

HET WERK VAN JEZUS CHRISTUS ALS VOORSPRAAK.

WELWILLENDE LEZER!

Van al de heerlijke ambten, waarmee God de Vader Jezus Christus onzen Heere bekleed heeft, is zijn ambt als voorspraak voor ons niet het geringste, ofschoon het tot oneer der gelovigen gezegd moet worden, dat men de gezegende voordelen van dit ambt niet met dien ijver en vurige begeerte onderzocht heeft als men dat behoorde te doen.

Veel spreekt men tegenwoordig over Christus als offerande, Priester en Koning, maar te weinig over Zijn werk als Voorspraak bij den Vader voor ons. Ik vrees dat de schoonheid van dat ambt nog te veel voor ons oog verborgen ligt, ofschoon ik ten volle overtuigd ben, dat Gods volk in dezen tijd even veel, indien niet meer behoefte er aan heeft, dan hun broederen die hen zijn voorgegaan.

Deze woorden 'indien niet meer behoefte' mogen sommigen wel ietwat ten onpas schijnen, doch laten wij onze ogen niet sluiten voor de verdorven toestanden, die onder Gods volk worden aangetroffen, en voor de menigvuldige zonden, waaraan velen onder Gods volk schuldig staan. Vergeten wij ook niet, hoe ijverig onze groten vijand in de weer is om ons voor de vierschaar Gods te beschuldigen. Daarom heb ik na ernstige overweging mij zelve voorgesteld tot u te spreken over het allervoortreffelijkst ambt van Jezus Christus als voorspraak, zijn pleit-ambt.

Ik acht mij zelve niet bekwaam genoeg om u de heerlijkheid en de zegeningen van dit ambt zo min als van al de andere ambten van onzen Heere Jezus Christus recht te doen inzien, maar ik zal trachten naar die mate mij de Heere kennis en genade geschonken heeft, u er iets van te doen zien. En ik geloof, dat er wel zullen gevonden worden, die God zullen danken voor dat iets, dat ik er van zal zeggen, en wel zij het meest, wier recht en aanspraak op het koninkrijk des hemels en deszelfs heerlijkheid door hunnen vijand schijnt in twijfel getrokken te worden voor de vierschaar van den Rechter van hemel en aarde.

Dezen, zeg ik, zullen lezen en blijde zijn te vernemen, dat zij enen voorspraak aan het hof hebben, die op zal staan om voor hen te pleiten, en hen een recht te verschaffen op het koninkrijk der hemelen. Daarom is dit mijn boek inzonderheid voor diegenen bestemd, die in zulk een verschrikkelijken toestand verkeren of komen zullen, want het is inzonderheid voor de zodanige dat de Heere Jezus Christus een voorspraak is bij Zijnen Vader.

Ook wordt in dit boek voor hen, die hierin betrokken zijn, aangetoond, hoe zij het inderdaad kunnen weten, dat Jezus hun voorspraak is, en hoe het met hun zaken toegaat voor hunnen God, hunnen Rechter, en inzonderheid dat zij er ten laatste goed af zullen komen, ofschoon hun zaak, (want het is de hun) zulk ene is, ter rechtvaardiging waarvan zij zelve hun hoofd niet durven laten zien.

Ook heb ik de terneder geslagene zielen niet zonder raadgevingen gelaten, hoe zij met dezen Voorspraak onderhandelen moeten om voor hun zaak te pleiten, ja ik heb ook aangetoond, dat Hij gemakkelijk over te halen is om voor dezulken te pleiten, waarvan men denken zou, dat zelfs de hemelen zouden blozen, indien zij Hem hun namen hoorden noemen. Ook dit troost dezulken, dat Hij nooit een pleidooi verloren heeft, en ook nooit ene ziel zal verliezen, waarvoor Hij op zich nam om een voorspraak te zijn bij God.

Maar lezer ik wil u niet langer van de lezing dezer verhandeling afhouden. Leest en denkt, leest, en vergelijkt, wat gij leest, met het Woord van God. Indien gij een zegen moogt genieten onder het lezen, geeft Gode en Zijnen Zoon Jezus Christus de eer. Indien gij bespeurt, dat ik over het ene te weinig, of over het andere te veel zeg. schrijft zulks toe aan mijne zwakheid, waarvan ik altijd vol ben. Vaarwel.

HET WERK VAN JEZUS CHRISTUS ALS VOORSPRAAK.

‘EN INDIEN IEMAND GEZONDIGD HEEFT, WIJ HEBBEN EEN VOORSPRAAK BIJ DEN VADER, JEZUS CHRISTUS, DE RECHTVAARDIGE.’ 1 JOHANNES 2:1.

Opdat de apostel de verschuldigde aandacht zou kunnen verkrijgen van hen aan wie hij schreef, betreffende de dingen waarover hij schreef, daarom zegt hij tot hen, dat hij zijne boodschap niet uit de tweede of derde hand heeft ontvangen, maar dat hij zelf een oog- en oorgetuige was-‘Hetgeen van den beginne was, hetgeen wij gezien hebben met onze ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben, en onze handen getast hebben, van het Woord des levens: (want het leven is geopenbaard, en wij hebben het gezien, en wij getuigen, en verkondigen ulieden dat eeuwige leven, hetwelk bij den Vader was en ons is geopenbaard,) hetgeen wij dan gezien en gehoord hebben, dat verkondigen wij u. Na hen verteld te hebben welken grond hij had voor hetgeen hij zei, gaat hij voort met hen nu den inhoud van zijne boodschap mede te delen- namelijk, dat hij hen bericht aangaande het eeuwige leven bracht, dat hen om niet werd aangeboden in het evangelie, of beter nog, dat dat evangelie, hetwelk zij ontvangen hadden, hen zeker zou binnenleiden in de poorten des hemels, indien zij het oprecht en in waarheid hadden aangenomen-want, zegt hij dan, ‘het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt u van alle zonden.’

Nadat hij hun tot hiertoe verteld heeft, wat zijne boodschap was, begint hij nu met een verklaring te geven van hetgeen hij gezegd heeft, inzonderheid aangaande de woorden ‘gereinigt te worden van alle zonden.’ ‘Niet, ‘ zo zegt hij, van een bestaan der zonde, want indien wij zo zouden spreken, dan zouden wij ons zelve verleiden, en het bewijs leveren, dat de waarheid niet in ons is, maar met ‘gereinigt te worden’ bedoel ik verlost te worden van alle zonde op zulk ene wijze dat volstrekt geen enkele zonde heerschappij over u zal hebben, om u in de hel te doen nederdalen, daar, ter wille van het bloed van Jezus Christus, alle uwe ongerechtigheden u vergeven zijn.

Nadat hij dit gedaan heeft, vermaant hij hen om de zonde te schuwen en van haar te vlieden, en om geen gehoor te geven aan de beweegredenen, aan de inblazingen, opwellingen en verlokkingen der zonde, zeggende: ‘Ik schrijf u deze dingen, opdat gij niet zondigt! Laat de vergeving niet zulk ene slechte uitwerking bij u hebben, dat het u traag maakt in het vervullen uwer christelijke plichten, of u in de verzoeking brengt om uzelve aan het kwade over te geven. Zullen wij zondigen, omdat wij vergeving ontvangen hebben? Zullen wij er onverschillig onder zijn welk enen wandel wij leiden, omdat wij vrij gemaakt zijn van de wet der zonde en des doods? Dat zij verre! Laat de genade ons iets anders leren, en andere verplichtingen op onze zielen leggen. ‘Mijne kinderkens, ‘ zegt hij, ‘deze dingen schrijf ik u, opdat gij niet zondigt’. Welke dingen? Wel, vergeving en verlossing, en de gemeenschap met God, waarin zij gesteld zijn door het dierbare bloed van Christus. En opdat zij hem bij deze laatste vermaning niet verkeerd begrijpen zullen, daarom voegt hij er bij, ‘En in dien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, den rechtvaardige.’ Ik zeg, hij voegde dit er aan toe om de vertwijfeling in die zwakke en teergevoelige christenen te voorkomen, die zo spoedig en zo levendig de verdorvenheden hunner natuur gevoelen en opmerken, want dezen roepen voortdurend dat zij niets doen of het gaat vergezeld met zondige zwakheden.

Daarom, twee grote waarheden worden ons in deze woorden voorgesteld.

1. Met ene veronderstelling, dat zij, die in Christus zijn, kunnen zondigen, terwijl zij in deze wereld zijn 'Indien iemand gezondigd heeft, iemand, niet één uitgezonderd, want allen of iemand van die allen, die door Christus zijn vrijgekocht en van Hem vergeving hebben ontvangen, liggen bloot voor de zonde. Met het woord 'kunnen' bedoel ik niet ene soort van vergunning of verdraagzaamheid, maar ene mogelijkheid. Wanneer ik dus zeg een kind Gods kan zondigen, dan bedoel ik de mogelijkheid, die er bestaat, dat het kind Gods in de zonde valle, 'want geen mens is er, voorwaar er is geen mens rechtvaardig op aarde, die goed doet en niet zondigt.' Prediker 7:20. 1 Koningen 8:46.

2. De tweede waarheid, die ons wordt voorgesteld is, dat er een Voorspraak bestaat-'Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, den rechtvaardige.' Nu in deze twee waarheden liggen twee zaken opgesloten die wij moeten onderzoeken.

Ten eerste. Wat de apostel hier bedoelt met de zonde.

Ten tweede. Wat hij bedoelt met enen Voorspraak. 'Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak.' Er bestaat grond voor om de eerste van deze twee zaken te onderzoeken, omdat hij, ofschoon hij hier zegt dat zij die zondigen enen Voorspraak hebben, evenwel in het volgende hoofdstuk zegt, 'Dezulken zijn uit den duivel, zij hebben God niet gezien, zij kennen Hem niet en zijn ook niet uit God.' Er bestaat ook reden voor, om de tweede van deze zaken te onderzoeken, omdat in de tekst veronderstelt wordt dat er een Voorspraak is voor hen die zondigen-'Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak.'

Ten eerste. Wat betreft de eerste van deze twee-namelijk, wat de apostel hier onder zonde verstaat-'Indien iemand gezondigd heeft.' 'Ik antwoord, daar er verschil tussen de personen is, zo moet er ook verschil in de zonde zijn. Dat er verschil tussen de personen bestaat is te voren reeds aangetoond, de ene wordt een kind Gods genoemd, de andere een kind des bozen. Hun zonden verschillen ook, ten minste in zekere mate, want geen kind van God zondigt in zulk ene erge mate, dat zijne zonden onvergeeflijk worden, want 'die uit God geboren is bewaart zich zelve, en de boze vat hem niet.' 1 Johannes 5:18. Van hier, dat de apostel zegt, Er is ene zonde tot den dood.' vers. 16 Zie ook Mattheus 12:32. Dit is de zonde, waarvan hij terug gehouden wordt, die uit God geboren is. De zonden worden daarom op deze wijze onderscheiden: De zonden van het volk des Heeren worden zonden genoemd, die de mensen begaan, de andere worden voor diegenen gehouden, welke de zonden der duivelen zijn.

1. Van de zonden van Gods volk word gezegd, dat zij zonden zijn, die de mensen begaan, waarvoor dezen enen Voorspraak hebben, hoewel zij die naar het voorbeeld des bozen zondigen er gene hebben. 'Wanneer ene man of ene vrouw, ' zegt Mozes, 'iets van enige menselijke zonden zullen gedaan hebben-dan zullen zij hun zonden belijden-en ene verzoening zal voor hen gedaan worden.' Numeri 5:5-8. Let er wel op, dit geschiedt wanneer zij ene zonde begaan, die de mensen begaan, of zoals Hosea het heeft, 'Wanneer zij het verbond hebben overtreden als Adam.' Hosea 6:7. Nu, dit zijn de zonden, die de apostel bedoelt, en om daarvan verlost te worden, 'hebben wij enen Voorspraak bij den Vader.'

Maar betreffende de zonden, die in het derde hoofdstuk vermeld worden, daar de personen, die zondigen, hier onder een geheel andere benaming gaan, zo moeten ook de zonden van een ander gehalte zijn-namelijk een ten strijde trekken tegen den persoon, tegen de verdiensten, en tegen de genade van Jezus Christus. Dit zijn de zonde der duivelen in de wereld, en voor deze zonde bestaat gene kwijtschelding. Zij, die uit den bozen zijn, begaan deze zonden, en daarom

zondigen zij naar het evenbeeld van den Satan, en vallen zodoende onder de veroordeling des duivels.

Ten tweede. Maar, wat is het voor Jezus, om een Voorspraak voor dezen te zijn? 'Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak.'

Een voorspraak is iemand, die voor een ander pleit voor de balie, of aan een gerechtshof, maar hierover meer ter plaatse, waar zulks behoort. Zo wordt ons dus in den tekst voorgesteld een Christen, die zondigt, en een verklaring van een Voorspraak, die bereid is om voor hem te pleiten. 'Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak bij den Vader.'

En dit leidt mij er toe om ten eerste te onderzoeken wat de apostel met deze woorden veronderstelt. Want door hier gebruik te maken van het beeld of van het ambt van enen voorspraak, om daardoor de behoudenis van den zondigenden christen aan te tonen, moet hij

1. Veronderstellen, dat God, als Rechter, nu op den rechterstoel gezeten is, want een voorspraak moet voor de balie pleiten, voor een gerechtshof. Zo is het onder de mensen, en nademaal van onzen Heere Jezus Christus gezegd wordt dat Hij 'een Voorspraak is bij den Vader, ' zo is het duidelijk, dat er ook een Rechterstoel is. Dit bevestigt de profeet Micha, zeggende: 'Ik zag den Heere, zittende op zijnen troon, en al het hemelse heir, staande nevens Hem, aan Zijne rechter- en aan zijne linkerhand.' 1 Koningen 22:19. Zittende op enen Rechterstoel, want van den Heere, als toen zittende op dien troon, ging dat vonnis uit tegen koning Achab, dat hij op zou trekken en vallen te Ramoth in Gilead, en hij trok op, en viel daar, als op de uitspraak of het gevolg van dat vonnis. Dit is de eerste zaak.

2. De tekst veronderstelt ook, dat de gelovigen zowel als de zondaren met die balie te maken hebben, want de apostel zegt toch duidelijk, daar hebben wij 'enen Voorspraak.' En de gelovigen moeten verschijnen voor die balie, omdat zij, zowel als anderen, zondigen en omdat de wet zowel tegen de zonden der gelovigen, als tegen de zonden van anderen getuigt. Indien de gelovigen niet konden zondigen, welke behoeften zouden zij dan aan enen voorspraak hebben? 1 Kronieken 21:3-6, 1 Samuel 12:13,14. Ja, ofschoon zij zondigden, welke behoefte zouden zij aan enen Voorspraak hebben, indien zij door Christus zo van de wet waren vrij gemaakt, dat deze op generlei wijze kennis van hun zonden kon nemen? Niet de minste. Indien er twintig plaatsen zijn in ons land, waar de rechters zittingen houden, welke behoefte heb ik toch wel aan enen voorspraak, indien ik de wet niet overtreden heb? Inzonderheid wanneer de Rechter rechtvaardig is en mij goed kent, zoals de God van den hemel mij kent? Maar hier is een Rechter, die rechtvaardig is, en hier is ook een Voorspraak, een Voorspraak voor de kinderen, een Voorspraak om te pleiten, want een Voorspraak als zodanig, is van geen nut dan voor de balie om te pleiten, daarom hier is ook ene overtreding, en dus de wet geschonden zowel door de gelovigen als door de anderen. Dit is de tweede zaak.

3. Als de tekst veronderstelt, dat er een rechter is en dat er misdaden der gelovigen zijn, zo veronderstelt hij ook, dat er een beschuldiger, een verklager is, die met zorg alle gebreken der rechtvaardigen bij elkaar zoekt om tegen hen te pleiten voor de balie. Vandaar dat wij lezen van 'den verklager onzer broederen, die hen verklaagde voor onzen God dagen nacht.' Openbaring 12:10-12. Want de Satan brengt niet alleen den rechtvaardigen in de verzoeking om te zondigen, maar wanneer hij hem verleid heeft en hem schuldig gemaakt heeft dan gaat hij ijlings naar de rechtbank, naar God den Rechter van allen, en begint hem daar te beschuldigen, en legt de afschuwelijkheid van zijne misdaad ten zijnen laste, tegen hem pleitende, dat hij de wet geschonden heeft, dat hij gezondigd heeft tegen licht en beter weten in, en andere dingen van dien aard. Maar nu biedt de apostel in den tekst zulk arm volk enen voorspraak aan ter

hunner hulp en ondersteuning, dat is iemand, die voor hen pleit, terwijl de Satan tegen hen pleit, een die voor vergeving pleit, waar de Satan de wraak op onze hoofden wil doen neerkomen. 'Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, den rechtvaardigen.' Dit is de derde zaak.

4. Als de apostel veronderstelt, dat er een rechter is, dat er misdaden zijn en dat er een verklager is, dan veronderstelt hij ook dat degenen, die hierin betrokken zijn-namelijk de zondigende kinderen-niet kunnen en ook niet durven verschijnen voor deze rechtbank, om hun eigene zaak te bepleiten voor den Rechter en tegen den verklager, want, indien zij dit konden of durfden doen, waarvoor zouden zij dan een Voorspraak behoeven? Want een Voorspraak is dan alleen van nut, wanneer men zelf niet kan en ook niet durft verschijnen, om zijne eigene zaak te bepleiten. Op deze wijze bad Job om enen voorspraak, die voor hem zou kunnen pleiten bij God. Job 16:21, en David roept uit. 'Ga niet in het gericht met uwen knecht: want niemand, die leeft, zal voor uw aangezicht rechtvaardig zijn.' Psalm 143:2.

Daarom het is duidelijk, dat de gelovigen hun zaak niet kunnen bepleiten en het ook niet durven wagen om voor zich zelve te pleiten. De Rechter is de almachtige en eeuwige God, de geschonden wet is de volmaakt heilige inzetting des Heeren, in zich zelve een verterend vuur. De zonde is zo hatelijk en zo walgelijk, dat het is genoeg om de engelen te doen blozen, wanneer zij haar ook maar slechts eenmaal horen noemen in ene zo heilige plaats als die, waar deze grote God zit, om te oordelen. Deze zonde hangt nu om den nek van hem, die haar begaan heeft, inderdaad zij bedekt hem, als een kleed. De tegenstander is onverschrokken, listig, onbeschaamd, en kan duizenden van ons in minder dan een half uur tot zwijgen brengen. Wat zou de zondaar toch wel voor die rechtbank kunnen doen, indien hij er komen kon, om voor zich zelve te pleiten? Letterlijk niets, niets tot zijn eigen voordeel. Maar nu is dit tot zijn voordeel-hij heeft enen Voorspraak, om zijne zaak te bepleiten. 'Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, den rechtvaardige.' Dit is de vierde zaak.

5. De apostel veronderstelt ook in den tekst, dat er bij de christenen een vatbaarheid bestaat om, wanneer zij gezondigd hebben te vergeten, dat zij een Voorspraak bij den Vader hebben, daarom staat dit geschreven om hen in het geheugen te brengen, dat, 'indien iemand gezondigd heeft' (laat hij zich herinneren) 'wij hebben enen Voorspraak.' Aan alle andere dingen kunnen wij genoeg denken-namelijk, dat God een rechtvaardig rechter is, dat de wet volkomen heilig is, dat mijne zonde een verschrikkelijk en afschuwelijk ding is en dat ik zeker daarvan door den satan beschuldigd word voor God.

Ik zeg aan deze dingen denken wij spoedig en wij vergeten ze niet. Ons geweten brengt hen in ons geheugen, onze schuld herinnert ons aan deze dingen, de duivel herinnert er ons aan, en onze rede en ons gezond verstand prent ons deze dingen goed in het geheugen. Slechts dit ene vergeten wij, dat wij een Voorspraak hebben, 'een Voorspraak bij den Vader' dat is iemand, die verordend is om mijne rechtszaak in een zitting met open deuren te behandelen voor al de engelen des hemels, en om zo voor mij te pleiten, dat ik zeker vrij kom, ofschoon ik gekleed ben in onreine klederen. Maar ik zeg, wij zijn al te geneigd, om dit te vergeten, zoals Job deed toen hij uitriep:

Och, mocht men rechten voor een man met God, gelijk een kind des mensen voor zijnen vriend?' Job 16:21. Job had zulk enen, maar hij had het toen bijna vergeten, zoals hij ook schijnt te kennen te geven, waar hij een scheidsman wenst, die zijne hand op hen beiden mocht leggen. Job 9:33. Maar dit is grote genade voor ons, dat wij iemand hebben om onze rechtszaak te bepleiten, enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus den Rechtvaardige, '

die het niet toe zal staan dat onze ziel veroordeeld en gevonnist worde voor den troon, maar die gewis onze rechtszaak zal bepleiten.

Een andere les, die de apostel ons uit deze woorden wil doen leren, is deze, dat het tot ondersteuning en versterking van onze hoop strekt, wanneer wij ons herinneren, en wanneer wij geloven, dat Jezus Christus een Voorspraak voor ons is, als wij gezondigd hebben. Ons geloof en onze hoop schijnen ons te ontzinken, wanneer onze zonden in hun strafbaarheid op ons geweten drukken, en geen beter middel om onze ziel weer op te beuren, dan haar te doen weten en verstaan, dat de Zoon van God onze Voorspraak is in den hemel.

Het is waar, Christus stierf voor ons als ene offerande en als een priester sprenkelde Hij Zijn bloed op het verzoendeksel, maar hier is er een, die gezondigd heeft na de omhelzing des geloofs, één, die zo zwaar gezondigd heeft, zó zwaar, dat zijne zonden opgeklommen zijn voor God, ja, zij worden hier voor den rechterstoel tegen hem ingebracht door den verklager der broederen, door den vijand der godvrezenden. Wat moet hij nu doen? Wel, laat hem in Christus geloven. Geloven, ja dit is wel zo, maar welke gedachte moet hij zich nu van Christus vormen, ter zijner aanmoediging om te geloven? Wel, laat hij zich herinneren, dat Jezus Christus een Voorspraak is bij den Vader en als zodanig ontmoet Hij den verklager voor de rechtbank van God, pleit tegen den verklager voor dezen man, die gezondigd heeft en wint zijn pleidooi tot in alle eeuwigheid.

Ofschoon nu de satan al optreedt als rechtsgeleerde, ofschoon hij verklaagt, ja, ofschoon zijn beschuldiging tegen ons ook waar zij (want veronderstel dat wij gezondigd hebben) ‘toch is onze Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus de Rechtvaardige.’ Zo wordt het geloof verlevendigd, zo wordt de hoop versterkt, zo wordt de ziel der ter nedergeslagenen christen weer opgebeurd om ene goede uitkomst te verwachten van een slecht rechtsgeding en enen sluwen tegenstander, inzonderheid, wanneer gij in overweging neemt.

7. Dat de apostel in den tekst verder veronderstelt, dat Jezus Christus als Voorspraak, indien Hij slechts voor ons wil pleiten (al zijn onze zonden ook nog zo zwart) bekwaam is om ons te redden zelfs voor den rechterstoel des Allerhoogsten, tot onze grote blijdschap, en ter beschaming van onzen tegenstander, want hij zegt, ‘Wij hebben enen Voorspraak, ‘ en indien hij het zo niet bedoelt, dan zijn zijne woorden ene ijdele klank. Maar hij bedoelt het zeker zo, hij moet het zo bedoelen, omdat hij de gevallen hier zoekt te troosten en te onderschragen. ‘Heeft iemand gezondigd? Wij hebben enen Voorspraak.’ Maar wat zou een Voorspraak ons baten, indien Hij niet bekwaam was om ons te redden, wanneer wij van zonde en schending der wet beschuldigd worden voor de rechtbank, en voor het heilig aangezicht van enen rechtvaardigen Rechter?

Maar Hij is bekwaam om zulks te doen. De apostel zegt dit, door te veronderstellen dat iemand gezondigd heeft, als enig mens onder de godvruchtigen ooit gedaan heeft, want zo mogen wij het opvatten, en indien hij ons gene vrijheid geeft, om den tekst zo te verstaan, dan zijn zijne woorden doelloos, want menigeen zal de bedenking opperen: maar kan Hij mij wel redden, hoewel ik als David als Salomo of als Petrus gehandeld heb? Het antwoord moet zijn-‘ja’ .De onbepaaldheid van het woord ‘iemand’ geeft ons recht om de bedoeling van den tekst in den ruimsten zin op te vatten, en bovendien noemt hij hier den Naam van den voornaamsten, geschiktsten, en meest gepasten Redder, die bestaat, om iemand te redden, die door den last zijner zonden en een geprangd geweten de angsten des doods en der hel gevoelt.

Verder schijnt de apostel, dunkt mij, in deze woorden te roemen in Christus, zeggende, Mijne broederen, och of gij uzelfen er op toe mocht leggen om heilig te zijn, maar mocht de Satan u overrompelen en u met de onreinheid der zonde bezoedelen dan hebt gij, behalve alles wat gij reeds gehoord hebt, toch ook nog ‘enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus den rechtvaardige, ‘ die u tot troost uwer zielen volkomen redden kan.

Laat mij u daarom tenslotte vermanen om te geloven, te hopen en te verwachten, dat (ik spreek nu tot de gevallen gelovigen de Heere Jezus het goed met u zal doen aflopen, ofschoon gij gezondigd hebt-‘Vertrouw op Hem, ‘ zeg ik, ‘en Hij zal het doen geschieden.’ Ik weet wel, dat ik u onder een harde en moeilijke taak stel, want het is een zwaar en afzwoegend werk om te geloven en iets goeds te verwachten, wanneer mijn schuldig geweten niets anders doet dan mij bezwaren, kwellen en verschrikken met het rechtvaardig oordeel van God, met de grootheid mijner zonden en met de helse pijnigingen. En toch, dit moet geschieden, gij moet geloven, de tekst eist het, uw toestand vordert het, en gij zijt het duur verplicht, indien gij waarlijk Christus wenst te verheerlijken, en dit is de weg, waarin gij den afloop uwer rechtszaak, in handen, zult verhaasten, want het geloof schrikt den duivel af, behaagt Gode, en zal u helpen om vooruit het lied der kerk te zingen, zeggende ‘Heere! gij hebt de twistzaken mijner ziel getwist, Gij hebt mijn leven verlost.’ Klaagliederen 3:58.

Ik zeg u, geloof, en hoort Hem die voor u pleitende is, zeggen, ‘Alzo zegt uw Heere, de Heere en uw God, die zijns volks zaak twisten zal: Zie, Ik neem den beker der zwijmeling van uwe hand, den droesem van den beker mijner grimmigheid, gij zult dien voortaan niet meer drinken.’ Jesaja 51:22. Maar ik spreek hier niet over de lieflijkheid van Christus natuur, maar over de heerlijkheid zijner ambten en wel inzonderheid over zijn pleit-ambt, hetwelk Hij, als een advocaat voor zijn cliënt, voor ons moet vervullen in de tegenwoordigheid Gods. De liefde kan daar bestaan, waar geen ambt is, en zo waar geen macht bestaat om ons goed te doen, maar waar liefde en ambt gelijktijdig aanwezig zijn, zoals in Christus, daar zullen deze twee zich met elkaar verenigen om den gevallen christen goed te doen. Maar over Zijne liefde hebben wij op ene andere plaats gesproken, wij willen hier over het ambt van dezen beminnelijken Heiland spreken.

Laat ik u verder bekend maken, dat God, uw Vader er op rekt, dat gij al de dagen uws levens slechts een arm schepsel zult zijn, wanneer gij door het oog Zijner wet beschouwd wordt, inderdaad de apostel zegt het u, wanneer hij daar tot u zegt dat er voor een Voorspraak voor u gezorgd is. Wanneer een vader zijn kind krukken verschaft, dan doet hij alsof hij zeggen wilde: Ik acht dat mijn kind nog zwak is, en wanneer de Heere ons van enen Voorspraak voorziet, dan handelt Hij alsof Hij zeggen wil, Mijn Volk is onderhevig aan zwakheden. Denk daarom niet meer van uzelf dan hetgeen gij, volgens dezen eenvoudigen tekst en volgens goede gevolgtrekkingen uit de ambten van Christus, verplicht zijt van uzelf te denken, dat Christus een onvergankelijk priesterschap (Hebreeën 7:24) heeft in de hemelen, en daar eeuwig leeft om voor u te bidden, wat toont dit anders dan dit, dat gij in uzelf, op zijn allerbest beschouwd, slechts een arm, deerniswaardig, armzalig en zondig mens zijt, een mens, die in zijnen heiligsten toestand gewis nog zou worden buiten uitgeworpen, indien uwe Hogepriester de goddeloosheid niet weg nam van uwe heilige dingen.

De eeuw waarin wij leven is een lichtzinnige eeuw, Gods kinderen zijn niet zo nederig, zo klein en zo gering in hun eigen oog als zij behoorden te zijn, ofschoon hun dagelijkse ondervinding en ook het priesterschap van Jezus zulks eist. Maar boven alles, het pleit-ambt van Jezus Christus verklaart ons slechte schepselen te zijn, want dat ambt voorspelt, als het ware, dat wij den enen of anderen dag schandelijk in de zonde zullen vallen, en door dien val verpletterd zullen worden, indien de Heere Jezus niet opstaat om voor ons te pleiten. En zo als het dit aangaande ons verklaart, zo getuigt het ook omtrent God, dat Hij Zijn volk niet lichtelijk of gemakkelijk wil verliezen. Hij heeft goed voor ons gezorgd, Hij heeft ons voorzien van-bloed om ons in te wassen, een Priester om voor ons te bidden, opdat wij zullen kunnen volharden, en in geval wij snodelijk vallen, een Voorspraak om onze twistzaak te twisten en ons uit het gevaar te verlossen, waarin wij te eniger tijd door de zonde en den Satan gebracht mogen worden.

Maar na aldus in het kort datgene van den tekst besproken te hebben wat ik denk dat de apostel noodzakelijk vooraf veronderstellen moest, zal ik nu beproeven om dieper in het verborgene van den tekst in te dringen, om meer in het bijzonder te zien wat daarin wordt aangetroffen. En om dit met meer vrucht te doen, zal ik deze wijze van behandeling in mijne redevoering volgen.

WIJZE VAN BEHANDELING.

Ten eerste zal ik u meer in het bijzonder aantonen wat het ambt van Christus als Voorspraak is en waarin het bestaat.

Ten tweede zal ik u daarna ook aantonen hoe Jezus Christus dit ambt als Voorspraak uitoefent.

Ten derde zal ik u ook aantonen wie het zijn, die Jezus Christus als hunnen Voorspraak hebben.

Ten vierde zal ik u aantonen welke voortreffelijke privileges zij hebben, die Jezus Christus als hunnen Voorspraak hebben.

Ten vijfde zal ik ook de noodzakelijkheid van dit ambt aantonen, om de twistredenaars tot zwijgen te brengen.

Ten zesde zal ik enige tegenwerpingen beantwoorden, om

Ten laatste met een woord van toepassing te eindigen.

WAARIN HET AMBT VAN CHRISTUS ALS VOORSPRAAK BESTAAT.

Ten eerste. Om met de eerste van dezen te beginnen-namelijk, om meer zijn het bijzonder van het ambt van Christus als Voorspraak tot u te spreken en waarin het bestaat, zal ik dit punt weer splitsen in drie onderdelen. Ten eerste zal ik over de eigenschap van dit ambt spreken, Ten tweede zal ik over de rang en de plaats handelen, die dit ambt onder de overigen bekleedt, en Ten derde zal ik spreken over de gelegenheid van de uitoefening van dit ambt.

Ten eerste. zal ik over de eigenschap van dit ambt spreken. Het geeft een mens volmacht om voor een mens te pleiten, of één mens om voor een ander mens te pleiten, niet in gewone gesprekken en bij gewone gelegenheden, zoals iedereen doen kan, maar voor de balie of voor ene rechtbank, waar een mens beschuldigd of aangeklaagd wordt door zijnen vijand, zodanig is het pleit-ambt van onzen Voorspraak, zowel hier, als in het koninkrijk der hemelen. Een voorspraak is iemand, als een onzer zaakgelastigden, tenminste in het algemeen. die overeenkomstig de wet voor den een of ander pleit, die in moeilijkheden geraakt is door eigen wangedrag, of door boos opzet van anderen, die zich beijveren en zich moeite doen om hem in gevaar van de wet te brengen. Dit is de eigenschap van dit ambt op aarde zoals ik gezegd heb, en dit is het ambt dat Christus bekleedt in den hemel, waarom hij zegt, 'Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak, ' iemand die voor ons opstaat, en die voor onze vrijmaking voor de rechtbank van God pleit. Joël 3:2, Jesaja 66:16, Ezechiël 38:22, Jeremia 2. Want ofschoon wij op enkele plaatsen in de Heilige Schrift lezen, dat Christus voor de Zijnen pleit bij, of twist met de mensen en dat met vreselijke bewijsgronden, zoals met vuur, met het zwaard, den hongersnood en pestilentie, toch is dit volstrekt niet hetgeen in den tekst bedoeld wordt, want de apostel zegt hier, Hij is een Voorspraak bij den Vader, of voor den Vader, om voor hen te pleiten of te twisten die daar voor den Vader van hun overtredingen zullen worden beschuldigd: 'Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, den rechtvaardige.' Derhalve dit is de bezigheid van Jezus Christus, zoals Hij ook voor ons is, een Voorspraak. Hij heeft op zich genomen om voor zijn volk op te staan voor de rechtbank des Allerhoogsten, en om daar voor dat hoge gerechtshof met de wet en met het recht des hemels in handen voor hun vrijmaking te pleiten, wanneer zij van hun misdaden worden beschuldigd, door ene vergadering van gezworenen worden aangeklaagd, of door hunnen tegenstander vervolgd worden.

Ten tweede. En nu moet ik tot u spreken over de rang, die dit ambt bekleedt, of de plaats, die het heeft onder de overige ambten, die Hij voor ons uitoefent, zolang wij hier in een onvolmaakt staat zijn, en ik denk dat dit ambt, bij manier van spreken, als het ware, de achterhoede vormt, de reserve, een middel om ons ten laatste te helpen, wanneer alle anderen schijnen gefaald te hebben. De mensen slaan gewoonlijk niet bij elke gelegenheid den weg van rechten in, en al doen zij het, dan zal de wijsheid van den rechter en het hof niet toestaan dat elk geharrewar en zot gekijf voor hen gebracht wordt, maar een Voorspraak is dan op de rechte plaats, wanneer ene zaak door den rechter en de leden van het hof waardig gekeurd wordt, om er kennis van te nemen. Daarom komt hij, zoals ik zei, in de laatste plaats, als een reserve, als een laatste helper, om te pleiten, en om door zijn pleiten datgene weer in orde te brengen dat anders de vermoedens versterkt en de ziel in groter gevaar gebracht zou hebben. Christus, als priester, verricht altijd dienstwerk voor ons, omdat in onze heiligste dingen gebreken en vlekken gevonden kunnen worden, en deze neemt Hij natuurlijk weg door de uitoefening van dit ambt, want Hij draagt altijd die plaat van louter goud op Zijn voorhoofd, waarop deze woorden gegraveerd zijn: 'DE HEILIGHEID DES HEEREN.' Maar behalve deze gewone gebreken zijn er nu ook nog buitengewoon grove en zondige misdaden, die dikwijls in de zomen der klederen van de kinderen Gods gevonden worden. Nu deze zijn het,

waar de Satan op los gaat, deze zijn het waarvan de Satan ene acte van beschuldiging tegen ons samenflanst, en om ons van deze te redden, is de Heere Jezus tot Voorspraak benoemd. Toen Jozua met vuile klederen bekleed was, toen stond de Satan aan zijne rechterhand, om hem te weerstaan, en toen twistte de Engel des Verbonds, de Heere Jezus, de twistzaak voor Jozua, toen pleitte Hij ten voordele van Jozua. Zacheria 3. Uit dit alles blijkt zonneklaar, dat dit ambt achteraan komt, als een reserve, als een laatste hulp, opdat wij geholpen zullen kunnen worden in een nijpend gevaar, wanneer wij in de modder zinken, waarin geen vasten bodem is. Hierop wordt ook nog verder gezinspeeld door de verschillende houdingen, waarin Christus zich stelt, wanneer Hij zijn priesters ambt en zijn ambt als Voorspraak bedient. Als een Priester zit Hij, als een Voorspraak staat Hij. Jesaja 3:13. De Heere staat op, wanneer Hij pleit, Zijn zitten is bestendiger en natuurlijker (zit aan mijne rechterhand, Psalm 110:1,4), maar zijn staan is toevallig. Hij staat bij buitengewone gelegenheden, toen Jozua beschuldigd werd, of toen de hel en de wereld tegen Zijnen knecht Stefanus losgebroken waren. Want gelijk de Engel des Heeren stond, toen Jozua door den duivel beschuldigd werd, zo staat er ook geschreven, dat 'de Heere Jezus was staande ter rechterhand Gods' toen Stefanus beschuldigd werd door de mensen op aarde, en die beschuldiging gesteund werd door de gevallen engelen voor het aangezicht van God. Handelingen 7:55. En waarom stond de Heere Jezus? Om te pleiten, want zo vat ik het op, omdat een staande houding de houding van enen Voorspraak is, niet die van enen Priester, want als Priester moet Hij neerzitten, maar als Voorspraak staat Hij, zoals reeds te voren is aangetoond. Hebreëen 10:12.

Ten derde. De gelegenheid, waarbij Christus dit ambt als Voorspraak uitoefent, is wanneer een kind van God bevonden wordt schuldig te staan aan een vreselijke zonde of ene bedroevende misdaad in zijn wandel en gedrag. Want wat de zwakheden betreft, die de besten aankleven in hun heiligste offeranden, indien een kind van God schuldig stond aan tien duizend van hen, zij worden natuurlijk weggenomen door de grote hoeveelheid wierook, die altijd met deze offeranden vermengd wordt in het gouden wierookvat, dat in Christus handen is, en op deze wijze wordt het kind des Heeren rein gehouden, en rechtvaardig geacht, niettegenstaande die zwakheden, en daarom zult gij bevinden, dat, niettegenstaande deze gewone gebreken, de kinderen Gods toch voor goed en oprecht gehouden worden, en niet als misdadigers beschuldigd worden. De tekst zegt: 'David deed wat recht was in de ogen des Heeren, en was niet geweken van alles, wat Hij hem geboden had, al de dagen zijns levens, dan alleen in de zaak van Uria den Hethiet.' 1 Koningen 15:5.

Maar was David, in den strengsten zin des woords dan zonder gebreken in alle andere opzichten? Neen voorwaar niet, maar die misdaad was onreiner dan de overigen en daarom werpt de Heere daar een smet op zijn kleeid, en dit geschiedde ongetwijfeld, omdat hij door den satan voor den troon van God werd beschuldigd, want hier zien wij David schuldig aan overspel, moord en huichelarij, hier is een beruchte misdaad, ene grote zonde, zulk een uitstekende gelegenheid voor den satan om een voordracht van beschuldiging tegen den koning op te stellen, en wij kunnen er zeker van zijn dat de satan een vreselijke aanklacht tegen hem heeft opgesteld. Nu is het tijd voor Christus om zich te stellen en te pleiten, want nu is er gelegenheid voor een vraag als deze. Kan Davids zonde met de genade overeenkomen? of, Is het mogelijk dat een mens die gehandeld heeft als David handelde, toch nog een gelovige is, en bij gevolg nog een behouden vat? Of, kan God hem nog als zodanig beschouwen, en toch heilig en rechtvaardig zijn? of, kunnen de verdiensten van Christus zulk een nog bereiken in overeenstemming met de wet des hemels?

Hier is een twijfelachtige zaak, hier is een mens wiens zaligheid twijfelachtig gemaakt is door zijne vuile misdaden, nu moeten wij tot de wet en tot het getuigenis, daarom laat Christus nu opstaan om te pleiten! Nu was Davids zaak twijfelachtig, hij was bevreesd dat God hem zou

wegwerpen, en de duivel hoopte dat God het doen zou, die tot dat einde David voor het aangezicht des Heeren beschuldigde, om ware het mogelijk, het doods vonnis over zijn ziel te doen uitspreken. Psalm 51. Maar dit was Davids voordeel, hij had enen Voorspraak om zijne twistzaak te twisten, door wiens wijsheid en ervarenheid in rechtszaken hij van deze zware beschuldigingen en van die grove zonden, vrijgepleit werd, en die hem van een eeuwige verdoemenis gered heeft, die volgens de wet als straf op deze zonde rustte.

Dit is dus de gelegenheid waarvan Christus gebruik maakt om als een Voorspraak voor het behoud van zijn erfdeel te pleiten-Hij twist de twistzaak Zijns volks. Jesaja 51:22. Niet elke zaak, maar de zaak die zeer slecht is, zulk ene, waardoor zij zich niet alleen in schuld en schande wikkelen, maar waardoor zij zich ook in gevaar van den dood en de hel begeven. Ik zeg, de zaak is slecht, als de tekst waar is, als de zonde haar slecht kan maken, inderdaad als de zonde zelf slecht is- 'Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak, ' een Voorspraak om voor hem te pleiten, voor hem, als schuldig beschouwd, en zo bijgevolg, als beschouwd in een slechten toestand. Het is waar, wij moeten onderscheid maken tussen de persoon en de zonde, en Christus pleit of twist voor de persoon, niet voor de zonde, maar toch kan Hij zich niet met de persoon in betrekking stellen zonder dat Hij met de zonde in aanraking komt, want ofschoon de persoon en de zonde van elkaar onderscheiden moeten worden zo kunnen zij toch niet van elkaar afgescheiden worden. Hij moet dus niet voor een persoon alleen maar voor een schuldig persoon pleiten, die in den slechtsten toestand verkeert-'Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak voor hem als zodanig beschouwd.

Wanneer iemands zaak goed is, dan pleit zij voor zich zelf en inderdaad ook voor haar meester, inzonderheid wanneer zij voor een rechtvaardig rechter komt. Hier bestaat dus gene behoefte aan enen Voorspraak, de rechter zelf zal een gunstig vonnis over die zaak uitspreken. Dit wordt duidelijk gezien bij Job-'gij hebt Mij tegen hem opgehitst (dit zegt de Heere tot den Satan), om hem te verslinden zonder oorzaak.' Job. 2:3.

Tot hiertoe was de zaak van Job goed, waarom hij dus geen Voorspraak behoefde, zijne zaak pleitte voor zich zelf en ook voor haar heer. Maar indien de Heere Jezus als Voorspraak benoemd was om voor goede zaken te pleiten dan zou de apostel aldus geschreven hebben: Indien iemand rechtvaardig is, wij hebben enen Voorspraak bij den Vader. Inderdaad het is maar eens in mijn leven gebeurd, dat ik iemand van den kansel hoorde zeggen, toen hij over dezen tekst sprak, dat de Heere Jezus alleen voor goede zaken pleitte, en daarom zei hij tot zijne hoorders, ziet toe, dat uwe zaak goed zij, anders zal Christus niet voor haar pleiten. Maar toen ik het hoorde dacht ik bij mij zelve, Heere indien dit zo is, wat moet ik dan doen, en wat zal er dan van al deze toehoorders en ook van dezen prediker nog worden? Daarenboven zag ik duidelijk, dat de apostel in den tekst geen goede, maar wel degelijk een slechte zaak bedoelde, een buitengewoon slechte zaak, indien de zonde haar slecht kan maken. En dit was ene der vele redenen waarom ik deze verhandeling geschreven.

Wanneer wij over ene zaak spreken, dan spreken wij niet over ene persoon eenvoudig als zodanig beschouwd, want zoals ik tevoren gezegd heb, de persoon en de zaak moeten duidelijk van elkaar onderscheiden worden, en de persoon kan de zaak ook niet goed maken, tenzij hij zijne daden regelt naar het Woord van God. Indien dus een vroom en oprecht mens iets doet, dat de wet veroordeelt, dan is dat ding slecht, en indien hij daarvoor aangeklaagd wordt, dan is hij aangeklaagd voor ene slechte zaak, en hij die zijn voorspraak wil zijn moet ook in die slechte zaak betrokken zijn, en hoe hij zijn cliënt redt, hierin ligt de verborgenheid.

Ik weet dat een slecht mens ene goede zaak voor den rechter hebben kan, en zo kan het ook zijn met goede mensen. Job. 31. Maar dan zijn zij moedig in hun eigen zaak, en volstrekt niet bevreesd om de zaak te noemen en in Christus hun onschuld zowel voor God als voor de mensen te bepleiten. Psalm 71:3-5, 2 Corinthiërs 1:23, Galaten 1:10, Filippenzen 1:8. Maar in den tekst wordt ene zaak genoemd waarvoor wij allen bevreesd zijn-ene zaak die zo slecht is

dat niemand er het kind van God uit redden kan dan Jezus Christus zelf. Het is niet alleen ene zondige zaak, maar de zonde zelf-‘Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak bij den Vader.’

Daarom, de apostel heeft op deze plaats ene zaak behandeld, die een van de grootste verborgenheden onder den hemel is- namelijk, hoe een onschuldige en heilige Jezus het op zich heeft kunnen nemen om voor iemand te pleiten, die zich zelve door de zonde verontreinigd heeft, ja hoe Hij de zaak in handen genomen heeft om voor dezulken te pleiten tegen de gevallen engelen voor het aangezicht van een heilig en rechtvaardig God, en dat hij hen werkelijk door Zijn werk als Voorspraak redden zou, en hen zou laten vrijspreken van de misdaden waaraan zij waarlijk schuldig stonden en van den vloek der wet waaronder zij gevallen waren met goedkeuring van den Rechter.

Dit is ene grote verborgenheid, en verdient door alle godvrezenden nauwkeurig onderzocht te worden, beide, omdat de wijsheid des hemels er in gevonden wordt en omdat de beste gelovigen er belang bij hebben of er belang bij kunnen hebben. Ook moeten wij op generlei wijze deze waarheid verloren laten gaan, omdat het de waarheid is, de tekst zegt het zo, en indien wij het anders verklaren, dan maken wij een leugen van het Woord van God, dan stellen wij ons tegen de apostelen, dan vleien wij de huichelaars, dan beroven wij de christenen van hun voorrechten en rukken de kroon der ere en heerlijkheid van Christus hoofd. Lukas 18:11,12.

De beste gelovigen zijn het gevoeligst voor hun zonden en zij zijn het meest vatbaar er voor om hun molshopen tot bergen te maken. De Satan doet ook zijn uiterste best, zoals reeds vroeger is opgemerkt, om hen te verleiden tot zonde en God tegen hen te vertoornen, door tegen hen te pleiten wat waar is, of door kwaad tegen hen te verzinnen, met het doel om hen aan te klagen. Job 2:9. Zijn boosaardigheid tegen hen is groot, en groot is zijn ijver waarmee hij hun verwoesting zoekt, daarom is hij zeer begerig om hen te ziften, om hen te verzoeken, en hen op alle mogelijke wijzen listen en lagen te leggen, of hij ook met mogelijkheid zijne plannen in hun vlees ten uitvoer kan brengen, namelijk om hen te doen uitbreken in de zonde, opdat hij hen voor de wet zal kunnen aanklagen bij hun God en Vader. Daarom staat deze tekst voor hen geschreven, opdat zij zullen kunnen zien, dat, wanneer zij gezondigd hebben, ‘zij enen voorspraak hebben bij den Vader, Jezus Christus den rechtvaardige.’ En hierin heb ik u dus aangetoond de eigenschap van dit ambt, de plaats die het onder de andere ambten bekleedt, en de gelegenheid waarbij onzen gezegenden Heiland Jezus Christus van dit gewichtig ambt gebruik maakt.

HOE CHRISTUS HET AMBT VAN ENEN VOORSPRAAK UITOEFENT.

2. Thans moet ik u verklaren hoe Jezus Christus zijn ambt als Voorspraak voor ons uitoefent. En opdat ik dit ter uwer stichting zal kunnen doen, zal ik de volgende wijze van behandeling volgen-Ten eerste, zal ik u aantonen hoe Hij dit ambt uitoefent bij zijnen Vader. Ten tweede hoe Hij dat ambt uitoefent tegen onze tegenstanders.

Ten eerste. Hoe de Heere Jezus zijn ambt als Voorspraak uitoefent bij Zijnen Vader.

1. Hij doet het alleen, en gebruikt noch engel noch gelovige als afgevaardigde. Niemand doet hier iets dan Jezus, en Jezus alleen. Dit geeft de tekst te kennen: ‘Wij hebben enen Voorspraak, ‘ sprekende van één, maar van één, van één alleen, zonder een gelijke of een mindere. Wij hebben er maar één, en die éne is Christus Jezus. Ook zou het evenmin tot eer van Christus strekken als tot eer van de wet of van de rechtvaardigheid Gods, indien iemand behalve Jezus Christus een Voorspraak kon zijn voor een kind van God, dat in de zonde valt Bovendien, door het tegendeel te willen bewijzen, doen wij niets anders dan de zonde verkleinen en het pleit-ambt van Jezus Christus overbodig maken. Het zou het werk van Christus als Voorspraak overbodig maken, indien het mogelijk ware, dat de zonde kon weggenomen worden hetzij door enen gelovige of door enen engel.

Wederom, indien God meer dan één als voorspraken zou toelaten, en toch nooit melding maakt van een ander dan Jezus Christus alleen, of indien Johannes er nog enigen zou toestaan en toch over niemand anders spreekt dan over Jezus alleen, ja, dat een Voorspraak onder dien titel slechts eens zou vermeld worden, maar eenmaal en het gehele Boek van God, en dat er toch verscheidene zouden toegelaten worden, stemt noch overeen met de wijsheid of de liefde des Heeren, noch met de geloofwaardigheid van den apostel. Maar de gelovigen hebben slechts één Voorspraak, indien zij gebruik van Hem willen maken, of indien zij hun geloof ter hunner ondersteuning willen versterken in dit ambt, en doen zij dit niet, dan moeten zij de gevolgen afwachten. Ik dacht dat het goed was, om hierover iets te zeggen, omdat de tijden verdorven zijn, en omdat onwetendheid en bijgeloof altijd op de loer liggen om ons van ons stuk te brengen, en deze dingen hebben een natuurlijke geneigdheid om alle waarheid te benevelen, zo inzonderheid deze, die Christus zoveel heerlijkheid aanbrengt en zoveel hulp en steun aan de gelovigen schenkt.

2. Even als Jezus Christus alleen onze Voorspraak is, zo is ook de rechtbank des Allerhoogsten de enige plaats, waar Hij voor ons pleit, want God zelf is de rechter. Deuteronomium 32:36. Hebréeën 12:23. Ook kan de zaak, die Hij nu bepleiten moet, niet voor ene andere rechtbank gebracht worden, hetzij door in hoger beroep te komen of anderszins.

Indien de satan ons van den hemel voor ene andere rechtbank kon brengen, dan zou hij zeker te sterk voor ons zijn, omdat wij dan onzen Jezus, onzen Voorspraak zouden missen om voor ons te pleiten. Inderdaad soms klaagt hij ons aan voor de mensen, die zich over deze gelegenheid verheugen, want zij zijn dikwijls één met den duivel, maar dan hebben wij vrijheid om onze zaak voor een andere rechtbank te brengen, en om in beroep te komen bij het hoogste gerechtshof zeggende: ‘Laat mijn recht van Uw aangezicht uitgaan, laat Uwe Ogen de billijkheden aanschouwen.’ Psalm 17:2. Deze goddeloze wereld veroordeelt ons om onze goede daden, maar hoe zou zij ons dan wel om onze slechte daden veroordelen? Maar wij willen nooit van den hemel in hoger beroep komen op de aarde want hier hebben wij geen Voorspraak, ‘onze Voorspraak is bij den Vader, Jezus Christus, den rechtvaardige.’

3. Gelijk Hij zelf geheel alleen pleit, en nergens anders dan aan het hof van den hemel bij den Vader, zo neemt Hij, wanneer Hij bij den Vader voor ons pleit, dezen regel in acht. (1.) Hij geeft toe in alles en belijdt alles, waarvan wij rechtmatig beschuldigd kunnen worden, en toch zo, dat Hij de gehele schuld op zich zelve neemt, bekennende dat de misdaden de Zijne zijn. ‘O God’, zegt Hij, Gij weet van mijne dwaasheid, en mijne schulden zijn voor U niet

verborgen.’ Psalm 69:6. En dit moet Hij doen, anders kan Hij niets doen. Indien Hij de zonde vergoelijkt of verminderd, dan is Hij schuldig, indien Hij ze op ons doet blijven, dan sterven wij. Hij moet daarom onze ongerechtigheden op Zich nemen, haar de Zijne maken, en zo ons verlossen, want door aldus de zonde op zich zelve genomen te hebben, zoals Hij volgens de wet doen kan, en dat Hij ook met liefde doet, ‘want wij zijn leden van Zijn lichaam’ (het is Zijn voet, Zijne hand, of Zijn oor dat gezondigd heeft), volgt het, dat wij leven indien Hij leeft, en wat meer kunnen wij verlangen? Hieraan moeten wij dan wel degelijk denken, indien wij ooit troost willen smaken in een dag van kommer en verdriet over de zonde.

En in zoverre is er enigmatische overeenstemming tussen Zijn werk als Offerande, als Priester en als Voorspraak. Als ene offerande werden onze zonden op Hem gelegd. Jesaja 53. Als een Priester draagt Hij onze ongerechtigheden. Exodus 28:38. En als een Voorspraak bekent Hij, dat ze de Zijnen zijn. Psalm 69:6. Nu hij Zich zelve onze ongerechtigheden heeft toegerekend, nu is er geen twistzaak meer tussen ons en den Satan, want de Heere heeft onze partij gekozen, Hij heeft onze zonden de Zijnen gemaakt. Alles wat wij dus in deze zaak te doen hebben, is in den gelove onder de engelen voor de rechtbank te staan en te zien hoe het met de zaak gaat. O grote God! Wat is uwe liefde jegens het mensdom toch oneindig groot! En hoe onnaspeurlijk is den rijkdom uwer genade o onze Heiland! Die deze zaken zo liefderijk voor ons behandelt.

(2.) De Heere Jezus aldus onze ongerechtigheden op zich genomen hebbende pleit vervolgens op Zijn eigen verdiensten voor God, zeggende: ‘Laat hen door mij niet beschaamd worden die U verwachten, o Heere, Heere der heirscharen! laat hen door mij niet te schande worden, die U zoeken, o God Israël’s! Want om uwentwil draag ik versmaadheid, schande heeft mijn aangezicht bedekt.’ Psalm 69:7,8. Merk wel op, laat hen om mijnentwil niet beschaamd worden, laat hen om mijnentwil niet te schande worden. Schaamte en schande zijn de gevolgen der schuld, of van een beschuldiging van de zonde, Jeremia 3:25, en zijn slechts een ingang tot de verdoemenis. Daniël 12:2. Johannes 5:29. Maar ziet, hoe Christus pleit, zeggende: laat dat niet geschieden om mijnentwil, om de verdiensten van mijn bloed, om de volmaaktheid mijner gerechtigheid, om den invloed mijner smekingen. Laat hen niet om mijnentwil beschaamd worden, o Heere, Heere der heirscharen! En laat niemand iets tegen dezen tekst inbrengen, omdat hij in de psalmen gevonden wordt, alsof hij niet door den profeet Christus is uitgesproken, want beide Johannes en Paulus, ja Christus zelf, maken dezen psalm tot ene profetie van Hem.

Vergelijk slechts het tiende vers van dezen psalm met Johannes 2:17 en met Romeinen 15:3. In het tiende vers van Psalm 69 leest gij als volgt: ‘Want de ijver van uw huis heeft mij verteerd, en de smaadheden dergenen, die U smaden, zijn op mij gevallen. In Johannes 2:17 leest gij de volgende woorden: ‘De ijver van uw huis heeft mij verslonden, ‘ en in Romeinen 15:3 vindt gij dit geschreven: ‘De smadingen dergenen, die U smaden, zijn op mij gevallen. Vergelijk ook nog het 21ste vers van dezen Psalm met Mattheus 27:48 en Markus 15:25. Maar is dit geen wonderbare zaak, dat Christus eerst onze zonden op zich neemt en ze als de zijnen beschouwt en dan op zijne eigene verdiensten zijne eigene waarde pleit voor onze vrijlating? Want met deze woorden ‘door mij’ (om mijnentwil) pleit Hij op Zich zelve, op zijn gehele persoon en op alles dat Hij is en heeft, en aldus brengt Hij ons weer in een goeden staat, ofschoon onze twistzaak zeer slecht was.

Om dit na duidelijk te maken voor zwakke vermogens. Veronderstel dat iemand twintig duizend gulden schuldig is, maar dat hij geen twintig duizend halve centen heeft om mede te betalen, en veronderstel ook, dat deze man gevangen genomen wordt voor deze schuld, en dat de wet, waardoor hij gedagvaard is, geen halve stuiver korting toelaat, dan zal deze man er nog wel goed kunnen afkomen, als zijn Voorspraak of zaakgelastigde de schuld als zijne eigene beschouwt en in tegenwoordigheid van de rechters zijne zakken opent en het geld tot den

laatsten penning toe neertelt. Welnu, zo handelt onze Voorspraak. Onze zonden worden de schulden genoemd. Mattheus 6:12. Wij worden voor hen voor de overheid gedagvaard. Lukas 12:59. En de duivel is onze beschuldiger, maar ziet de Heere Jezus treedt naar voren met Zijne verdiensten, pleit voor de rechtbank en maakt onze schulden de zijnen. Markus 10:45. 'En zijne ziel te geven tot een rantsoen voor velen, ' zie ook 2 Corintiërs 3:5. Nu zegt de Heere Jezus, 'laat hen niet beschaamd worden om mijnentwil.' o Heere, Heere der heerscharen! laat hen niet door mij te schande worden, o God Israël's! En vandaar, dat Hij, even als Hij een Voorspraak genoemd wordt, ook een verzoening een Vredemaker (Vrededorst) genoemd wordt, of een die het recht Gods voor onze zonden bevredigd-'Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus den rechtvaardige, en Hij is ene verzoening voor onze zonden.'

En wie kan nu iets tegen de verlossing, de vrijmaking van het kind Gods inbrengen? God kan het niet doen, want Hij heeft ons, om Christus wil, die ons vrijgepleit heeft al onze overtredingen vergeven, Colossenzen 2:13, Efeziërs 4:22. De duivel kan het niet doen, want zijn mond is gestopt, dat duidelijk blijkt uit het geval met Josia. Zacheria 3. De wet kan het niet doen, want die keurt goed hetgeen Christus gedaan heeft. Dit is dus de manier waarop Christus pleit. Gij moet weten dat, wanneer Christus bij God pleit, dat Hij dan bij een rechtvaardig God pleit, en dat Hij dus op de wet moet pleiten, en op niets anders dan op de wet, en dit doet Hij in de beide pleidooien. Ten eerste door de zonden te belijden billijkt Hij het vonnis der wet, dat de zonde veroordeelt, en door zich zelven voor die zonde over te geven, eerbiedigt hij het gezag en de volmaaktheid der wet. Op deze wijze maakt Hij de wet groot en geeft haar eer, en brengt toch zijne cliënten gezond en wel er af in het gezicht van al de engelen Gods.

(3.) Nadat de Heere Jezus aldus onze zonden op zich heeft genomen, en aan God al de verdiensten die Hij in zich heeft, heeft voorgesteld, vraagt Hij in de volgende plaats om uitspraak, of Hij eist een rechtvaardig vonnis op de voldoening, die Hij aan God en aan Zijne wet gedaan heeft. Dan geschiedt de afkondiging in het openbaar, aldus luidende: 'Doet deze vuile klederen van hem weg, ' van hem die gezondigd heeft, en kleedt hem met wisselklederen. Zacheria 3.

Zo is dan de ziel, die gezondigd heeft, gered, zo heeft dan de God des hemels er vrede bij, dat zij behouden worde, zo is dan de Satan tot schande gemaakt en Jezus wordt groot gemaakt, geloofd en geprezen door de engelen in den hemel en de gelovigen op aarde. Hosanna! hosanna! De Koning leve! Valt neer! Valt neer! Kniel en aanbid! klinkt u toe van alle kanten! Maakt groot den Heere, want Hij heeft ons Gode gekocht met zijn bloed! Halleluja! O kinderen Gods, moesten wij hier niet wegsmelten in tranen van aanbidding voor de liefde van Christus, die onze ongerechtigheden op zich heeft genomen, die een rantsoen voor ons geworden is.

Valt neer en aanbidt, zie het Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt! Ziet daarom op Jezus, indien gij gezondigd hebt, op Jezus als op den Voorspraak, die voor u pleit bij den Vader. Ziet op niets anders, want Hij kan u zeggen, Hij alleen, hoe Hij u zal verlossen. Ja, Hij verlost u in den weg der gerechtigheid en des rechts, en dit is een wonder, en tot beschaming van den Satan, dat tot Zijne heerlijkheid bijdraagt, en ook tot uwe volkomen verlossing, hetwelk u tot troost en zaligheid zal zijn.

Ten tweede. Nu moet ik u aantonen hoe Christus zijn ambt als Voorspraak bij den Vader uitoefent tegen den tegenstander, want Hij pleit bij den Vader, maar Hij pleit tegen den duivel, bij den Vader pleit Hij op de Wet en het Recht, maar tegen den tegenstander veroorlooft Hij zich meer vrijheid.

Ik zeg, wanneer Hij tegen den tegenstander pleit, dan breidt Hij het gebied zijner bewijsgronden uit boven en behalve diegenen, welke Hij bij God Zijnen Vader aanvoert.

Het is ook niet noodzakelijk, dat onze Voorspraak, wanneer Hij tegen den Satan pleit, zich zo stipt tot de wet zou beperken, als wanneer Hij bij Zijnen Vader pleit. De gelovige is den Satan niets schuldig, wanneer hij zondigt, hij heeft zijne wet niet geschonden. Waarom zou Hij dan, wanneer Hij voor het behoud van Zijn volk pleit, den Satan enig recht toekennen?

Toen Christus stierf, stierf Hij niet om den Satan te voldoen, maar Zijnen Vader, niet om den duivel te bevredigen, maar om den eis van Gods gerechtigheid te beantwoorden. Ook was het Zijne bedoeling niet, toen Hij aan het hout hing, om over den Vader te triomferen, maar wel over den Satan, 'Hij verlost ons' daarom 'van den vloek der wet, door Zijn bloed. Galaten 3:13. En van de macht des duivels door Zijne opstanding. Hebr. 2:14. Hij verlost ons van het rechtvaardig oordeel, door den prijs en het koopgeld, maar van het geweld en de woede der hel, door strijd en overwinning.

En gelijk Hij verschillend handelde in het werk onzer verlossing, zo onderscheiden handelt Hij ook in het uitoefenen van Zijn ambt als Voorspraak. Wanneer Hij bij God pleit, dan pleit Hij zo, en wanneer Hij tegen den Satan pleit, dan pleit Hij weer op ene andere wijze. Hoe Hij bij God pleit, wanneer Hij met de wet en met het recht te doen heeft, dit heb ik u reeds aangetoond. Ik zal u derhalve nu aantonen, hoe hij pleit tegen den 'verklager der broederen.'

1. Hij pleit tegen hem het welbehagen, dat Zijn Vader in Zijne verdiensten heeft, zeggende: 'Dit zal den Heere aangenaam zijn, of dit is den Heere angenamer dan enig ding, dat Hem kan worden voorgesteld. Psalm 69:32. Nu, dit pleit waar zijnde, zoals het ook wezenlijk is, daar het gegrond is op het welbehagen des Heeren, wat de Satan dan ook zeggen moge, om in onze eeuwige verwoesting te zegevieren, is zonder grond en bijgevolg onbestaanbaar. 'Deze is mijn Zoon, mijn Geliefde, in dewelke Ik mijn welbehagen heb!' zegt God. Mattheus 3:17, en wederom 'De Heere heeft lust aan Hem om Zijner (Christus) gerechtigheid wil.' Jesaja 42:21. Allen, die anderen een proces aandoen, beweren, dat hun of wel den koning ongelijk is aangedaan. Nu, de Satan zal ons nooit aanklagen, wegens ongelijk, dat wij hem hebben aangedaan, hij moet dus voorgeven, wanneer hij ons dagvaart, dat wij onzen koning verongelijkt hebben.

Maar ziet, 'Wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, ' en Hij heeft voor onze overtredingen voldaan. Hij gaf zich zelve over voor onze misdaden. Maar de Satan gaat nog voort met zijn proces, en onze God, zegt Christus, heeft een welbehagen in mijn verzoenend lijden en sterven, en nog wil de duivel met zijn getier en geraas niet ophouden. Welnu, zegt de Heere Jezus, de strijd is nu niet meer tegen mijn volk, maar tegen Mij, en over de algenoegzaamheid van de verzoening, die Ik te weeg gebracht heb voor de overtredingen van mijn erfdeel, maar Hij is nabij, die mij rechtvaardigt, die mijne daden goedkeurde en aannam, daarom zal Ik niet te schande worden. Wie is mijne tegenstander? hij kome herwaarts tot Mij! 'Ziet de Heere Heere wil mij helpen.' Jesaja 50:7-9. Wie is het die Mij zal verdoemen? Ziet, zij zullen allemaal als een kleeft verouden, de motte zal hen eten.

Daarom, indien de Vader op dit alles Amen zegt, hetwelk ik u ook reeds aangetoond heb, dat Hij zulks gedaan heeft en doet hetgeen ook verder blijkt, omdat God Hem de Zaligmaker, de Verlosser en de Amen genoemd heeft, wat anders volgt, dan dat ene bestraffing van den troon tegen hem zal uitgaan! En dit vraagt onze Voorspraak ook werkelijk van de hand Zijns Vaders, zeggende: O vijand, 'de Heere schelde u, ' ja, Hij verdubbelt dit verzoek aan den Rechter, om zijn vurig verlangen naar zulk een besluit te kennen te geven, of om te doen zien, dat de vijand zeker ene bestraffing zal hebben, beide van onzen Voorspraak en van Hem bij wie hij ons zo zwaar heeft beschuldigd. Zacheria 3.

Want wat kan van den afloop van zulk een rechtsgeding verwacht worden, dan dat de Rechter hem gestrengelijk zal bestraffen, die zo zijn naaste gekweld heeft, en smaad en verachting op de grootste daad der genade, gerechtigheid en rechtvaardigheid geworpen heeft, als ooit de hemelen aanschouwde? En dit alles is waar met betrekking tot de zaak, waarover wij nu

spreken, daarom: ‘De Heere schelde u, ‘ dit is beloning, die de Satan moet hebben voor zijn boos opzet tegen de kinderen en voor zijne verachting van het werk van den Zoon van God. Nu onze voorspraak aldus bij de wet des hemels zijn pleit bevestigd heeft bij God, voor ons, tegen onzen verklager, nu kan Hij verder bouwen op een fundament, dat niet geschud kan worden, daarom gaat Hij nu verder met zijn pleidooi en pleit verder tegen dien verklager der broederen,

2. Gods welbehagen in dit volk, en smeekt dat de Heere hieraan denken zou: ‘De Heere schelde u, gij Satan, de Heere, die Jeruzalem verkozen heeft, schelde u, ‘ Het is waar, de gemeente, de gelovigen, zij zijn veracht bij de wereld, daarom zijn de mensen er op uit om hen te verdrukken, de gelovigen zijn ook zwak in de genade, maar zij hebben gebreken, die sterk zijn, en daarom wil de Satan, de god dezer wereld, hen verdrukken, maar de gelovigen hebben enen God, den levenden, den eeuwigen God, en daarom zullen zij niet omkomen, ja, zij zullen staande gehouden worden. ‘want God is machtig hen vast te stellen. Romeinen 14:4.

Het was Hamans ongeluk, dat hij zich tegen de koningin en hare maagschap verbonden had. Dat was de oorzaak, dat hij niet voorspoedig kon zijn, dat bracht hem tot schande, en aan den galg. Had hij pogingen aangewend om een ander volk te verdelgen, waarschijnlijk zou hij zijne plannen tot een gewenst einde hebben kunnen brengen, maar zijn geheim oogmerk om de koningin te doden, dit bedierf alles.

Ook de Satan moet er zeker van zijn, wanneer hij tegen de kerk strijdt, dat hij aan het slechtste einde zal komen, want God stelt belang in de kerk, daarom staat er geschreven: ‘De poorten der hel zullen haar niet overweldigen, ‘ maar dit verhindert hem niet om, onder de toelating, zoveel buit te behalen als hij met mogelijkheid doen kan op diegenen die niet tot God behoren. O, hoevelen beschuldigt hij, en hoe spoedig weet hij de toelating uit God te krijgen om hen te verdelgen! zoals hij met Achab handelde, en meer anderen. Maar dit is een zeer grote hinderpaal voor hem op zijnen weg, wanneer hij zich met de kinderen Gods bemoeit, God stelt belang in zijn volk-‘Heeft God zijn volk verstoten? Dat zij verre!’ Romeinen 11:1,2. De tekst geeft te kennen, dat zij het om hun zonden verdiend hadden, en dat de Satan het gaarne zien zou, maar de liefde Gods bewaart hen er voor-‘God heeft Zijn volk niet verstoten, hetwelk Hij te voren gekend heeft.’ Daarom, wanneer de Satan hen bij God verklaagt, dan pleit Christus, als Hij op zijn eigen waarde en verdiensten pleit, ook op het belang, dat God in hen stelt.

En ofschoon dit sommigen een onverschillig pleit moge toeschijnen, want welke verplichting rust er op God, zo zeggen zij, om zo voor hen in het strijdperk te treden, daar zij dagelijks tegen Hem zondigen en Hem tot toorn verwekken? Bovendien, zij zijn in hunnen besten staat allemaal ijdelheid en een nul in het cijfer-‘Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, of dat Gij zulks zoudt doen?’

Ik antwoord, ofschoon er geen verplichting op God rust voor enige gedaante of heerlijkheid, die er in den mens gevonden wordt, toch rust er ene verbintenis op Hem voor de heerlijkheid en de waardigheid, die in Hem zelve is. De Heere heeft zich zelve ene verbintenis opgelegd, door hen tot zijn volk te kiezen, en hierdoor zijn zij zo beveiligd tegen allen, die iets tegen hen durven ondernemen, dat de apostel stoutmoedig allen uitdaagt, om hun beste krachten te vergeefs tegen hen te beproeven, zeggende: ‘Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods?’ Romeinen 8:33. Wie, zegt de Satan: wel, dat durf ik wel doen. Ja maar, zegt de apostel, wie kan het doen, en de overhand behouden? ‘God is het, die rechtvaardig maakt, wie is het, die verdoemt?’ vers 34. Met deze woorden verklaart de apostel rondweg, dat de tegen de uitverkorene ingebrachte beschuldigingen niets zullen uitwerken tot hun veroordeling, omdat de Heere hen rechtvaardigen zal, daar Christus voor hen gestorven is. De uitverkorenen zijn met een zevenvoudig snoer aan God verbonden, ‘en een drievoudig snoer wordt niet haast gebroken.’

- (1.) De verkiezing is eeuwig gelijk God zelf, en zo zonder verandering of schaduw van omkering, en van hier wordt het genoemd, een eeuwig voornemen' en 'het voornemen Gods' dat vaststaan moet. Efeziërs 3:11. Romeinen 9:11.
- (2.) De verkiezing is absoluut, niet voorwaardelijk, en daarom kan zij niet vernietigd worden door de zonden, waarin de mens valt. De oorzaak, waarom de Heere ons verkozen heeft, was, omdat het voorzien was, dat gene werken in ons zouden zijn, gene zonde in ons zal de verkiezing verwoesten of nietig doen verklaren. 'Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het, die rechtvaardigt.' Romeinen 8:33, 9:2.
- (3.) Door de daad der uitverkiezing zijn de kinderen besloten in Christus, geborgen in Hem, Hij heeft ons uitverkoren in Hem, niet in ons zelve, niet in onze deugden, neen, niet om iets, dat aan of in ons gevonden wordt, maar naar den raad van Zijnen eigenen wil. Efeziërs 1:4-11.
- (4.) De uitverkiezing sluit in zich een onwrikbaar en onveranderlijk besluit van God, om zijne genade aan de vaten der barmhartigheid te verheerlijken, die Hij te voren bereid heeft tot heerlijkheid. Romeinen 9:15,18,23.
- (5.) Uit de daad der uitverkiezende liefde wordt besloten, dat alle dingen medewerken ten goede, namelijk dengenen, wier roeping tot God het gevolg van dit voornemen is, van dit eeuwige voornemen Gods. Romeinen 8:28-30.
- (6.) De eeuwige erve is door een testament van vrije en onveranderlijke genade aan de aldus uitverkorenen overgemaakt, en om hen tegen de gevolgen der zonde te verzekeren, en om hen tegen het boosaardig opzet van den Satan te beschutten, daarom is het verzegeld geworden met het bloed van dezen onzen Voorspraak, daar Hij de Middelaar van dit testament is, die ook borg voor hen is geworden bij God, namelijk om zorg te dragen, dat zij in den groten dag verschijnen, en Hij hen, na het oordeel gezond en wel voor het aangezicht van Zijnen Vader stelt. Romeinen 9:23. Hebrëeën 7:22, 9:15, 17-24, 13:20, Johannes 10:28-29.
- (7.) Door deze uitverkiezing, door dit voornemen en besluit hebben de uitverkorenen, degenen, die daarin betrokken zijn, in Christus, ene aan hen toegewezene en voor hen weggelegde algenoegzaamheid van genade, die hen door alle verdrukkingen heen in de heerlijkheid zal doen ingaan, ja, elk van hen moet na de eerste daad des geloofs-dewelke zij ook gewis zullen verkrijgen, omdat hij voor hen in de belofte ligt opgesloten- daarvan de eerste vruchten in zijne ziel ontvangen. 2 Timotheus 1:9. Handelingen 14:22. Efeziërs 1:4-5,13-14.

Nu, voegt nu al deze dingen bij elkaar, en gevoelt dan, of er geen gewicht in dit pleit van Christus zij tegen den duivel. Hij pleit Gods keuze en welbehagen in zijne kinderen tegen hem- een welbehagen dat verzekerd is door de wijsheid des hemels, door de genade des hemels, door de macht de wil en de barmhartigheid van God, in Christus- een welbehagen, waarin al de drie Personen in de Godheid zich met onderlinge overeenkomst en medewerking verenigd hebben, om het gevallen kind Gods weer op te beuren en vrij te spreken, wanneer de Satan alles gedaan heeft, dat in zijn vermogen was om de gelovige te laten veroordelen.

Ik weet dat er sommigen zijn, die bedenkingen maken tegen dit leerstuk, zeggende dat het vals is, maar dezulken zijn misschien even onbekend met andere zaken als met deze. Evenwel zij maken bezwaren tegen de wijsheid Gods, wiens waarheid het is, en zij verzetten zich tegen Christus onzen Voorspraak, wiens bewijsgrond het is, ja zij sloven zich af, om dit wapen uit zijne handen te wringen, waarmee Hij den vijand zo afrost, wanneer Hij als Voorspraak met zulk een goed gevolg tegen hem pleit om ons uit het gevaar te redden, zeggende: 'De Heere schelde u, gij Satan! ja de Heere, die Jeruzalem verkozen heeft, schelde u.'

Ten derde. Gelijk Christus, als Voorspraak, het welbehagen, dat zijnen Vader in zijne uitverkorenen heeft, tegen den Satan pleit, zo pleit Hij ook met niet minder gezag tegen hem- Zijn eigen welbehagen in hen. 'Heilige Vader.' zegt Hij, 'bewaar ze in uw naam, die Gij mij gegeven hebt.' Johannes 17:11. Bewaar hen van het boze, terwijl zij in de wereld zijn, van den

zielverwoestende boze. Deze woorden worden tot den Vader gericht, maar zij zijn tegen de beschuldigingen van den vijand gesteld, en zij werden hier opgetekend om te doen zien wat Christus voor de zijnen doen zal, tegen onzen aartsvijand, wanneer Hij boven is. Hoe Hij voor zijn Vader zijn eigen welbehagen in ons tegen den Satan zal pleiten, en tegen al zijne beschuldigingen, wanneer hij ze voor den rechterstoel Gods brengt met het doel om ons in den diepsten afgrond te doen storten. En ligt hierin niet zeer veel opgesloten? Als of Christus zeggen wilde, Vader, mijn volk heeft enen tegenstander, die hen om hun gebreken voor U beschuldigen zal, maar Ik wil hun Voorspraak zijn, en daar Ik hen van U gekocht heb, daarom wil Ik mijn recht tegen hem twisten. Johannes 10:28.

Het spreekwoord zegt: het eigenbelang is de toetssteen der vriendschap, 'het maakt dat een mens doet, wat hij anders niet zou doen. Hoeveel duizenden zijn er niet voor wie Christus niet zoveel als eens zijnen mond heeft opgedaan, maar heeft hen overgegeven aan de beschuldigingen van den Satan? En waarom bemoeit Hij zich met hen niet? Omdat Hij geen belang in hen stelt-'Ik bid niet voor de wereld, maar voor degenen, die Gij mij gegeven hebt, want zij zijn uwe, en al het mijne is Uwe, en het uwe is mijne, en Ik ben in hen verheerlijkt.' Johannes 17:9,10.

Veronderstel, dat er een aantal schapen in het schuthok staan en dat er iemand voorbij gaat aan wie zij niet toebehoren, laat hij zich aan hen gelegen liggen? Welnee, hij beziet ze eens en vervolgt zijn weg. Maar veronderstelt, dat hij op zijn terugreis zijn eigen vee in dien schutkooi vindt, zal hij nu eveneens handelen, als toen hij de anderen er in zag? Neen, nogmaals neen, hier is eigenbelang in het spel, het zijn de zijnen, die nu in de schutstal zijn, nu bemoeit hij er zich mede, nu moet hij weten, wie hen daar binnen bracht, en ook waarom zij er binnengebracht zijn, en indien hij bevindt, dat het rechtvaardig is, dat zij daar zijn, dan zal hij er hen met een losgeld weer uithalen, maar bemerkt hij, dat zij daar op ene onrechtvaardige wijze ingebracht zijn, dan zal bij hen onder borgtocht inlossen en tegen hem, die zijn vee onwettiglijk in de schutkooi heeft laten opsluiten, een proces beginnen.

En zo staan de zaken tussen Jezus Christus en de zijnen. Hij heeft belang bij hen, het vee is het zijne, zij zijn zijne eigene schapen, maar zij zijn, of door iemand anders, of door de wet, of door de duivel in de schutkooi opgesloten. Zijn ze door de wet in de schutstal gebracht, dan koopt hij hen los met een rantsoen, heeft de duivel hen er in gebracht, dan lost hij hen onder borgtocht en begint een proces voor hen en is zelf hun Voorspraak tegen den verklager. Ook kan de duivel dit pleit niet weerstaan, ofschoon hij zijne beschuldigingen verenigt met de wet, want zoals wij u hier boven hebben aangetoond, de Heere Jezus kan en wil voor de Zijnen pleiten en zal hen verlossen van alle overtredingen, beschuldigingen en aanklachten. Bovendien iedereen weet, dat iemands goederen niet daarom verbeurd verklaard worden, omdat zij vele ongerechtigheden bedrijven- 'Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak bij den Heere Jezus Christus den rechtvaardige.' Nu de kracht van dit pleit, aldus gegrond op het belang, dat Christus in zijn volk stelt, is groot, en hiervoor bestaan vele gewichtige redenen, zoals:

1. Zij zijn de mijnen, en dus naar recht en billijkheid ter Mijner beschikking, en niet ter beschikking van enen tegenstander. Want zolang een ding wettiglijk het mijne kan genoemd worden, zolang heeft niemand daarmee iets te maken, dan ik zelf, ook doet Christus geen afstand van Zijn recht op hetgeen hij heeft, om de vele zwakheden van dat voorwerp, hetwelk zijn rechtmatig eigendom is. Hij pleit daarom als een Voorspraak in zijn eigen belang, in het belang van zijn volk, en recht moet er plaats hebben bij den Rechter der ganse aarde- 'zou de Rechter der ganse aarde geen recht doen?' Genesis 18:25.

2. Zij zijn duur gekocht, en wat men duur gekocht heeft, hiervan scheidt men niet gemakkelijk. 1 Corintiërs 6:20. Zij werden met 'zijn bloed' gekocht. Efeziërs 1:7. 1 Petrus 1:18,19. Zij werden Hem voor Zijn dierbaar bloed gegeven, en daarom zijn zij Zijne geliefde kinderen.'

Efeziërs 5:1, want Hij heeft hen voor den hoogsten prijs gekocht, en dezen prijs pleit Hij, als Voorspraak tegen den vijand onzer zaligheid, ja zij zijn de Zijnen, omdat Hij al het Zijne voor hen gegeven heeft. 2 Corinthiërs 8:9. Wanneer een mens al het zijne gegeven heeft voor dit of dat, dan wordt datgene, hetwelk hij zo verkregen heeft zijn al. Nu, Christus heeft al het Zijne voor ons gegeven, Hij maakte zich arm voor ons, daarom zijn wij nu Zijn alles geworden, Zijne volheid, Zijne vervulling, en zo wordt de gemeente genaamd. Efeziërs 1:23. En Christus heeft geen berouw over den groten koopsom, dien Hij betaald heeft, want Hij zegt-‘De snoeren zijn mij in liefelijke plaatsen gevallen, ja ene schone erfenis is mij geworden.’ Psalm 16. Nu in al deze dingen is een krachtig pleit voor hen. Een belang, zulk een belang, wordt niet licht prijs gegeven. Maar dit is alles nog niet, want

3. Hij heeft hen duur gekocht, maar Hij heeft hen ook Zijn innigste vrienden gemaakt, bij wijze van bloedverwantschap. Nu, voor hetgeen wij niet alleen duur gekocht hebben, maar ook bij wijze van bloedverwantschap, als onze grootste schat beschouwen, hiervoor zullen wij van ganser harte pleiten. David zei tot Abner: ‘gij zult mijn aangezicht niet zien, tenzij dat gij Michal, Sauls dochter, te voren inbrengt, als gij komt om mijn aangezicht te zien.’ 2 Samuel 3:13,14. Sauls dochter kost mij duur, ik heb haar met gevaar van mijn leven gekocht, Sauls dochter ligt mij na aan het hart, zij is mijne geliefde vrouw. Hij pleitte zeer voor haar, omdat zij hem dierbaar was en omdat zij zijne naaste bloedverwant was, of is er nader dan de vrouw? Nu, hetzelfde is waar in Christus, Zijn volk kost Hem duur, en Hij heeft hen tot zijne naastbestaanden gemaakt, daarom is het belang, dat Hij in hen stelt, voor ons van zulk een groot gewicht, en het sterkt ook zijn pleidooi.

(a.) Zij zijn Zijne bruid, en Hij heeft het hen gemaakt, zij zijn Zijne liefste, zijne duive, zijne beminnelijke, en Hij beschouwt hen als zodanig. Zou het een huisvader niet tot pleiten aanzetten, als een booswicht trachtte hem zijne vrouw te ontnemen voor den rechter? En welk rechtvaardig rechter, die weet en overtuigd is, dat de man belang in zijne vrouw stelt, zou een vonnis uitspreken ten gunste van den booswicht, tegen den wettigen man, wiens vrouw zij is? Dus pleit Christus met ene sterke bewijsgrond, wanneer Hij het belang noemt dat Hij in zijn volk stelt-‘Die gij mij gegeven hebt’ een bewijs, dat de Satan niet voor nietig kan doen verklaren. Het is waar, als Christus dit voor een Saul moest pleiten, 1 Samuel 25:34 of voor den Filistijn, den vader van Simsons huisvrouw, Richteren 14:20, zulke verraderlijke rechters konden nog wel tegen alle recht in, een nietig verklaring uitspreken. Maar ik heb het u gezegd, het hof waar Christus pleit is het hoogste en het rechtvaardigste, van waar men zich niet op een hoger beroepen kan, daarom moet de zaak van Christus, en als zodanig de zaak van de kinderen Gods, voor hunnen Vader behandeld worden van wiens aangezicht gewis een rechtvaardig oordeel zal uitgaan.

(b.) Maar gelijk zij zijne bruid genoemd worden, zo worden zij ook zijn vlees en leden van zijn lichaam genoemd. Nu, zei Paulus tot de gemeente, ‘gij lieden zijt het lichaam van Christus, en leden in het bijzonder.’ 1 Corinthiërs 12:27, Efeziërs 5:30. Deze bloedverwantschap is ook oorzaak dat een mens ijverig pleit. Als iemand voor een lid of voor een deel van zijn eigen lichaam moest pleiten, hoe zou hij pleiten? Welke bewijsgronden zou hij gebruiken? En waaruit zouden zijne bewijsgronden voortvloeien? Ik kan geen hand verliezen, ik kan geen voet verliezen, ik kan zelfs geen vinger missen, welnu, de gelovigen zijn leden van Christus, zijne leden zijn van Hem zelven. Met welk een kracht van bewijsgronden zou een mens niet pleiten om de noodzakelijkheid zijner leden voor hem aan te tonen, en om de ontaardheid van zijnen tegenstander in het daglicht te stellen, die hem van zijne leden wil beroven, en zijn lichaam wil misvormen! Ja, een mens zou eerder buigen en kruipen, en weenen, en smeken, en aarzelen, en twijfelen, en uitstellen tot duizend jaren toe, als het mogelijk ware, eerder dan dat hij zijne leden, of enige van hen zou willen verliezen.

Maar, Ik zeg, hoe krachtig zal Hij gepleit hebben voor zijne leden, als de Rechter, en de wet, en de billijkheid, en de rechtvaardigheid allen op zijne zijde waren en als er door den tegenstander niets kon ingebracht dan datgene, waartegen Hij reeds lang te voren zijne bewijsgronden had gereed gemaakt? En dit alles is waar met betrekking tot de zaak, die hier voor ons ligt. En zo zien wij dus welk een sterkte er is in dit tweede bewijsgrond, dat onze Voorspraak voor ons tegen den vijand inbrengt. Zij zijn Zijn vlees en Zijne beenderen, Zijne leden, Hij kan hen niet missen, Hij kan deze niet missen, omdat.... die ook niet omdat.... geen enkele omdat.... zij zijn Zijne leden. Als zodanig zijn zij Hem dierbaar, als dezulken zijn zij nuttig voor Hem, als dezulken zijn zij ene sieraad voor Hem, ofschoon zij in zich zelven zwak zijn, en onbekwaam om te doen hetgeen zij moesten doen. ‘Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, den rechtvaardige.’

4. Gelijk Christus, als Voorspraak, voor ons Zijns Vaders en Zijn eigen welbehagen in ons, tegen den Satan pleit, zo pleit Hij ook tegen hem het recht en het eigendom, dat Hij in den hemel heeft, om het dien te geven, dien Hij wil. Hij heeft recht op den hemel als Priester en Koning, ook is hij de zijnen als een erfgoed, en daar Hij een zo goeden weldoener wil zijn, om dit huis aan iemand te schenken, maar niet om hun verdiensten, maar niet om hun braafheid, en wederom, daar Hij tot dat einde zijn bloed gestort heeft, en een geslacht in zijn verbond heeft opgenomen, opdat het aan hen zou kunnen geschonken worden, daarom zal het zonder twijfel aan hen gegeven worden, en Hij zal hiervoor pleiten, als het nodig moge zijn, als de zonde van zijn volk, en als hun verklager, door hun zonde, hun verderf en verwoesting zoekt: ‘Vader!’ zegt Hij, Ik wil dat waar Ik ben, ook die bij mij zijn, die Gij mij gegeven hebt, opdat zij mijne heerlijkheid mogen aanschouwen, die gij mij gegeven hebt.’ Johannes 17:24. Christus wil is de wil des hemels, de wil van God. Zal Christus dan niet overwinnen?

‘Ik wil, ‘ zegt Christus, ‘ik wil, ‘ zegt de Satan, maar wiens wil zal bevestigd worden? Het is waar, Christus spreekt in de tekst meer gelijk een scheidsman dan een Voorspraak, meer gelijk een rechter dan een die voor de balie pleit. Ik wil het zo hebben, Ik oordeel dat het zo behoort en zo moet zijn. Maar daar ligt ook iets van een pleidooi in, in de woorden voor Zijnen Vader en tegen den vijand, en daarom spreekt Hij als een die pleit maar ook tevens beslist, ja, gelijk een, die macht heeft zulks te doen. Maar zal de wil van den hemel buigen voor den wil der hel? Of de wil van Christus voor den wil des Satans? Of de wil der gerechtigheid voor de wil der zonde? Zal de Satan, die Gods vijand is, en wiens aanklachten en beschuldigingen tegen ons niet op liefde tot de gerechtigheid, maar op haat tegen het plan van Gods genadeverbond, tegen het bloed van Christus en tegen de verlossing zijns volks, gegrond zijn-Ik zeg, zal deze vijand en deze aanklacht God overhalen tegen het degelijk gegronde pleit van Christus en tegen de zaligheid van Gods uitverkorenen, en ons zo uit den hemel houden?

Neen, neen! Christus uil hebben, dat het anders zij, Hij is de grote Gever, en zijn oog is goed. De Satan werd den hemel uitgedreven, omdat hij daar zondigde, en wij moeten daarin gebracht worden, ofschoon wij hier zondigden, dit is de wil van Christus, en, als Voorspraak pleit Hij tegen het aangezicht en de beschuldiging van onzen tegenstander. ‘Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus den rechtvaardige.’

5. Maar Christus pleit niet alleen voor ons zijns Vaders en zijn eigen welbehagen in ons, tegen den Satan, als ook het recht dat Hij heeft om over het koninkrijk der hemelen te beschikken, maar Hij pleit ook tegen dien vijand, dien haat en vijandschap, die in hem is, waarop zijne beschuldiging tegen ons hoofdzakelijk gegrond is. Dit blijkt duidelijk uit den naam, waarmee onze Voorspraak hem betitelt, terwijl Hij voor ons tegen hem pleit: ‘De Heere schelde u, gij Satan, ‘ gij vijand, zegt Hij, want de Satan is een vijand, en deze naam, waarmee Hij hem aanspreekt, betekent zoveel als vijand. En advocaten kunnen van een omstandigheid als deze ene grote kwestie maken, zeggende, mijnheer de president, wij kunnen bewijzen, dat wat nu tegen den gevangenen ingebracht wordt zijn oorsprong vindt in loutere haat en boos opzet, dat

reeds een langen tijd in den boezem zijns vijands tegen hem gebrand en gewoed heeft. Dit zal de akte van beschuldiging des vijands grotelijks verzwakken.

Maar, zegt Jezus Christus, 'Vader, hier is tegen mijnen Jozua ene beschuldiging ingebracht die hem met vuile klederen kleedt, maar zij is tegen hem ingebracht door enen vijand, door enen vijand in den hoogsten graad. Een, die de vroomheid erger haat dan hij, en die de goddeloosheid meer bemint, dan de man tegen wie hij thans zulk ene lasterlijke beschuldiging inbrengt.' Dan de uitspraak naar de waarde van zijn bloed aan den Vader overlatende, richt Hij zich nu tot den verklager, en pleit tegen hem als tegen den vijand: 'O Satan, gij die mijne bruid, mijne liefste, mijne leden verklaagt, gij zijt de SATAN, een vijand.' Maar de tegenwerping zal gemaakt worden, dat de beschuldigingen waar zijn. Toegestemd, maar welke wet neemt kennis van ene beschuldiging van enen verklaarden vijand? Niet een, omdat de beschuldiging niet ingebracht is uit liefde tot waarheid, en recht, en gerechtigheid, ook niet om de eer des konings te verhogen, of ten gunste van de vervolgdten, maar louter uit bloeddorst en moordlust.

Er is dus zeer veel kracht en sterkte in het pleit, waarin de Voorspraak zulk ene omstandigheid vermeldt tegen den verklager, inzonderheid, wanneer er misdaden opgesomd worden, waarvoor de wet reeds te voren voldoening ontvangen heeft, daarom nu heeft een advocaat een dubbelen en een driedubbelen bodem om ten gunste van zijne cliënten tegen zijnen vijand te pleiten. En dit voordeel heeft Jezus Christus over den vijand.

Daarenboven, het is zeer goed bekend, dat de Satan de eigenlijke bron is van al de misdaden, waarvan hij ons voor den vierschaar Gods verklaagt, om nu niet te spreken hoe hij tot ons komt met zijne inblazingen, verzoeking en verlokkingen en hoe hij ons altijd aanpoort, om die goddeloze misdaden te bedrijven, waarvoor hij ons zo heftig vervolgt voor de rechtbank van God. Want, hoewel het voor ons niet betamelijk is om aldus te pleiten- namelijk om de schuld op den Satan te leggen, eerder dan op ons zelven- daarom zal onze Voorspraak het toch doen, en er ook werk van maken voor God. 'Simon, Simon! ziet, de Satan heeft ulieden zeer begeerd, om u te ziften als de tarwe, maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude.' Lukas 22:31,32. Hij maakt hier melding van Satans begeerten, bij wijze van voordeel tegen hem, en zo handelde Hij ook ongetwijfeld, toen Hij voor de bewaring van Petrus bad. En wat Hij hier deed, toen Hij op de aarde was, als Zaligmaker in het algemeen, dat doet Hij ook nu in den hemel als Priester en Voorspraak in het bijzonder.

Ik wil verder datgene veronderstellen, hetwelk verondersteld mag worden, en dat geschikt is voor ons doel. Veronderstel, dat een Vader een kind heeft, dat hij teder bemint, maar dat niet half zoveel verstand heeft, als sommigen van zijn kroost hebben, en ik ben er zeker van, dat wij minder verstand hebben dan de engelen. Veronderstelt ook dat een kwaadwillige buur door misleiding, verzoeking en onvermoeide aansporing dit kind er toe verleidt, om iets uit zijns vaders huis of grond te stelen en het aan hem te geven, en dat hij dit met opzet doet om de vader tegen het kind in te nemen, veronderstelt ook nog, dat het ter kennis van den vader komt, dat het kind, door de verlokkingen van zulk een misleid iemand, zo en zo tegen zijnen vader gehandeld heeft, zal hij daarom zijn kind onterven? Stel u voor, dat juist hij, die het kind in de verzoeking bracht om te stelen, de eerste is om het kind bij zijnen vader aan te klagen, denkt gij dat de vader kennis zou nemen van de beschuldiging van zulk enen? Neen, gewis niet, wij, die boos zijn kunnen beter doen dan zo te handelen, hoe kunnen wij dan denken, dat God van den hemel zo iets zou doen, daar wij ook enen Broeder hebben, die wijs is, en die wil en kan pleiten tegen de boosheid van onzen vijand, die al deze dingen tegen ons doet voor zijn eigen voordeel?

Ik zeg dit is de slotsom van dit vijfde pleit van Christus onzen Voorspraak tegen den Satan. O Satan, zegt Hij, gij zijt een vijand van mijn volk, gij pleit niet uit liefde tot de gerechtigheid, ook niet om te bekeren, maar om mijne kinderen en mijne erfenis te verdelgen. Gij beschuldigt mijn volk van uwe eigene schuld. Job. 8:4-6. De schuld, die gij op mijn volk werpt, is de uwe.

Gij hebt mijn volk verzocht, verleid, verlok, geleid, en gij hebt u zelven dagelijks afgesloofd, om hen aan te porren, om dat te doen, waarvan gij hen nu beschuldigt en waarvoor gij hen nu zo gaarne zou verdelgen. En dit alles hebt gij gedaan uit nijd tegen mijnen Vader en tegen godsvrucht, uit haat tegen Mij en mijn volk, en opdat gij anderen bovendien zoudt kunnen verslinden. 1 Kronieken 21:1. En wat kan deze verklager nu zeggen? Kan hij zich verontschuldigen? Kan bij onzen Voorspraak van het tegendeel overtuigen? Dit kan hij niet, hij weet, dat hij een Satan, een vijand is, en als een tegenstander heeft hij zijn onkruid onder de tarwe gezaaid, opdat zij uitgetrokken zou worden, maar hij zal zijn doel niet bereiken, zijn boosheid is hem voorgekomen, en eveneens de zorg en de goedheid van onzen Voorspraak. Het onkruid zal daarom tot hem wederkeren, maar de tarwe zal in Gods schuur bijeen gebracht worden. Mattheus 13:25-30.

Daarom maakt onze Voorspraak in zijn pleit tegen den Satan gebruik van de woede en den haat, die de bron zijn voor des vijands beschuldiging, waarmee hij de kinderen Gods verklaagt. Daarom, wanneer gij deze woorden leest, 'gij Satan', zegt dan bij uzelf, zo beschuldigt Christus onze Voorspraak onzen tegenstander van nijd en haat tegen God en ware godsvrucht, als hij ons verklaagt van de zonden die wij begaan, waarover wij bedroefd zijn, en waarvoor Christus een losprijs betaald heeft- 'En (daarom) indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus den rechtvaardige.'

6. Wanneer Christus als een Voorspraak pleit voor zijn volk in de tegenwoordigheid van God tegen den Satan, dan kan Hij die zwakheden van zijn volk, waarvoor de Satan hen wil laten verdoemen, juist ten hunnen gunste pleiten. 'Is deze niet een vuurbrand uit het vuur gerukt?' Dit is een gedeelte van het pleit van onzen Voorspraak tegen den Satan voor zijnen knecht Jozua, toen Hij zei, 'de Heere schelde u, gij Satan!' Zacheria 3:2. Nu, iemand, die als een vuurbrand uit het vuur gerukt is, moet een gelovige zijn, hoewel verzwakt, verontreinigd en ontheilgd door de zonde, want zo bedoelt ook de apostel het, wanneer hij zegt: 'maar behoudt anderen door vreze, en grijpt ze uit het vuur, en haat ook den rok, die van het vlees bevlekt is.' Judas 1:23. Wij moeten op beide plaatsen onder het vuur, de zonde verstaan, omdat zij brandt en verteert als vuur. Romeinen 1:27. Daarom wordt er van een mens gezegd, dat hij brandt, wanneer zijne vleselijke lusten opgewekt worden. 1 Corintiërs 7:9.

Toen Abraham zei, 'ik ben slechts stof en as'. Genesis 18:27, toen bedoelde hij, dat hij slechts datgene was, dat de zonde overgelaten had, ja hij had nog vuilheid en onreinheid der zonden op zich. Daarom was het in de dagen van ouds bij de Israëlieten een gewoonte, wanneer zij dagen afzonderden voor belijdenis van zonde en verootmoediging, om zich in stof en as te wentelen, als een teken dat zij beleden niets anders te zijn dan wat de zonde had overgelaten, en dat zij ook door haar verontreinigd, besmet en verdorven waren. Esther 4:1,3. Jeremia 6:26. Job 30:19. 42:6.

Dit dan is het volgende pleit van onzen barmhartigen Voorspraak voor ons: O Satan, deze is een vuurbrand uit het vuur gerukt.' Als een die zeggen wilde, gij brengt tegen mijnen knecht Jozua in, dat hij zo zwart is als houtskool, of dat het vuur der zonde bij tijden en wijlen nog in hem brandt, En wat dan? De reden waarom hij niet als was verteerd of als werk versleten is, is niet uw medelijden, maar mijns Vaders barmhartigheid. Ik heb hem uit het vuur gerukt, doch niet zo, dat de reuk van het vuur niet meer aan hem te bemerken is, en mijn Vader en Ik, wij slaan zijne zwakheden gade, en wij hebben medelijden met hem, want al is het waar, dat hij als een vuurbrand uit het vuur gerukt is, kunnen mijn Vader en Ik van hem verwachten dat Hij onze geboden zo zal bewaren, alsof hij er nooit in geweest is? Deze is 'een vuurbrand uit het vuur gerukt, en moet als zodanig beschouwd worden en als zodanig gedragen worden.

Aldus, gelijk Mefiboseth zijn kreupelheid ter zijner verontschuldiging inbrengt, 2 Samuel 19:24-26, zo pleit ook Christus de zwakheid en de arme toestand van zijn volk, in ons voordeel tegen den Satan. Door zo te pleiten brengt Hij nog verder de boosheid en den nijd van den

Satan aan het licht (want al die ellende komt door hem), en hierdoor beweegt Hij het hart van God om medelijden met ons te hebben, om geduldig met ons te zijn, om zijne lankmoedigheid over ons te tonen en om ons genadig te zijn, want goedertierenheid en lankmoedigheid zijn de dingen waarvan Gods ingewanden rommelen over ons, terwijl Hij ons gadeslaat in onze zwakheden en menigvuldige struikelingen.

En dat Christus, onze Voorspraak, door aldus te pleiten, dingen voor ons ten beste keert, bedenk:

(1.) Dat God zorgzaam is, dat door onze zwakheid, onze geesten niet zouden overstelpt worden voor zijn aangezicht, wanneer Hij verbolgen is. Jesaja 57:16-18.

(2.) 'Hij bedwingt zijnen harden wind in den dag des oostenwinds, ' en Hij twist over de mate der straf, wanneer wij om der zonde wil gekastijd worden, opdat wij er niet onder zouden bezwijken. Jesaja 27:7-9.

(3.) Hij wil niet gestrengelijk onze misslagen bestraffen, want deed Hij zulks, wij zouden niet voor zijn aangezicht bestaan. Psalm 130:3.

(4.) Wanneer Hij dreigt te slaan, dan keert zijn hart zich in Hem om, en al zijn berouw is te zamen ontstoken. Hosea 11:8,9.

(5.) Hij wil zijn geduld tot in het oneindige verlengen, omdat Hij weet, dat wij zulke broddelaars zijn. Jeremia 9:24.

(6.) Hij neemt den wil voor de daad, omdat Hij weet dat de zonde onze beste verrichtingen onvolkomen maakt. Indien te voren de volvaardigheid des gemoeds daar is, zo is iemand aangenaam. 2 Corinthiërs 13:12.

(7.) Het kleinste dat wij doen acht Hij groot, omdat Hij weet hoe onbekwaam wij zijn om in het geheel iets te doen. Job 1:21.

(8.) Hij verontschuldigt de zielen van zijn volk, en werpt de schuld op hun vlees, dat de grootste verwantschap heeft met den Satan, als wij uit zwakheid en onstandvastigheid niet doen wat wij moesten doen. Mattheus 26:41. Romeinen 7.

Nu, zoals ik gezegd heb, al deze dingen ervaren wij, beide zwakheden en barmhartigheid, omdat wij eens in het vuur waren, en omdat de zwakheid der zonde nog tot op dezen dag in ons vertoeft. Maar wij zouden de gunsten niet genieten, en onze zwakheden zouden niet tot ons voordeel werken, indien Christus niet opstond als onze Voorspraak en onze Vriend om voor ons te pleiten zoals Hij doet.

Maar wederom, voor ik verder ga, zal ik hier nog enige opmerkingen bijvoegen, die van een anderen aard zijn-n.l. dat Christus onze Voorspraak, als zodanig, zo van onze zwakheid melding maakt tegen den satan en voor Zijnen Vader, om alles tot ons voordeel aan te wenden.

(1.) Wij moeten daarom uit genade zalig worden, omdat wij door de zonde onbekwaam zijn gemaakt om de wet te houden. Deuteronomium 9:5. Jesaja 64:6.

(2.) Ook wordt den Geest der genade ons geschonken om ons te helpen, omdat wij zonder Hem niets goeds kunnen doen. Efeziërs 2:5. Romeinen 8:26.

(3.) God heeft ons bekleed met de gerechtigheid van Christus om onze naaktheid te dekken, omdat wij gene uit ons zelve hebben. Filippenzen 3:7,8. Ezechiël 16:8.

(4.) God laat ons in den schoot van Christus dragen naar het graf, en van daar in den schoot der engelen naar den hemel, omdat onze eigene benen te zwak zijn om ons daarheen te dragen. Jesaja 40:2, 46:4, Psalm 48:14. Lukas 16:22.

(5.) God heeft Zijnen Zoon gemaakt tot ons Hoofd, onzen Priester, onzen Voorspraak, onzen Zaligmaker, onzen Veldheer, opdat wij verlost kunnen worden van alle onze zwakheden, en van alle onze vijanden die ons omringen en tegen ons samenspannen om ons te benadelen. Efeziërs 1:22, Colossenzen 1:18, Hebreeën 7:21.

(6.) God heeft de gevallen engelen in ketenen gebonden, 2 Petrus 2:4. Openbaring 20:1,2, opdat zij ons niet snel zouden kunnen volgen, en Hij heeft ons ruimte gemaakt Psalm 4:1, en

Hij heeft onze voeten in den weg zijner voetstappen gesteld, opdat wij ons zullen kunnen haasten naar de sterke vesting en vrijstad voor hulp en veiligheid, en Hij heeft zijne engelen tot dienst uitgezonden, om zorg over ons te dragen. Hebréeën 1:14. Psalm 34:7.

(7.) God heeft beloofd, dat wij op den dag onzer verantwoording verschoond zullen worden, 'gelijk als een man zijnen zoon verschoont, die hem dient.' Maleachi 3:17.

Nu, uit al deze dingen blijkt, dat wij verzoening uit de hand des Heeren ontvangen, en dat onze zwakheden, als onze Christus de zaak voor ons bestuurt, volstrekt gene hinderpaal of sluitboom op onzen weg zijn, om ons van de genietingen van Gods gunst af te scheiden, maar ook dat zij ons ten goede medewerken, en Gods voorwetenschap heeft zijn berouw zo in Hem ontstoken, dat Hij zulke dingen tot onze troost heeft beschikt, die er volstrekt niet konden zijn, indien de zonde niet met ons in de wereld was, en indien niet de beste der gelovigen als 'een vuurbrand uit het vuur gerukt was.'

Ik heb mensen gekend (en zij zijn slechter dan God) die de meeste zorg droegen voor diegenen hunner kinderen, die het zwakst en het hulpbehoevendst waren, en deze verzorgden zij het best, en onze Voorspraak 'zal de lammeren in Zijne armen vergaderen, en in Zijnen schoot dragen, ' ja, ik weet dat er zulk een kunst is in het tonen en melding maken van zwakheden, dat het de tranen in de ouder-ogen zal doen springen, en hen den laatsten penning uit hunnen beurs zal laten zoeken, om toch iets voor het zwakke bloedje te doen. Christus bezit ook die heerlijke kunst, daar Hij een Voorspraak bij den Vader voor ons is, Hij kan op zulk ene wijze melding van ons en van onze zwakheden maken, terwijl Hij pleit voor God, tegen den duivel, voor ons, dat Hij de ingewanden van God doet rommelen van goedertierenheid over ons en ons geheel ingewikkeld in Gods barmhartigheid. Gij leest veel over het medelijden, de barmhartigheid, het rommelen van Gods ingewanden van goedertierenheid over ons, hetwelk alles, naar mijne mening veroorzaakt wordt door het pleiten van onzen Voorspraak.

Ik heb gezien, dat vaders toornig op hun kinderen waren, maar wanneer een broeder als een bekwaam voorspraak tussen beide trad, dan werd de toorn gestild en de zaak verborgen. En dit zij genoeg om u aan te tonen hoe Christus Zijn ambt als Voorspraak voor ons bij den Vader vervult-'Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, den rechtvaardige.'

WIE JEZUS CHRISTUS TOT HUNNEN VOORSPRAAK HEBBEN.

Ten derde. Thans ben ik tot het derde hoofddeel gekomen, namelijk om u aan te tonen, wie het zijn, die Jezus Christus tot hunnen Voorspraak hebben.

In de behandeling van dit hoofddeel zal ik u aantonen, Ten eerste, dat dit Voorspraak-ambt verschilt van het priester-ambt, en waarin. Ten tweede zal ik u aantonen hoe ver zich dit ambt uitstrekt-ik bedoel in zaken betreffende het volk des Heeren. En ten derde zal ik u meer bepaaldelijk aantonen, wie het zijn, die Christus tot hunnen Voorspraak hebben.

Ten eerste. Het ambt van Christus als Voorspraak verschilt van dat van een Priester. Dat Hij een Priester is, een Priester tot in alle eeuwigheid, dit erken ik van ganser harte, maar dat zijn Priesterschap en zijn pleit-ambt hetzelfde ambt zouden zijn, dit kan ik niet geloven.

1. Omdat zij in naam verschillen. Wij kunnen evengoed zeggen dat een Vader, als zodanig, een zoon is, of dat vader en zoon dezelfde bloedverwantschap is, als zeggen dat een priester en een voorspraak hetzelfde betekenen. Zij verschillen evenveel in naam als priester en offerande, een priester is een en een offerande is een en hoewel Christus Priester is en ook offerande, toch is hij als een Priester niet ene offerande, of als ene offerande een Priester.

2. Gelijk zij verschillen in naam, zo verschillen zij ook in het wezen der zaak. Een priester moet ene offerande slachten, een voorspraak moet een twistzaak twisten, een priester moet zijne offerande offeren met het doel om door de verdiensten van het offer verzoening tot stand te brengen, een voorspraak moet pleiten, pleiten overeenkomstig de wet, een priester moet voorbiddingen en verzoening doen, krachtens zijne offerande, een voorspraak moet pleiten, omdat vergelding gedaan is.

3. Gelijk zij in naam en wezen verschillen, zo verschillen zij ook in uitgebreidheid. Het priesterschap van Christus strekt zich uit tot allen, die in de verkiezing liggen opgesloten, hetzij reeds geroepen of nog in de zonde, maar als Voorspraak pleit Christus slechts voor de kinderen.

4. Gelijk zij in naam, wezen, en uitgestrektheid verschillen zo verschillen zij ook betreffende de personen, waarmee zij te doen hebben. Wij lezen nergens, dat Christus als Priester, maar wel als Voorspraak met den duivel als enen tegenstander te doen heeft.

5. Gelijk zij hierin verschillen, zo verschillen zij ook betreffende de zaken, waarvoor zij gebruikt worden. Als Priester bemoeit Christus zich met elke verkeerde gedachte en ook met de minste onvolmaaktheid of zwakheid, die onze heiligste dingen aankleven, maar als Voorspraak handelt Hij zo niet, zoals ik u reeds heb aangetoond.

Als Priester gaat Christus vooruit en als Voorspraak komt Christus achteraan. Als Priester komt Christus tussenbeide en bidt voor ons, als Voorspraak pleit Hij in geval van grote overtredingen. Christus moet altijd zijn Priesterschap uitoefenen, maar Zijn ambt als Voorspraak slechts bij enkele gelegenheden. Christus handelt als Priester in tijden van vrede, maar Christus treed op als Voorspraak in tijden van oproer, opschudding en hete gevechten, daarom, Christus is, als ik mij zo uit mag drukken, als Voorspraak een reserve, en het is dan zijn tijd om op te staan en te pleiten, wanneer DE ZIJNEN gekleed gaan in enige vuile zonde, waarin zij gevallen zijn, zoals David, Jozua of Petrus. Wanneer ene zodanige misdaad door hen begaan is, die aan den vijand gelegenheid verschaft, om de echtheid hunner genade in twijfel te trekken, of wanneer het ene kwestie is en het betwist moet worden, hetzij het met de wetten des hemels, met de verdiensten van Christus en de eer van God bestaan kan, dat zulk een zou behouden worden. Laat nu een voorspraak voorkomen, laat hem nu tijd hebben om te pleiten, want dit is ene geschikte gelegenheid voor den Voorspraak der gelovigen om zich te stellen en te pleiten voor het behoud van zijn volk

Ten tweede. Nu moet ik u aantonen hoe ver de werkzaamheden van dit ambt van enen Voorspraak zich uitstrekken. Ik roerde dit punt reeds vroeger aan en zal daarom nu des te korter zijn.

1. In dit ambt biedt Hij gene offerande aan, Hij pleit slecht op de offerande, die gedaan is.
2. Door dit ambt verkrijgt Hij de bekering van niet een, Hij beveiligt hierdoor slechts de bekeerden tegen de verdoemenis, die hunnen tegenstander, voor hun zouden na licht en belijdenis, over hen tracht te brengen.
3. Door dit ambt voorkomt Hij gene tijdelijke straffen, maar Hij bewaart hierdoor de ziel hoofdzakelijk voor de straffen der hel.
4. Door dit ambt brengt Hij geen rechtvaardig makende gerechtigheid voor ons in, Hij overwint slechts door de beschikking, die Hij heeft over hetgeen Hij uit zich zelve heeft ingebracht, als Priester, om door een nieuwe en verse daad hen te rechtvaardigen, die hun rechtvaardigmaking twijfelachtig gemaakt hadden door op nieuw in de zonde te vallen. En dit is duidelijk op te merken in de geschiedenis van onzen Jozua, reeds zo dikwijls te voren vermeld. Zacheria 3:5. Als Priester heeft Hij de eeuwige verlossing voor ons verworven, en als Voorspraak handhaaft Hij bij de wet ons recht daarop, tegen den duivel en zijne engelen.

Ten derde. Nu moet ik u aantonen, wie het zijn, die Christus tot hunnen Voorspraak hebben. En dit zal ik eerst in het algemeen en dan meer in het bijzonder doen.

1. Meer in het algemeen. Zij zijn allen de ware begenadigden, degenen, die door aanneming kinderen geworden zijn, hetwelk deze tekst bevestigt-‘Mijne kinderkens! ik schrijf u deze dingen, opdat gij niet zondigt. En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus den rechtvaardige.’ Zij zijn dus de kinderen, die door aanneming de personen zijn, die begrepen zijn in het ambt van Christus als Voorspraak. Het Priesterschap van Christus strekt zich uit tot alle uitverkorenen, maar het pleit-ambt van Christus doet dit niet. Dit wordt verder opgehelderd door dezen apostel, en in dezen zelfde tekst, indien gij overweegt wat onmiddellijk volgt ‘WIJ hebben enen Voorspraak, ‘ zegt hij, ‘en Hij is de verzoening voor onze zonden.’ Hij is onze Voorspraak en tevens onze Priester. Als een Voorspraak de onze slechts, maar als ene verzoening, niet alleen de onze, maar ook voor de zonden der gehele wereld, zeker, voor de uitverkorenen in de gehele wereld, en zijn er die het verder uit willen strekken, laat hen het doen.

En ik zeg wederom, indien het zijne bedoeling niet was, dat er ene nauwere grens voor het Voorspraak-ambt van Christus zou gesteld worden dan voor zijn Priesterschap, , waarom was het dan nodig, dat hij, wanneer hij van de verzoening spreekt, welke betrekking heeft op Christus als Priester, er bijvoegde-‘En niet alleen voor de onze.’ Als een Voorspraak werkt Hij daarom voor ons, die Zijne kinderen zijn, en als een Priester, heeft Hij ook voor onze zonden Gods toorn gestild, maar als een Voorspraak zijn Zijne ambtsplichten tot de kinderen alleen beperkt, maar als een Priester niet. Hij is ene verzoening voor onze zonden, en niet alleen voor de onze. Ik denk daarom, dat dit de bedoeling van den apostel is-Dat Christus, als een Priester, een zoenoffer heeft geofferd voor allen, maar als een Voorspraak pleit Hij slechts voor de kinderen.

Kinderen, wij hebben enen Voorspraak voor ons zelve, en Hij is ook onze Priester, maar waar Hij een Priester is, daar is Hij niet de onze alleen, maar ook voor allen, die zalig zullen worden. De uitverkorenen hebben daarom Christus dan, en dan alleen, tot hunnen Voorspraak, wanneer zij door de roeping onder de kinderen gesteld zijn, want Hij is slechts een Voorspraak voor de kinderen-‘Mijne kinderkens, WIJ hebben enen Voorspraak.’

Tegenwerping. Maar hij zegt ook, ‘indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak, ieder mens schijnt, volgens den tekst niettegenstaande hetgeen gij zegt, enen Voorspraak bij den Vader te hebben.’

Antwoord. Door 'iemand' wordt hier niet bedoelt 'iemand' van de wereld, ook niet iemand der uitverkorenen, maar ieder der gelovigen en begenadigden, want hij beperkt deze onbepaalde uitdrukking 'iemand' met deze bepaling, 'wij' Kinderen, indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak.' WIJ, iemand onzer. En dit blijkt verder uit hetgeen hij niet alleen hier, maar ook vervolgens in dit hoofdstuk zegt, 'Ik schrijf u, kinderkens! Ik schrijf u, vaders! Ik schrijf u, jongelingen.' 1 Johannes 2:12 en 13. Dit zijn de personen, die in den tekst bedoeld worden, want onder deze drie benamingen zijn alle mensen begrepen, want zij zijn of kinderen, en zo mensen in de natuur, of jongelingen, en zo mensen in de kracht des levens, of zij zijn vaders, en zo oud en ervaren. Voeg hier bij, dat de apostel met het woord 'iemand' zich niet buiten den kring der begenadigden wilde begeven, maar alleen er op bedacht was, om te verschaffen wat noodzakelijk was bij de uitdrukking 'kleine kinderen, ' want daar toch de sterkste eik op den weg der genade evenveel behoefte kan hebben aan enen Voorspraak als de zwakste der kudde, waarom zou de apostel het ons dan zo laten verstaan alsof de kinderen, en de kinderen alleen belang bij dit ambt hebben?

Daarom, nadat hij gezegd had, 'mijne kinderkens! Ik schrijf u deze dingen, opdat gij niet zondigt, ' voegt Hij er bij uitbreiding aan toe, 'Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak bij den Vader.' Toch mogen de kinderkens wel eerst vermeld worden, daar zij de kennis er van het meest behoeven, het zwakst zijn, en zo door de zonden het meest gedwongen kunnen worden om het geloof in Christus als Voorspraak te beoefenen. Bovendien, zij zijn door de verzoeken en aanvechtingen het meest geneigd om te twijfelen, of zij wel zoveel recht op al de verdiensten van Christus hebben als volwassenden in het geloof, en daarom worden zij door den apostel vooraan op de lijst geplaatst-'Mijne kinderkens! Ik schrijf u, opdat gij niet zondigt. 'Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus den rechtvaardige.' Bijgevolg, het zijn de kinderen Gods, die de Heere Jezus tot enen Voorspraak bij den Vader hebben. De kleinste en de grootste onder hen, de oudste en de jongste, de zwakste en de sterkste, AL de kinderen hebben enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus den rechtvaardige.

(1.) Daar dan de kinderen Christus tot hunnen Voorspraak hebben, zo is de eerste vraag, zijt gij een kind? heeft God u gebaad door Zijn Woord? Jakobus 1:18. Hebt gij den geest der aanneming in uwe harten? Galaten 4:6. Kunt gij God in den gelove uw Vader noemen? is dit zo, dan is Christus uw Voorspraak, uw Voorspraak, 'om nu te verschijnen voor het aangezicht van God, voor u.' Hebr. 9:24. Om daar te verschijnen en daar te pleiten, voor het hemelse gerechtshof, voor u, om daar te pleiten tegen uwen tegenstander, wiens beschuldigingen vreselijk zijn, wiens sluwheid onuitputtelijk is, wiens kwaadaardigheid onbegrijpelijk is, en wiens woede onverdraaglijk is, om daar te pleiten voor een rechtvaardig God, een gerecht God, een wraak doend God, voor wiens aangezicht gij sterven zoudt, indien gij uzelf moest vertonen, om daar uwe eigene twistzaak voor zijne balie te twisten. Maar,

(2.) Daar is onderscheid tussen kinderen en kinderkens, sommigen zijn groter dan anderen, er zijn kinderen en kinderkens. 'Mijne kinderkens! Ik schrijf u.' Kinderkens, enigen der kinderkens kunnen noch Vader zeggen, noch zoveel, als beseffen, dat zij kinderen zijn.

Dit is waar op natuurlijk gebied, en zo ook in de genade. Daarom, niettegenstaande hetgeen ik te voren gezegd heb, volgt hier niet uit, dat ik, als ik een kind ben, zeker weten moet en ook bekwaam moet zijn om God mijnen Vader te noemen. Laat daarom hetgeen ik eerst heb gezegd, dienen om de verzeerden wat gewicht te geven en in evenwicht te brengen, en hetgeen ik nu heb gezegd, om de zwaksten wat op te beuren en te troosten, want zij, die kinderen zijn, hetzij zij het weten of niet, zij hebben Jezus Christus tot hunnen Voorspraak, want Christus is aangesteld om onze Voorspraak te zijn door den Rechter en Koning, door onzen God en Vader, ofschoon wij het niet geweten hebben. Het is waar, voor hen kan er thans nog weinig troost in dit ambt liggen, maar toch geeft het hun grote zekerheid, zij 'hebben

enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus den rechtvaardige.' God weet dit, de duivel gevoelt het, en de kinderen zullen er naderhand de troost van smaken. ik zeg, de tijd zal komen, dat zij weten zullen, dat zij zelfs toen enen Voorspraak hadden, toen zij het niet wisten, een Voorspraak die noch afkerig, noch bevreesd was, of zich schaamde om ter hunner verdediging tegen hunnen sterksten vijand te strijden. En zal dit, wanneer zij het weten hun geen troost verschaffen? Ongetwijfeld, ja een betere troost dan die voorkomt uit de kennis, dat men voor een kroon of een koninkrijk geboren is.

Wederom, gelijk Hij een Voorspraak voor de kinderen is, zo is Hij ook, als wij vroeger reeds hebben aangestipt, een Voorspraak voor de sterke en ervarene christenen, want geen kracht in deze wereld beveiligd ons tegen de woede der hel, ook kan niet enige ondervinding of ervaring ons tegen zijne aanvallen versterken, zolang wij nog op aarde zijn. Bij de vroomsten onder de vromen bestaat zelfs een innerlijke neiging tot zonde, en hoe groter mens, hoe groter de val, en des te groter de wond en het nadeel. Daarom is het ene volstrekte noodzakelijkheid dat er een Voorspraak zij, zowel voor de sterkeren als voor de zwakken. 'Iemand, ' hij, die het heiligst is, het zuiverst in de leer, het meest gelouterd en het meest gezuiverd, hij kan even spoedig in het slijk vallen als de zwakste onder de christenen, en voor zo ver mijn gezicht strekt, dan zijn des Satans plannen het meest tegen hen. Ik ben er zeker van, de ergste zonden zijn bedreven door de grootste gelovigen. Deze reizenden man kwam tot David, en toen hij tegen Israël opstond, toen porde hij David aan om het volk te tellen. 2 Samuel 12:4,7, 1 Kronieken 21:1.

Daarom hebben zij evenveel behoefte aan enen Voorspraak als de jongsten en zwaksten onder de kudde. Welk een vermaak schepte hij er in om Petrus te laten vallen! En hoe snel heeft hij den nek van Judas verbroken! Hij zou, zonder twijfel, hetzelfde met Petrus gedaan hebben, ware de Heere Jezus niet tussen beide getreden om het hem te beletten. Zolang als de zonde in ons vlees woont, zolang is er gevaar. Hij zegt wel van de jongelingen dat zij sterk zijn, en den boze hebben overwonnen maar hij zegt volstrekt niet, dat zij hem gedood hebben. Zolang de duivel nog leeft, zolang is er gevaar! en ofschoon een sterke christen hem wel eens te sterk af is, en hem overwinnen moge in ene zaak, toch moet hij menigmaal het onderspit delven voor hem door aan zijne verleidingen gehoor te geven. Zo is het gegaan met David, zo is het gegaan met Petrus, en zo geschiedt het nog met velen in onze dagen.

De sterksten zijn zwak, de verstandigsten zijn dwaas, wanneer zij overgelaten worden, om als de tarwe in Satans zeef gezift te worden, en zij hebben zich menigmaal zo doen kennen tot verwonding hunner zielen en tot oneer der gemeente. Om te besluiten: de barmhartige God in zijne oneindige genade heeft voldoende de waarheid van hetgeen ik zeg bevestigd, door zowel voor de besten, de sterksten en de heiligsten als voor de zwaksten, de minsten en de tedersten, enen Voorspraak te bereiden-'Mijne kinderkens, Ik schrijf u, opdat gij niet zondigt, En indien iemand gezondigd heeft wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus den rechtvaardige.'

2. Maar sommigen zullen misschien tegenwerpen, dat wat ik gezegd heb om te weten te komen voor wie Christus een Voorspraak is, te algemeen is, en dezen wensen wellicht daarom, dat ik meer in bijzonderheden tot hen afdale. anders kunnen zij geen troost vinden. Wel, vragende en zoekende ziel, dit wil ik doen, en daarom luistert aandachtelijk naar hetgeen ik zeg.

(1.) Zoudt gij willen weten of Christus uw Voorspraak is of niet? Ik vraag u, Hebt gij Hem reeds gesmeekt om zulks voor u te zijn! Wanneer de mensen rechtszaken voor enig gerechtshof hebben, dan gebruiken zij hunnen zaakgelastigden of voorspraak om voor hem hun twistzaak te twisten, en zo pleit Hij voor hen. Twist, Heere! met mijne twisters, ' zegt David. Psalm 35:1, en wederom, 'Doe mij recht, o God! en twist gij mijne twistzaak.' Psalm 43:1. Dit is daarom de eerste zaak, die ik u wenste voor te stellen: Hebt gij, als David, Hem tot uwen Voorspraak gekozen, of roept gij met den vromen Hizkia uit, 'O Heere! ik wordt onderdrukt, wees Gij mijn borg, ' Jesaja 38:14. Wat zegt gij, ziel? Zijt gij reeds bij Hem geweest, hebt gij

Hem reeds gesmeekt en gebeden om uwe twistzaak te twisten, hebt gij reeds tot Hem uitgeroepen om deze zaak onder handen te nemen. Dit noem ik Hem gelasten of opdragen uw Voorspraak te zijn, en ik wens deze vergelijking te volgen, omdat de Schriften zulk een wijze van behandeling schijnen goed te keuren, en omdat uw vraag er mij als van zelf toe leidt. Daarom, ik vraag u nog eens, zijt gij bij Hem geweest? Hebt gij Hem volmacht gegeven? Hebt gij begeerd dat Hij uwe twistzaak zou twisten?

Vraag. Gij zult tot mij zeggen, hoe zal ik het weten, dat ik zulks gedaan heb?

Antwoord. Ik antwoord, draagt gij er bewustheid van om, dat een proces tegen u begonnen is in het hoge gerechtshof hierboven? Ik zeg, zijt gij er uzelf van bewust? Want de beklagden en al Gods volk zijn beklagden-zijn niet gewoon zich van advocaten te bedienen, dan wanneer zij kennis er van omdragen, dat er een proces tegen hen gevoerd wordt of kan begonnen worden voor den Gods des hemels. Indien gij antwoordt met ja, dan vraag ik u, wie heeft u dat gezegd? Heeft de Heilige Geest, de wereld, of uw eigen geweten het u gezegd? Want op gene andere wijze kunt gij, naar mijn beste weten, deze tijding vernemen.

Wederom, Hebt gij bevonden, dat alle andere voorspraken, die gij gebruikt hebt om voor u te pleiten ijdel en vruchteloos waren? Sommigen maken hun zuchten, hun tranen, hun gebeden en hun deugden tot hun voorspraken-‘Hebt gij hen in weegschalen gewogen, en hen te licht gevonden?’ Hebt gij gezien, dat uwe toestand reddeloos is, indien de Heere Jezus niet op zich neemt om uwe twistzaak te twisten? want van Jezus maken de mensen geen gebruik zolang zij het buiten Hem kunnen redden. Maar wanneer het zover komt, dat zij uit moeten roepen: ‘ik ga voor eeuwig verloren, niettegenstaande de hulp van allen, indien Christus niet tussenbeide komt’ dan is het, Heere Jezus, Heere Jezus, ach lieve Heere Jezus! ach ontferm u over mij en twist mijne twistzaak. Zijt gij daarom reeds bij Jezus geweest, wat uwe ziel betreft, door het belang dat gij in uwe ziel stelt en uwe bezorgdheid over het proces, dat gij bemerkt dat tegen u begonnen wordt?

Vraag. Gij zult zeggen, hoe zou ik dat kunnen weten?

Antwoord. Ik antwoord, Hebt gij den aard der misdaad goed overwogen, waarvan gij beschuldigd staat voor de Vierschaar des Allerhoogsten? Hebt gij ook de rechtvaardigheid van den Rechter beschouwd? Wederom, ik vraag, hebt gij wel overwogen wat er van aan is van de dingen waarvan gij beschuldigd wordt? Hebt gij de sluwheid, de boosheid en den naijver uws tegenstanders goed beschouwd bij de grootheid van het verlies, dat gij mogelijk lijden zult, indien gij als Achab, in het boek der Koningen, 1 Koningen 22:17-23, of als den huichelaar in Jesaja 6:5-10 het vonnis van God tegen u van den troon hoorde uitgaan? Ik doe u deze vragen, omdat, indien gij in kennis van deze dingen zijt, die gezocht moeten worden en gij niet waarlijk bekommerd zijt over het grote onheil, dat u treffen zal, en dat voor eeuwig, werd gij inderdaad voor God beschuldigd en had niemand om uwe twistzaak te twisten, omdat gij dan niet, laat gebeuren wat gebeure, bij Christus geweest kunt zijn om Hem uwe zaak op te dragen, en zo, al ware uwe zaak ook nog zo wanhopig, zo staat gij alleen en hebt gij geen helper. Job 30:13, 9:13. Of indien gij helpers hebt, deze, indien zij niet de door God aangewezen voorspraak zijn, deze moeten met u en met uw last vallen. Daarom denkt hierover ernstig na, en geeft God uw antwoord, die alleen zeggen kan of er waarheid gevonden wordt in uwe antwoorden of niet, want Hij is het, die de harten en de nieren toetst, en daarom verwijs ik u naar Hem.

(2.) Zoudt gij willen weten of Jezus Christus uwe Voorspraak is? Dan vraag ik u wederom, hebt gij Hem uwe zaak geopenbaard? Ik zeg, hebt gij aan Hem uwe zaak geopenbaard? Want hij, die om zijn recht een rechtsgeding begint, moet niet alleen naar een advocaat gaan, en zeggen, ‘mijnheer, ik ben in moeilijkheden gekomen, en ik moet met mijnen vijand een proces aangaan, behandelt gij mijne zaak voor mij, maar hij moet ook zijn zaak aan zijnen zaakgelastigde openbaren. Hij moet tot hem gaan, en hem zeggen wat er aan scheelt, hoe de zaken staan, waar hem de schoen wringt en zo voort. Zo deed vroeger de gemeente, zo handelt

nu elke ware christen, want ofschoon er niets is, dat voor Hem verborgen is, toch wil Hij de zaken uit uwen eigenen mond horen, Hij wil hebben dat gij uwe zaken aan Hem openbaart. Mattheus 20:32. 'O Heere der heirscharen', zei Jeremia, 'Gij rechtvaardige Rechter, die de nieren en het hart proeft! laat mij uwe wraak van hen zien, want aan U heb ik mijne twistzaak ontdekt.' Jeremia 11:20. En wederom, 'Gij dan, o Heere der heirscharen, die den rechtvaardige proeft, die de nieren en het hart ziet! laat mij uwe wraak van hen zien, want ik heb U mijne twistzaak ontdekt!' hoofdstuk 20:12. Ziet gij hoe de gelovigen van ouds plachten te doen? hoe zij niet alleen in het algemeen maar op bijzondere wijzen Christus smeekten om hun twistzaak te twisten, hoe zij tot Hem gingen en Hem hun zaak ontdekten?

O! Het is zulk een heerlijke zaak om te aanschouwen hoe sommige zondaars dit doen, wanneer zij met Christus alleen in hun bidkamers zijn, wanneer zij op hun knieën hun ziel voor Hem uitgieten, of gelijk de vrouw in het evangelie Hem de gehele waarheid zeggen, Mattheus 5. O! zegt dan zulk ene ziel tot den Heere, ik ben tot U gekomen om over ene ernstige zaak te spreken, ik ben gevangen genomen door den satan, mijn eigen geweten was de gerechtsdienaar, en ik zal waarschijnlijk voor den rechterstoel van God aangeklaagd worden. Mijne zaligheid staat op het spel, ik wordt ondervraagd over mijn recht op den hemel, ik ben bang voor den Rechter, mijn hart veroordeelt mij. 1 Johannes 3:20. Mijn vijand is sluw en listig, en het ontbreekt hem niet aan boosaardigheid om mij ter dood toe te vervolgen, en dan naar de hel. Heere ik weet zeer wel, dat de wet tegen mij is, want ik heb gruwelijk gezondigd, en zo en zo heb ik gehandeld. Hier lig ik bloot voor de wet, en daar lig ik bloot voor de wet, hier heb ik den tegenstander voet gegeven, en daar weer zal hij mij overrompelen. Heere, ik ben verdrukt, twist gij voor mij! En er zijn enige dingen aangaande uwen Voorspraak, waarmee gij eerst bekend moet zijn, vóórdat gij zover met Hem zult durven gaan.

(a.) Gij moet weten, dat Hij een vriend is en geen vijand aan wie gij uw hart openbaart, en indien gij niet te weten komt, dat Christus een vriend voor u is, of voor zielen in uwen toestand, dan zult gij ook nooit uw zaak aan Hem openbaren ten minste niet uw gehele zaak. En dit is het, waarom zo velen, die ziele-zaken aanhangig hebben voor den troon van God en die iedere dag in gevaar zijn van een eeuwige verdoemenis, nalaten om Jezus tot hunnen Voorspraak in te roepen, en verbergen hun zaken goddelooslijk voor Hem, maar die zijne overtredingen bedekt zal niet voorspoedig zijn.' Spreuken 28:18. Dit moet gij dus eerst geloven, vóórdat gij uwe zaak aan Hem zult openbaren.

(b.) Een mens, wiens bezitting in twijfel wordt getrokken, ik meen zijn recht en aanspraak er op, die mens zal zeer voorzichtig zijn aan wie hij zijne zaken openbaart, inzonderheid, wanneer hij zelf aan zijn goed recht twijfelt, hij moet weten dat de persoon aan wie hij zulk ene geheime zaak als deze openbaart, niet alleen een vriendelijk maar ook een getrouw mens is. Nu, zo is het met Christus en de ziel. Indien de ziel niet ietwat overtuigd is van de getrouwheid van Christus-dat wil zeggen, als Christus hem geen goed kan doen, dat Hij hem dan ook geen leed zal berokkenen, dan zal hij nooit zijne zaak aan Hem openbaren, maar Hij zal trachten ze voor den Heere te verbergen.

Dit is derhalve ene andere zaak, waarbij gij weten kunt of gij Christus tot uwen Voorspraak hebt, nl. indien gij van ganser harte uwe gehele zaak aan Hem openbaart. Nu, zoals ik reeds te voren gezegd heb, zij, die hun zaken eerlijk aan hunnen advocaat willen openbaren, zij zullen niets voor hem verbergen, maar hem zelfs met het slechtste in kennis stellen, zij zullen de zaak in al hare kleuren en schakeringen aan hem openbaren, zelfs tot in de kleinste bijzonderheden, zij stellen zelf de zaak zo slecht mogelijk voor, want, denken zij, op deze wijze bereid ik mijn advocaat op het ergste, dat mijn vijand doen kan, voor. En zo handelt de ziel met Jezus Christus, lees Psalm 51 en 38 en nog verscheidene anderen, die ik zon kunnen opnoemen, en ziet of Gods volk niet aldus heeft gehandeld. David zegt, 'Ik zei: Ik zal belijdenis van mijne overtredingen doen voor den Heere, en Gij vergaaf de ongerechtigheid mijner zonde.'

(3.) Hebt gij Jezus Christus tot uwen Voorspraak, of zoudt gij begeren te weten of dit zo is? Dan vraag ik u wederom. Hebt gij uwe zaak aan Hem opgedragen? Wanneer een mens een advocaat neemt om voor hem op te staan en te pleiten, dan openbaart hij zijne zaak niet alleen, maar hij draagt haar ook aan den advocaat op. 'Ik zou naar God zoeken' zegt Elifaz tot Job, 'en tot God zou ik mijne aanspraak richten.' Job. 5:8. Nu er is onderscheid tussen zijne zaak aan niemand te openbaren of haar aan iemand op te dragen. Wanneer ik mijne zaak aan iemand openbaar, dan leg ik haar open en bloot, maar wanneer ik mijne zaak aan iemand opdraag, dan vertrouw ik mijne zaak in de handen van zo iemand toe. Menigeen zal zijne zaak aan iemand openbaren, aan wie hij toch zijne zaak nog niet zal opdragen, maar hij die een advocaat neemt om zijne zaak te bepleiten, openbaart haar niet alleen, maar vertrouwt haar ook aan hem toe.

Veronderstel, zijn recht op zijne landgoederen wordt in twijfel getrokken, nu openbaart hij zijne zaak niet alleen aan zijnen advocaat, maar hij stelt ook zijne bewijsstukken, zijne notariële overdrachten, zijne huurcelen, zijne hypotheeken, zijne waarborgen, of wat hij ook maar heeft in handen van den advocaat, om hiermee zijn recht aan te tonen. En zo handelen de gelovigen met Christus, zij geven alles aan Hem over-n.l. al hun kentekenen, al hun bewijsstukken, beloften en verzekeringen, welken zij dachten te bezitten voor den hemel en de zaligheid hunner ziel, en zij begeren, dat Hij ze naleest en één voor één nauwkeurig onderzoekt en toetst. 'Doorgrond mij, o God! en ken mijn hart, beproef mij en ken mijne gedachten, en zie, of bij mij een schadelijke weg zij, en leid mij op den eeuwigen.' Psalm 139:23 Dit is uwe zaak aan Christus op te dragen, en dit is de moeilijkste taak van allen, want de mens, die aldus handelt vertrouwt Christus alles toe, en het sluit in zich, dat hij wil leven en sterven, staan en vallen, verliezen en winnen, al naar dat Christus zijne zaak bestuurt. Zo deed Paulus, 2 Timotheus 1:12, en hiertoe wekt Petrus ons ook op. Nu, hij, die aldus handelt, moet overtuigd zijn,

(a.) Van de bekwaamheid van Jezus Christus om hem te verdedigen, want een mens wil zelfs niet aan zijnen besten vriend ene voor hem zo belangrijke zaak, waaraan zijn leven of sterven afhangt, toevertrouwen. Neen, niet aan zijnen vriend, hoe getrouw hij ook zij, indien hij bemerkt, dat hij geen bekwaamheid bezit om hem te verlossen en te verdedigen tegen al de rechtsverdraaiingen en spitsvondigheden van enen vijand. En van hier dat er in de Schriften zo op wordt aangedrongen, dat Christus bekwaamheid bezit om zijn volk te behouden, zoals: 'Ik heb hulp besteld bij enen held, ' Psalm 89:20. 'Ik ben het die in gerechtigheid spreekt, die machtig ben te verlossen.' Jesaja 63:1. En wederom, 'Hij zal hun enen Heiland zenden, die zal hen verlossen.' hoofdstuk 19:20.

(b.) Zo overtuigd zij moeten zijn van zijne bekwaamheid om hem te helpen, zo overtuigd moeten zij ook zijn van zijnen moed. Een man kan bekwaamheid genoeg bezitten en nog in gebreke blijven om zijne vrienden te helpen, uit gebrek aan moed, daarom wordt de moed en de dapperheid van Christus ook in den bijbel in het brede ontvouwd. 'Hij zal niet verdonkerd en Hij zal niet verbroken worden, totdat Hij het recht op aarde zal hebben besteld, totdat Hij het oordeel zal uitbrengen tot overwinning.' Jesaja 42:4. Mattheus 12:20.

(c.) Zij moeten ook overtuigd zijn van zijne gewilligheid om zulks voor hen te doen, want of iemand ook al moed en bekwaamheid bezit om mij te helpen, wat baat het, indien hij de gewilligheid niet heeft om mij bij te staan. Daarom wordt ook in den Bijbel van Zijne gewilligheid gesproken, en hoe bereidvaardig Hij is om op te staan om voor de armen en verdrukten te pleiten en voor allen die in kommer en ellende verkeren. 'De Heere zal hun twistzaak twisten. en Hij zal dengenen, die hem beroven, de ziel roven.' Spreuken 22:23.

(d.) Zij moeten ook overtuigd zijn dat Christus ontfermend en teder is, en dat Hij niet vertoornd wordt over de domheid en verwardheid van Zijn cliënt. Sommige mensen kunnen beter dan anderen hun zaken aan hun advocaten openbaren en zijn hierin meer van dienst en handiger dan anderen dit zijn. Maar de christen zegt, ach! ik ben zo dom en zo verward in die zaken, zou de Heere Jezus mij hierom niet willen verwerpen? Eerlijke ziel! Hij heeft ene

algenoegzaamheid in zich zelve voor al uwe feilen en gebreken, Hij weet wat gij behoeft, Hij weet waar u de schoen wringt, ofschoon gij niet in staat zijt Hem de zaak goed mede te delen. Het kind wordt door een speld geprikt, en ligt schreiende in moeders schoot, maar het kan de moeder niet zeggen, waar de speld is, maar er is ontferming genoeg bij de moeder, om dit gebrek in het kind te hulp te komen, daarom ontkleedt zij het kind en onderzoekt het van het hoofd tot de voeten, totdat zij eindelijk de speld gevonden heeft. Zo zal uw Voorspraak ook doen, Hij zal u onderzoeken en uwe moeilijkheden opsporen, en waar de satan de overwinning over u tracht te behalen, daar zal Hij tussenbeide treden en hem den kop vermorzelen, waar de satan u ene wonde slaat, daar staat Hij gereed met de helende balsem, en Hij zal olie in de wonden gieten en u genezen.

(e.) O, maar zal Hij niet moede worden? De profeet klaagt er over dat sommigen zijnen God moede maakten. Jesaja 7:13. En mijne zaak is ene zeer verkeerde en ingewikkelde, ik heb menigeen vermoeid, aan wie ik mijne zaak vertelde, en ik ben bevreesd dat ik ook Jezus Christus moede zal maken.

Antwoord. Ziel, Hij duldde en verdroeg de kinderen Israëls veertig jaar in de woestijn, en hebt gij Hem wel de helft van dien tijd beproefd? Handelingen 13:18. De gelovige zielen, die u zijn voorgegaan, die hebben Hem bevonden enen beproefden steen' te zijn, enen hoeksteen waarop zij zeker konden vertrouwen. En de profeet zegt het met ronde woorden, en verzekert het stellig, 'dat Hij noch moede noch mat wordt, ' en dat 'er gene doorgronding van zijn verstand is.' Jesaja 40:28. Laat al deze dingen u overhalen om te geloven, dat indien gij uwe zaak aan Hem hebt opgedragen en overgegeven, Hij gewillig is om haar voor u uit te voeren en ze te doen uitlopen tot zulk een goed einde, dat God er door verheerlijkt, Christus er door geprezen, gij er door gered, en de duivel er door beschaamd zal worden.

(4.) Zoudt gij wensen te weten of Jezus Christus uw Voorspraak is en of Hij op zich genomen heeft om uwe twistzaak te twisten? Dan vraag ik u, wacht gij, met inachtneming van hetgeen hier te voren is gezegd, op Hem naar Zijnen raad, totdat de zaken tot ene gerechtelijke beslissing zullen gekomen zijn? Zo moeten cliënten handelen. In rechtsgedingen zijn altijd veel wendingen en keringen, ook de vijand vertraagt menigmaal een spoedige eindbeslissing door zijn opschortingen? zijne spitsvondige haarkloverijen, zijne wijzigingen en meer andere dingen, daarom de man, die er in betrokken is, moet wachten, zoals de profeet zei: 'Ik zal uitzien naar den Heere, ik zal wachten op den God mijns heils.' Maar profeet, hoelang zult gij wachten? Wel zegt hij, 'toldat Hij mijnen twist twistte en mijn recht uitvoere.' Micha 7:7-10.

Misschien hebben de zaken voor het ogenblik dezen afloop, wanneer uwe twistzaak getwist is, uw vijand is terneder geworpen, maar of gij een volkomen vrijspraak zult hebben zoals Petrus, of dat gij ene voorwaardelijke zult hebben zoals David en de Corinthiërs, dit is de vraag. 2 Samuel 12:10-14. Het is waar, gij zult ten laatste volkomen verlost worden, maar of het nog thans niet beter is u een herinneringsteken te laten van Gods ongenoegen over uwe zonde, door te beslissen dat het zwaard nooit van uw huis wijken zal, of dat ene ernstige ziekte of ander onheil u verzellen zal, zolang gij leeft, of dat gij misschien jaren aan een in de duisternis zult zitten doordat de Heere zijn aangezicht voor u verbergt? Nu, indien een van deze drie dingen u treft, dan moet gij geduld oefenen, en wachten, zo handelde David-'Zwijg den Heere, en verbeid Hem, ' en wederom oefent hij zijne ziel in deze deugd, zeggende: 'Doch gij, o mijne ziel! zwijg Gode: want van Hem is mijne verwachting.' Psalm 62:5.

Want nu worden wij geoordeeld door den Heere, opdat wij niet kunnen veroordeeld worden met de wereld. En door dit oordeel, ofschoon het ons vrijspreekt van hun verdoemenis, zijn wij toch in vele moeilijkheden gewikkeld, en moeten wij misschien nog vele dagen wachten, voordat wij in de hoofdzaak kunnen weten, dat het vonnis ten gunste van ons is uitgesproken. Opdat gij dan niet bezwijkte onder het wachten, daarom is het nodig, dat gij de wijze kent, waarop de Heere uwe zaak in den hemel behandelt. Laat wantrouwen volstrekt den scepter in

uwe ziel niet zwaaien, want 'Hij zal, ' ten laatste, 'u uitbrengen aan het licht, en gij zult zijne gerechtigheid zien. Ook zij, die uwe vijandin is, zij zal het zien, en schaamte zal haar bedekken, die tot u zei, waar is de Heere uw God?' Micha 7:10.

Vraag. Maar wat wil dit zeggen, naar zijnen raad op Hem te wachten?

Antwoord.

(a.) Wachten is vol moed te zijn, in verwachting te leven, naar verlossing uit te zien, ofschoon gij gezondigd hebt. 'Wacht op den Heere, zijt sterk, en Hij zal uw hart versterken, ja wacht op den Heere!' Psalm 27:14.

(b.) Op den Heere te wachten is in zijne wegen te wandelen en nederig zijne geboden te onderhouden. 'Wacht op den Heere, en houdt zijnen weg, en Hij zal u verhogen, om de aarde erfelijk te bezitten.' Psalm 37:34.

(c.) Op hem te wachten is, de bevelen gade te slaan en te houden, die Hij u geeft, op te merken, zelfs terwijl Hij opstaat om uwe twistzaak te twisten, want zonder dit, of door dit niet te doen, kan een mens zijne zaak, in handen van Hem, die haar bepleiten moet, verergeren. Daarom zijt verre van het kwade, hebt geen onderhandelingen met uwen vijand, wandel ootmoedig en nederig voor de ongerechtigheid, die gij hebt bedreven, en hebt daarom een afschuw en afkeer van u zelve, kleedt u in zak en as. Hiertoe worden wij overal in de Schriften vermaand.

(d.) Op Hem te wachten is ook, genegen te zijn, om naar die verdere bevelen te luisteren, welke gij uit den mond van uwen voorspraak moogt ontvangen, betreffende nieuwe zaken, die ene goeden afloop van uwe zaak voor het hof van den hemel zullen begunstigen en bespoedigen. Het gebrek hieraan, was de reden dat de verlossing der kinderen Israëls in vroeger tijden zo lang achter bleef. 'Och! dat mijn volk naar Mij gehoord had, ' zegt Hij, 'dat Israël in mijne wegen gewandeld had! In kort zou Ik hun vijanden gedempt hebben, en mijne hand gewend hebben tegen hun wederpartijders. Die den Heere haten, zouden zich geveinsdelijk onderworpen hebben, maar hunlieder tijd zou eeuwig geweest zijn.' Psalm 81:13-15.

(e.) Ook, indien het lang uitblijft, wacht er op. Besluit niet, dat uw zaak nu verloren is, omdat gij er nog niet van gehoord hebt. Roept, indien gij wilt, 'och! wanneer zult Gij tot mij komen?' Maar laat nooit zulk ene boze gedachte in u oprijzen om te zeggen: 'Zie, dat kwaad is van den Heere, wat zou ik verder op den Heere wachten in 2 Koningen 6:33

(f.) Maar wacht er u wel voor dat uw wachten niet in slapen verandere. Wachten moet gij en ook met lijdzaamheid en geduld, maar toch met veel verlangen, en met enen ernstigen geest om te zien of te horen hoe het met de zaken hier boven gaat. Gij zult wel opgemerkt hebben, dat wanneer een mens ver buiten de stad woont en hij enige zaak voor den rechtbank heeft, in een of ander gerechtshof, dat hij, ofschoon den tijd en de gelegenheid van zijnen advocaat afwachtende, toch zó wacht, dat hij inlichtingen tracht in te winnen aan het postkantoor, of van den brievenbesteller, of van een buurman, die de zitting heeft bijgewoond, of het ook mogelijk zij, dat hij enige berichten kan krijgen hoe het met zijne zaak toegaat, of hij zelf, of wel zijne vijand het pleidooi verloren heeft. Daarom ik zeg, wacht aan de deuren van het huis der wijsheid, bezoekt de onderlinge bijeenkomsten, in de stellige verwachting, dat gij daar van de afgevaardigden van uwen Voorspraak de blijde tijding zult vernemen, want Hij zal te zijner tijd u verlossing zenden, 'zo Hij vertoeft, verbeid Hem, want Hij zal gewis komen, Hij zal niet achterblijven.' Habakuk 2:1-3. En nu ziel, ik heb aan uw verzoek voldaan, laat mij nu horen, wat gij tot mij zegt.

Ziel. Waarlijk zegt de ziel, naar hetgeen gij gezegd heb, geloof ik wel dat deze gezegenden Heiland mijn Voorspraak is, want ik geloof stellig, dat ik Hem tot mijnen Voorspraak heb aangenomen. Ik heb Hem ook mijne zaak geopenbaard, ja, haar en mij zelve aan Hem opgedragen, en gelijk gij zegt, ik wacht, o! ik wacht! en mijne ogen worden bezwaard van het

opwaarts zien. Gaarne zou ik vernemen, hoe het met mijne ziel staat voor het aangezicht des Heeren, en of mijne zonden, die ik heb begaan, sedert ik genade en licht ontvangen heb, door mijnen Voorspraak uit de hand des duivels zijn weggenomen en van mij weggedaan zo ver als het Westen verwijderd is van het Oosten. Of het vonnis ten mijnen gunste is uitgesproken en of er gejuich was bij de engelen toen zij vernamen, dat het wèl met mij was! Maar, helaas! Ik heb gewacht, en gewacht, en heb zoals gij mij raadde van ordonnantie naar dienaar en van dienaar naar ordonnantie gelopen, of zoals gij het uitdrukt, van het postkantoor naar de brievenbesteller en van de brievenbesteller naar het postkantoor, om te zien of ik ook iets kon horen omtrent den stand der zaken in den hemel, nl. hoe het daar met mijne ziel staat.

Ik heb ook hen, die bij de weg stonden, gevraagd, 'of zij Hem gezien hadden, die mijne ziele bemint, ' en of zij mij ook iets hadden mede te delen? Maar ik kon niets anders krijgen of vinden dan 'algemeenheden', bijv. dat daar enen Voorspraak is, en dat Hij pleit voor zijn volk en dat Hij ook voor mij zal pleiten. Maar wat Hij voor MIJ gedaan heeft, hier weet ik nog niets van. Ik twijfel er aan of mijne ziel wel door Hem gered zal worden, en ik vrees dat er een voorwaardelijk vonnis over mij zal worden uitgesproken en dat zeer veel bitterheid met mijne zoetheid vermengd zal worden, en dat ik gal met alsem zal moeten drinken voor mijne dwaasheid, want als David en Aza en Hiskia en meer andere zo behandeld werden voor hun zonden, 2 Kronieken 16:7,12, waarom zou ik dan iets beters van God verwachten?

Maar wat dit aangaat, ik zal trachten 'des Heeren gramschap te dragen, omdat ik tegen Hem gezondigd heb, ' Micha 7:9 en ik zal het oneindig grote genade noemen als dit oordeel van Hem tot mij komt opdat ik niet 'met de wereld moge veroordeeld worden.' 1 Corinthiërs 11:32. Ik weet, dat het verschrikkelijk is in donkerheid te wandelen, maar indien dit het deel zijn zal, dat de Heere op mij zal doen neerkomen, dan bid ik God, dat Hij mij geloof genoeg schenke om tot den dood toe op Hem te wachten en Hem te beiden, dan zullen de wolken voorbij vliegen, het gordijn zal worden weggeschoven en ik zal Hem zien in al Zijn glans en heerlijkheid, te midden van de dankende gemeente.

Mijn vijand, de duivel, zoals gij weet heeft een snood karakter, en ofschoon hij Mij beschuldigd heeft voor den rechterstoel van God, toch vleit hij mij, wanneer hij tot mij komt, en hij spreekt zulke schoonklinkende woorden, alsof hij volstrekt geen kwaad in den zin heeft en mij geenszins enig leed wil veroorzaken, maar ik denk dat hij zulks doet om mij des te meer in de strikken der zonde te verwarren. Maar ik houdt mij tegenwoordig op ene grotere afstand van hem dan vroeger, en ach, mocht ik niet alleen op den grootsten afstand van hem verwijderd zijn, maar ook van mijn eigen 'ik, ' dat den gansen dag in mij werkt en wroet, om mijne verwoesting te voltooien!

Maar ofschoon ik deze dingen nu zeg, en tot u, toch heb ik mijns eenzame ogenblikken, en daarin heb ik soms zonderlinge gedachten, want zo denk ik dan, mijne zaak is slecht, ik heb gezondigd, en ik ben onrein geweest. Ik ben beschaamd en schaamrood over mijne eigene handelingen, en ik heb mijnen vijand het beste einde van den staf gegeven. De wet, de reden en mijn eigen geweten pleiten voor hem tegen mij, en het is alles waar, hij plaatst in mijne akte van beschuldiging tegen mij, dat ik meer gezondigd heb dan er haren op mijn hoofd zijn. Ik weet niet dat ik ooit iets in mijn leven gedaan heb of er was een scheurtje in, een plooi in, of een vlek op, of iets anders. Mijne ogen hebben onreinheid aanschouwd in mijne beste daden, wat denkt gij dan wel, dat God in hen moet zien? Ook kan ik toch niets beters doen dan wat reeds onvolmaakt is, hoe goed ik ook weet, dat mijn vijand mij reeds zo menigmaal beschuldigd heeft. 'Ik lig neer in mijne schaamte en mijne schande overdekt mij.' 'Ik heb gezondigd, wat zal ik doen, o Mensenhoeder?' Jeremia 3:25. Job. 7:20.

Antwoord. Wel ziel, ik heb gehoord hetgeen gij gezegd hebt, en als alles waar is, wat gij hebt gezegd, dan is het wel met u, en geeft het mij grond om te hopen dat Christus uw Voorspraak geworden is, en indien dit zo is, twijfel er dan niet aan of u zaak goed zal aflopen. Zijt niet

bevreesd wegens de heiligheid Gods, want uwe Voorspraak heeft dit voordeel, dat Hij voor een Rechter pleit, die rechtvaardig is, en tegen een vijand die onheilig en verworpen is. Laat ook de slechtheid uwer zaak u niet te veel schokken. Gij hebt reden om inderdaad uzelf te verootmoedigen, en gij doet er wel aan dat gij uw aangezicht met schaamte bedekt, en het kan niet schelen hoe laag en onrein gij in uwe eigene ogen zijt, mitsdien er geen vernieuwde daden van rebelleren bijkomen, dan door een geestelijk oog op uwe onvolmaaktheden. Laat mij u slechts raden hier stil te staan. Laat uwe schande en uwe zelfverlaging u niet van de vaste en blijvende hoop verdrijven, welke is de belofte, en de leer van enen Voorspraak bij den Vader. Neen laat het gevoel van de slechtheid uwer zaak zulks nooit doen, want Hij heeft nog nooit een zaak in handen gehad die volkomen goed was uit zich zelve, en het is Zijne heerlijkheid een mens te verlossen, die een slechte zaak heeft, ja Hij kan een slechte zaak goed maken in den weg van gerechtigheid en rechtvaardigheid.

DE PRIVILEGIËN VAN HEN, DIE JEZUS CHRISTUS TOT HUNNEN VOORSpraak HEBBEN.

Ten vierde. En ter uwer verdere aanmoediging in deze zaak, zal ik in dit vierde hoofddeel tot u spreken over de heerlijke privileges die zij hebben, die de deelgenoten van de zegeningen en voordelen van dit ambt gemaakt worden. 'Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus den rechtvaardige.'

Eerste privilege. Uw Voorspraak pleit op een betaalde prijs, op ene gedane verzoening, en dit is een groot voordeel, ja Hij pleit op ene gedane voldoening, voor alle begane, of nog te begane verkeerdheden van Zijne uitverkorenen-'Want met ene offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden.' Hebréeën 10:10,14, 11:26. 'Met ene offerande' dat is, met de offerande van Zich zelve met ene offerande, eens geofferd, eens geofferd in de volheid der tijden. Dit is het, zeg ik, wat uwe Voorspraak pleit. Wanneer de satan nieuwe beschuldigingen inbrengt over meerdere overtredingen, die tegen de wet van God gepleegd zijn, dan dwingt hij daarmee Christus niet om Zijn eerste pleidooi op te geven.

Ik zeg, hij brengt daardoor Christus volstrekt niet in verlegenheid, want de eens betaalde prijs heeft ene voldoende waarde em, wilde God hem er toe gebruiken, de zonde der gehele wereld weg te nemen. Er is een man die broederen heeft. hij is rijk en zij zijn arm (en dit is het geval met Christus en ons). De rijke broeder gaat tot zijnen vader. zeggende: 'Gij staat in betrekking tot mijne broederen en mij, en ik bid u, laat hen uit mijne schatkamer genoeg hebben, en ter uwer bevrediging zal ik alles, wat ik bezit, in uwe hand stellen, dat misschien honderdduizenden guldens aan jaarlijkse waarde heeft, en hier nevens geef ik nog een andere som, opdat zij niet ontferft worden.' Nu, zal dit zijnen armen broederen niet een langen tijd duren, om er vrolijk van te leven? En de verdiensten van Christus kunnen nooit uitgeput worden.

Stel u nu wederom dit geval voor, dat een kwaadwillig mens kennis er van zou nemen, dat deze arme mensen allen een verkwistend leven leiden (en dit doen de gelovigen), en dat hij naar het huis van dien goeden man gaat, om over de verkwistingen zijner zonen te klagen, en dat juist op dat ogenblik hun oudere broeder daar bij staat, wat zou de oudere broeder antwoorden, denkt gij, indien hij zo goedaardig was als Christus? Wel zou hij zeggen ik heb nog voorraad voor mijne broederen bij mijnen vader, waarom dan zoekt gij toch zijne hand dicht te sluiten? Daar hij rechtvaardig is, moet hij hen hun bescheiden deel geven, en wat hun buitensporigheden betreft, ik heb zo goed voor hen voldaan, dat, hoe hij hen ook kastijdt, hij zal hen nooit onterven. Ik hoop dat gij dit lezen en horen zult niet gelijk zij, die zeggen, 'Laat ons het kwade doen, opdat het goede er uit voortkome, ' maar gelijk deze, die de liefde van Christus dringt om beter te worden. Echter dit is het brood der kinderen, hetwelk zij nodig hebben, en zonder hetwelk zij niet kunnen leven, en zij moeten het hebben, ofschoon de satan er spelden in moge doen, om daarmee de honden te doden. En ter verdere verklaring hiervan zal ik u de volgende zaken ter overweging geven:

1. Zij, die het meest geheiligd zijn hebben toch een lichaam der zonde en des doods in zich, en dit zal zo blijven tot aan hun jongsten snik. Romeinen 7:24.
2. Dit lichaam der zonde tracht uit te breken, om de samensprekingen te verontreinigen, indien de gelovigen niet waakzaam zijn. Romeinen 6:22. Ja het is uitgebroken op ene allertreurigste wijze, en dat nog wel in de sterkste gelovigen. Galaten 5:17.
3. Christus offert gene nieuwe offerande voor de zaligheid van dit Zijn volk. 'Want opgewekt zijnde uit de doden, sterft Hij niet meer.' Romeinen 6:9. Zo dan, indien gelovigen zondigen dan moeten zij verlost worden, indien zij verlost worden, door de verdiensten van de reeds geofferde offerande, en indien dit zo is, dan zijn al Christus pleiten gegrond op die ene offerande, die Hij vroeger als Priester God heeft aangeboden, tot wegneming der zonde. De

gelovigen leven derhalve van dezen ouden voorraad, hun ongerechtigheden zijn hun vergeven om de verdiensten, die God nog in deze offerande vindt, die Christus geofferd heeft. En al het pleiten van Christus is gegrond op de algenoegzaamheid en de verdiensten van deze ene offerande, Ik bedoel al Zijn pleiten hij Zijnen Vader, betreffende de beschuldigingen die de verklager tegen hen inbrengt.

Want, ofschoon gij een mens vol zwakheid zijt, en zo onderhevig aan struikelen en vallen, indien de genade u niet weerhoudt, en zij doet dit niet altijd, toch is de waarde en de verdiensten van den prijs, die Christus eens voor u betaald heeft nog niet uitgeput, en Christus pleit hier nog altijd op met goed gevolg, wanneer de gelegenheid zich voordoet, ter uwer zaligheid. En dit voorrecht genieten zij die inderdaad Christus tot hunnen Voorspraak hebben, en ik heb dit privilege eerst genoemd, omdat al de anderen er van afhangen.

Tweede privilege. Als uw Voorspraak pleit op enen reeds betaalden prijs, dan pleit Hij zowel voor zich zelven als voor

u. Wij zijn allen in één Christus geborgen, als Hij zinkt, dan zinken wij, indien wij zinken dan zinkt Hij. Geef mij vrijheid om te zeggen, wat ik bedoel.

1. Christus pleit op de waarde en de verdiensten van den prijs Zijns bloeds en Zijner offerande voor ons. En laat voor een ogenblik deze afschuwelijke veronderstelling toe ter wille van het bewijs, dat, hoewel Christus pleit op de verdiensten van hetgeen Hij als Priester geofferd heeft, toch de ziel, waarvoor Hij zo pleit, eeuwig verloren gaat. Waar ligt nu de fout? In de zonde zegt gij: toegestemd, maar het is omdat er meer kracht in de zonde is om te verdoemen, dan er kracht was in het bloed, waarop Christus pleit, om te behouden, want Hij pleit op Zijne verdiensten, Hij plaatst Zijne verdiensten in de weegschaal tegenover de zonde, maar de zonde weegt de ziel van den zondaar ter neer in de hel, niettegenstaande het gewicht Zijner verdiensten, dat Hij er tegenover plaatst.

Nu wat is het gevolg, dan dat de Voorspraak, zowel als wij, omlaag gaat, wij naar de hel, Hij in waarde? Daarom, Hij stelt belang in ons, Zijn vertrouwen, Zijn eer, Zijne heerlijkheid en Zijn roem verlaten Hem allen, indien degenen, voor wie Hij als Voorspraak pleit, verloren gaan uit gebrek aan de verdiensten Zijner offerande, waarop Hij pleit. Maar zal dit ooit van Christus gezegd kunnen worden? of zal men bevinden, dat ene ziel voor wie Christus als Voorspraak pleit, ooit verloren zal gaan, omdat Zijne (Christus) verdiensten ontoereikend zijn? Neen, dat zij verre, Hij is er zelf in betrokken, en dat wel wat Zijnen eigenen goeden Naam en eer betreft zowel als de waarde en de verdiensten van Zijn bloed. Ook zal Hij er niet één verliezen door in gebreke te blijven om voor hen te pleiten.

2. Christus moet, als Voorspraak, belang bij zijn pleidooi hebben, omdat ieder, voor wiens zaligheid Hij pleit, zijn eigendom is, zodat, indien Hij verliest, dan verliest Hij zijn eigendom-zijn lichaam en zijne erfenis. Derhalve, indien Hij het geheel, of een deel van het geheel verliest, iemand of wie ook van zijn eigendom, dan verliest Hij een deel van zijn al, en van zijne volheid: daarom wij mogen veilig denken, dat Christus, als Voorspraak, er belang bij heeft, ja belang in zijn volk stelt en daarom hun twistzaak terdege zal twisten.

Veronderstel, dat een mens een paard heeft, zo mager en zo oud mogelijk, en een stuk grond, waarop bijna geen grasje ontspruit, toch behoeft gij niet te denken, dat hij zich zijn eigendom zo zoetsappig zal laten ontfutselen, neen zegt hij, daar zij mijn eigendom zijn, zal ik mijn recht er op handhaven, al kosten zij mij ook nu nog vijf maal zo veel. Ik heb soms mensen naar den rechter zien gaan en pleiten dag uit dag in om dingen, die als men ze oppervlakkig beschouwde, het aankijken niet waard waren, maar wanneer ik hen vroeg, waarom zij het zich zelven zo druk maakte over zulk een kleinigheid? Dan was hun antwoord: o het is iets, waardoor ik een eretitel houdt, of mijn recht op een groter inkomen, en daarom wil ik het niet verliezen.

Nu, zo wordt Christus bezig gehouden, hetgeen, waarvoor Hij pleit is zijn eigendom, zijn al, zijne volheid: ja het is datgene, waardoor Hij zijn koningschap behoudt, want Hij is de 'Koning der heiligen.' Openbaring 15:3, Johannes 6:37-39, Psalm 16:5,6. Het is een deel zijner bezitting, en datgene, waardoor Hij sommige eretitels draagt. Efeziërs 5:23. Jeremia 50:34, Romeinen 11:26 Hebrëen 2:10. Zaligmaker, Verlosser, Redder en Overste Leidsman, zijn enige zijner eretitels. Verliest Hij enigen van hen, ter oorzaak van wie Hij deze eretitels draagt, uit gebrek aan deugdelijkheid in zijn pleidooi, of uit gebrek aan waarde van zijn bloed, dan verliest Hij zijn eigendom, en niet alleen dit, maar ook een deel van zijne koninklijke waardigheid en verlaagt en werpt een smet op zijne roemrijke eretitels, en Hij is jaloers op zijne eer, zijne eer wil Hij aan genen anderen geven.

Daarom zijt niet bevreesd, Hij zal nooit degenen verlaten, die zich aan Hem hebben overgegeven, en voor wie Hij enen Voorspraak bij den Vader geworden is, om hun twistzaak te twisten, zelfs omdat gij er een zijt, een van de zijnen, een, ter oorzaak van wie Hij zijne hoge eretitels draagt.

Tegenwerping. Ach, maar ik ben er maar een, en dat nog wel zo'n slechte, en wat is één, inzonderheid zo'n slechte als ik ben? Kan het verlies van zulk een gevoeld worden?

Antwoord. Een en een is twee, en zo ad infinitum, Christus kan er evenmin één als allen verliezen, van allen die God de Vader Hem gegeven heeft wil Hij er geen enkele verliezen. Johannes 6:38,39. Bovendien, het verlies van één enkele zou de Satan moed geven, zijn eigene wijsheid verkleinen, en Hem onbekwaam maken om in den dag der dagen het gehele aantal der uitverkorenen, die God Hem gegeven heeft, binnen te brengen. Verder zou dit de zondaars ontmoedigen, en hen bevreesd maken om hun zaak en hun ziel in zijne hand stellen, en het zou, zoals ik tevoren gezegd heb, of zijn verzoening ijdel doen schijnen, of het zou de gebrekkigheid van zijn pleidooi doen blijken, maar niets van dit alles moet hier verondersteld worden. Hij zal terdege goed voor zijn volk pleiten en hunlieder recht uitvoeren, 'Hij zal hen uitbrengen aan het licht en hen zijne gerechtigheid doen zien.' Micha 7:9.

Derde privilege. Het pleit van den Satan is zonder grond, en dat is weer een privilege: want hoewel gij gezondigd hebt, nochtans, daar Christus tevoren uw schuld en nog daarenboven betaald heeft, dewijl gij nog niet boven den prijs uwer lossing gegaan zijt, moeten wij tot het besluit komen, dat den Satan enen stevigen bodem ontbreekt, waarop hij zijn pleidooi kan opstellen, en daarom moet zijn plan ten slotte in duigen vallen. Het is waar, er is gezondigd, er is een wet geschonden, maar er is ook verzoening gedaan en dat wel overvloedig, ofschoon er zonden zijn, toch ontbreekt er een fundament voor ene aanklacht. Jozua was gekleed in onreine klederen, maar Christus had andere klederen voor hem toeberaid, namelijk wisselklederen, daarom al de aanklachten van den Satan verdwijnen in het niet. 'Toen antwoordde de Engel, en sprak tot degenen, die voor zijn aangezicht stonden, zeggende: 'Doet deze vuile klederen van hem weg' (Dit geeft te kennen dat er geen grond, geen voldoende grond bestond voor des Satans beschuldiging), 'daarna sprak Hij tot hem: Zie, ik heb uwe ongerechtigheid van u weggenomen, en Ik zal u wisselklederen aandoen.' Zacheria 3:4.

Nu, indien er geen grond, geen degelijke en voldoende grond bestaat, waarop ene beschuldiging tegen het kind kan gebouwd worden, ik bedoel, ter hunner eeuwige veroordeling, want dit is de zaak waarover gestreden, gekampt en geworsteld wordt, dan moet, zoals ik heb gezegd, de Satan vallen, vallen 'gelijk de bliksem op de aarde, ' en hij moet over de balie geworpen worden als een verdorven en onwettigen aanklager. En dit is zo, zoals reeds gedeeltelijk is aangetoond, en verder blijken zal uit hetgeen volgt. Zij, die in waarheid Christus tot hunnen Voorspraak hebben, zijn krachtens een andere wet dan die, waartegen zij gezondigd hebben, beveiligd tegen de beschuldiging, die de Satan tegen hen inbrengt. Ik stemde vroeger reeds toe, dat het kind van God gezondigd heeft, en dat er een wet is, die hen daarvoor veroordeelt, maar hier is ene zaak, dit kind is door ene genade-daad overbracht in en

onder ene andere wet: 'Want wij zijn niet onder de wet, ' en zo is er dan bij gevolg, 'nu gene verdoemenis voor hen.' Romeinen 6, 8:1.

Daarom, wanneer God spreekt over zijne handelingen met de zijnen dan zegt Hij, het zal niet zijn 'uit hun verbond', dat is, niet uit de wet, daar zij dan niet onder de wet zijn. Ezechiël 16:61. Wat, indien een pleit tegen hen wordt aangevangen, een pleit voor zonden, en zij hebben zonde begaan, een pleit gegrond op de wet, en indien de wet kennis neemt van hun zonde? Toch blijf ik zeggen, het pleit ontbreekt een goeden bodem, daar de persoon aldus beschuldigd onder een andere wet is, van hier, dat Hij zegt: 'De zonde zal over u niet heersen, want gij zijt niet onder de wet.' Indien het kind onder de wet was, dan zou de beschuldiging van den Satan goed zijn, omdat er dan een stevige grond of steun voor was, maar daar het kind voor de wet dood is, Galaten 2:19, en deze ook voor hem dood is (want beide is waar wat de veroordeling betreft,) Romeinen 7:6, hoe is het dan mogelijk dat de Satan een voldoende grond zou hebben voor zijne beschuldiging, ofschoon hij stof genoeg heeft om zijn aanklacht op te stellen namelijk zonde? Want door de verandering mijn bloedverwantschap is het buiten het bereik dier wet gesteld.

Er is een vrouw, ene weduwe, die ene som gelds schuldig is, en zij wordt bedreigd, om voor de schuld gedagvaard te worden, nu trouwt zij, zodat, wanneer het rechtsgeding tegen haar aangevangen wordt als ene weduwe, de wet haar vindt als ene gehuwde vrouw, wat kan er nu tegen haar begonnen worden? Niets, zij is niet meer, wat zij was, zij is uit dien vorigen staat verlost door haar huwelijk, als er iets gedaan wordt, dan moet het tegen haren man gedaan worden. Maar indien de satan Christus voor mijne schuld wil dagvaarden, Hij is hem niets schuldig, en wat betreft hetgeen de wet van mij kan eisen, terwijl ik onder haar was, Christus heeft mij met een rantsoen van dien vloek verlost 'een vloek geworden zijnde voor mij.' Galaten 3:13.

Nu, het verbond, waarin ik thans uit genade ben opgenomen, waardoor ik ook tegen de wet beveiligd ben, is niet een wet der zonde en des doods, als die is, waaronder ik ben uitgebracht, Romeinen 8:2, maar een wet der genade en des levens, zodat de satan mij met die wet niet kan genaken, en uit genade ben ik tegen een eeuwige verdoemenis beveiligd. Daarom zegt God: 'Indien wij Zijne wet der werken verlaten en Zijne inzettingen ontheiligen en Zijne geboden niet houden, dan zal Hij onze overtreding met de roede bezoeken, en onze ongerechtigheid met plagen, maar Hij zal Zijn verbond, Zijn nieuw verbond, niet verbreken en in Zijne getrouwheid niet feilen, en zo zal Hij ons verlossen van ene eeuwige verdoemenis. Psalm 89:31-36.

Christus is de Middelaar van dat nieuwe verbond geworden, en daarom daardoor een Voorspraak, want zijn Priesterlijk ambt en Zijn Voorspraak-ambt zijn bevat in Zijn Middelaars-ambt, daarom, wanneer de satan pleit op het oude, dan pleit Christus op het nieuwe verbond, ter wille waarvan het oude is verdwenen. 'Als Hij zegt: Een nieuw verbond, zo heeft Hij het eerste oud gemaakt: 'dat nu oud gemaakt is en verouderd is nabij de verdwijning.' Hebréeën 8:13. Zo dan, het fundament, om op te pleiten, is bij Jezus Christus en niet bij den verklager. Nu, wat pleit Christus en op welk fundament pleit Hij? Hij pleit voor vrijstelling en ontheffing van de straf of het oordeel, ofschoon zijne kinderen zulks onder de wet der werken verdiend hebben, en het fundament voor dit zijn pleit, is de inhoud van het verbond zelfs, want aldus luidt het: 'Want Ik zal hun ongerechtigheden genadig zijn, en hun zonden en hun overtredingen zal Ik geenszins meer gedenken.' vers 12. Nu, hier is een fundament-een fundament in de wet, waarop onze Voorspraak zijn pleit kan opbouwen, een fundament dat niet geschud kan worden, dat niet ondermijnd of omvergeworpen kan worden, zoals datgene waarop de satan zijne aanklacht tegen ons grondt.

Wanneer mensen voor enen rechter pleiten dan zijn zij gewoon op de wet te pleiten. Nu, veronderstel, dat er ene oude wet in het koninkrijk bestaat, volgens dewelke sommige mensen verdienen ter dood veroordeeld te worden, en dat er ene nieuwe wet is in dit koninkrijk, die

hen verzekerd tegen die veroordeling, die hen volgens de oude wet rechtmatig toekwam, en veronderstel ook nog, dat ik door al de bedingen van de nieuwe wet volkomen onder haar sta, en niet door enige voorwaarde van haar ben buitengesloten, en veronderstel wederom, dat ik enen twist zoekenden tegenstander heb, die mij op de oude wet vervolgd, die mij toch naar recht geen leed kan doen, omdat ik onder de nieuwe gebracht ben, mijn voorspraak is ook iemand die op de nieuwe wet pleit, waarin alleen een grond voor een pleit te vinden is, zal mijn tegenstander nu de kracht van het pleit mijns Voorspraaks niet gevoelen, en tot schande gebracht worden? Ja, gewis, inzonderheid, omdat het pleit goed is en de rechter rechtvaardig is. Ook kan de vijand niet enige grond vinden om ene exceptie op te werpen tegen mijnen tegenwoordigen vrijspraak, die in het openbaar in een zitting met open deuren wordt afgekondigd, inzonderheid daar mijn Voorspraak de oude wet geheel en al met Zijn bloed voldaan heeft, opdat Hij de nieuwe zou kunnen instellen. Hebréeën 10:9,11,12.

Vierde privilege. Daar hetgeen hier vooraf gaat waar is, zo volgt, dat hij, die een rechtsgeding tegen de kinderen Gods aanvangt, altijd het onderspit moet delven, want voor rechtvaardige rechters geschiedt altijd recht. Oordeelt het recht, o Heere, zegt David, of 'Laat mijn recht van voor uw aangezicht uitgaan, ' overeenkomstig het verbond der genade. En hij, die weet, welken sterken grond of bodem onzen Voorspraak voor zijne pleidooien heeft, en hoe des satans beschuldigingen zonder degelijk fundament zijn, hij zal niet bevreesd zijn, in Christus zich tot den Heere te wenden, zeggende: 'Ik beroep mij op God almachtig, daar Christus door het nieuwe verbond mijn Voorspraak is, of ik ter helle moet veroordeeld worden voor hetgeen de satan volgens de oude wet tegen mij inbrengt. De satan bepleit, dat wij gezondigd hebben, maar Christus pleit op zijn zoenoffer, en zo wordt de satan op de vlucht gejaagd.

De satan pleit op het verbond der werken, maar Christus op het verbond der genade. De satan pleit op Gods gerechtigheid en heiligheid tegen ons, en wederom wordt hij verslagen. En Christus beroept Zich op dezelve, en Zijn eis is goed, daar de wet getuigt van de algenoegzaamheid der voldoening, die Christus door zijne gehoorzaamheid gegeven heeft. Romeinen 3:22,23. Bovendien heeft God zelf ons door een ander verbond aan Jezus Christus gegeven, en ons zo van het oude verlost. Daarom, wij lezen nergens, dat de satan ooit zijn pleidooi gewonnen heeft, nooit dat zijn aanklacht enige uitwerking tegen ons heeft gehad, maar wel dat zijn mond gestopt is, zoals blijkt in Zacharia 3, en dat hij terneder geworpen is zoals in het twaalfde hoofdstuk van de Openbaringen.

Inderdaad, wanneer God Christus niet toelaat als Voorspraak, en wanneer Christus geen Voorspraak wil zijn, en wanneer de satan geboden wordt aan de rechterhand van den beklagde te staan, om met bewijzen de dingen waarvan deze door de wet beschuldigd wordt, te betogen, dan kan Hij de overhand houden-dan kan hij tot in eeuwigheid over zulk ene rampzaligen heersen. Psalm 109:6,7. Maar wanneer Christus zich stelt om te pleiten, wanneer Christus op zich neemt om de twistzaak voor dezen of genen mens te twisten, dan moet de duivel wijken, dan moet hij het verliezen. En dit vloeit voort uit den tekst, 'Wij hebben enen Voorspraak', die den vijand altijd op de vlucht drijft voor den rechterstoel van God. Dit is daarom een ander privilege dat zij hebben, die Jezus Christus tot hunnen Voorspraak hebben, hun vijand moet verslagen worden, daar zij beide de wet en het recht aan hun zijde hebben.

Vijfde privilege. Uw Voorspraak heeft medelijden met u en Hij is verontwaardigd over uwen beschuldiger, en dit zijn twee heerlijke zaken. Wanneer een advocaat medelijden met een mens heeft, wiens zaak hij bepleit, dan zal dit hem aanzetten om goed zijn best te doen, maar wanneer hij bovendien nog verontwaardigd is over de handelwijze van den beschuldiger, dan zal dit een dubbele oorzaak voor hem zijn, om al zijne krachten en gaven voor zijnen cliënt in te spannen. Nu, Christus bezit beiden, en dat niet uit luim of willekeur, maar uit genade en recht, genade jegens ons, en recht tegenover onzen verklager. Hij kwam uit den hemel, opdat

Hij onze Priester zou kunnen zijn en Hij keerde daarheen weer om een Priester en Voorspraak voor de zijnen te zijn, en in deze beide ambten richt Hij al zijn kracht en macht tegen uwen beschuldiger: 'Want hiertoe is de Zoon van God geopenbaard, opdat Hij de werken des duivels verbreken zou' 1 Johannes 3:8.

Scherpzinnige mensen zullen, indien zij het gedaan kunnen krijgen, hun zaken aan zulk enen advocaat opdragen, die zelf enen twist voert tegen hunnen tegenstander, want, zo denken zij, deze zal niet alleen voor mij, maar ook voor zich zelven pleiten, om zijne eigene zaken te verdedigen, en het ongelijk hem aangedaan te wreken, en daar, indien het zo zij, (en hier is het zo), mijne zaken en die van mijnen Voorspraak ineen geweven zijn, zo zal ik er 'waarschijnlijk veel beter bij varen, ter oorzaak van den toorn, die in zijn eigen hart tegen hem bestaat. En dit is het geval bij de kinderen Gods, hun Voorspraak rekent hunnen verklager Zijn grootsten vijand te zijn, en Hij wacht op een tijd om wraak te doen, en Hij doet dit gewoonlijk bij gelegenheid, dat Hij iets voor zijn volk tegen hem onder handen heeft. Vanhier dat Hij zegt: 'De dag der wraak is in mijn hart, en het jaar mijner verlost is gekomen.' Jesaja 63:3,4.

Versta mij wel, ik zeg volstrekt niet, dat deze wraak van Christus dezelfde is, die menigmaal in het hart der mensenkinderen wordt gevonden uit afgunst of vooroordeel of andere uitlatingen der hartstochten, maar zij ontstaat uit liefde tot gerechtigheid en waarheid, het kan ook niet anders, dan dat Christus ene begeerte heeft om wraak te doen over zijne en onze vijanden, omdat de volmaaktste heiligheid in Hem woont. En ik zeg nog eens, dat Christus in al Zijn pleiten als Voorspraak, zowel als in Zijn offeren als Priester, een vurige en brandende begeerte heeft, om Zijn recht tegenover Zijnen en onzen vijand te handhaven, vandaar dat Hij over hem triomfeerde. toen Hij voor ons stierf aan het kruis, en dat Hij het plan vormde om Zijn rijk te verwoesten, terwijl Hij Zijn bloed voor ons stortte voor het aangezicht des Heeren. Wij hebben dus ook dit voordeel nog, daarin dat Christus onze Voorspraak is, onze vijand is ook de Zijne, de Heere Jezus beschouwt hem als zodanig. Colossenzen 2:14,15.

Zesde Privilege. Gelijk uw Voorspraak, zo ook beschouwd uw Rechter uwen verklager als zijnen vijand, want het is niet uit liefde tot waarheid en recht, dat de satan ons beschuldigd voor God, maar opdat hij het handenwerk van God zal kunnen verwoesten. Daarom voert hij ook krijg tegen God, wanneer hij de kinderen beschuldigt, en dit weet uw Vader zeer goed. Hij moet daarom onderscheid maken tussen de beschuldiging en hem die de beschuldiging inbrengt, inzonderheid wanneer datgene, waarvan wij beschuldigd worden onder de heerlijke belofte der vergeving valt, dat werkelijk het geval is, zoals ik u heb aangetoond. Zal dan de Rechter niet naar de stem zijns Zoons luisteren-want onze Voorspraak is Zijn Zoon-in de zaak van enen, dien Hij genegenheid toedraagt, en hetwelk Hij rechtvaardiglijk doen kan, tegen een vijand, die plannen smeedt om Hem zijne eer te ontnemen, en list op list beraamt om Zijne eeuwige plannen van genade te verwoesten?

De vermelding van den Zoon eens rechters maakt groten indruk op de mensen, en vooral zij, die grote vijanden en slechte zaken hebben, doen hun uiterste best om den Zoon van den rechter voor zich te laten pleiten, zich vleierende dat de rechter zeer waarschijnlijk naar hem zal horen en een vonnis ten hunnen gunste zal vellen. Maar wat zullen wij zeggen aangaande den Zoon van onzen Rechter, die niet alleen aan de zijde zijner kinderen staat, maar ook aan de zijde zijns Vaders, der wet en der gerechtigheid, wanneer Hij pleit tegen onzen verklager? Ja, wat zullen wij zeggen, wanneer beide onze Rechter en Voorspraak en de wet allen besloten hebben, om ons te doen staan en ontkomen, welke en hoe zwaar ook de beschuldigingen en aanklachten ook moge zijn, waarmee de duivel ons aanvalt. En dit alles is waar. Daarom is dit weer een privilege van hen, die Jezus Christus tot hunnen Voorspraak hebben.

Zevende privilege. Een ander privilege dat zij hebben, die Jezus Christus tot hunnen Voorspraak hebben, is dit, Hij is onversaagd en vol moed betreffende de zaak, die Hij onderneemt, want dat is een hoofdvereiste voor een advocaat om onversaagd, onverschrokken

en vol moed te zijn. Zulk een wordt inzonderheid begeerd door hen, die weten, dat zij enen onbeschaamden tegenpartij hebben. Daarom zegt Hij 'dat Hij Zijn aangezicht gesteld heeft als enen keisteen.' Wanneer Hij opstaat, om voor zijn volk te pleiten. Jesaja 50:5-7. Advocaten behoeven dezen moed, en om boven alle anderen uit te zijn, moeten zij stalen voorhoofden hebben, voor de menigvuldige beledigingen, die zij soms voor den oversten van een Koninkrijk aantreffen, hoe goed hun zaken ook schijnen moge.

Nu, Christus is onze rechtsgeleerde en staat op niet alleen soms, maar altijd, om voor Zijn volk te pleiten, voor den God der goden, en dat niet in een hoek of verborgen plaats, maar ten aanhore van al de hemelse heirlegers, die rechts en links hem omstuwen. Ook behoeft men er niet aan te twijfelen, dat onzen, verklager menige netelige beschuldiging tegen ons inbrengt voor het hof, desniettegenstaande hebben wij enen Voorspraak, die dapper en vol heldenmoed is, enen, die niet bezwijken zal, die niet ontmoedigd of versaagd zal worden, vóórdat Hij het oordeel ter overwinning heeft uitgebracht. Van hier dat Johannes zijnen naam bevestigt, zeggende: 'Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus.'

De mensen houden er van iemand te begrijpen vóór zij hun zaak aan hem toevertrouwen-n.l. of hij geschikt is voor hun zaak. Nu, hier wordt een Voorspraak voorgesteld, een Voorspraak om onze zaak tegen onzen vijand te bepleiten. Maar wat is hij voor een man? Wat is zijn naam? Is hij geschikt voor mijne zaak? Het antwoord is Hij is Jezus Christus. Wat? Jezus Christus? Wat! die oude vriend van hoeren en tollenaars? Jezus Christus! Hij heeft nooit een zaak verloren, Hij placht Zijn aangezicht te stellen als een keisteen tegen den satan, wanneer Hij de twistzaak voor Zijn volk twistte. Is het Jezus Christus? Zo spreekt de ziel, dan moet Hij mijn Voorspraak zijn, dat moet!

Wat mij aangaat, Ik heb er menigmaal verwonderd over gestaan, wanneer Ik overwoog, welke treurige zaken Jezus Christus soms in handen genomen heeft, en voor welke treurige zielen Hij soms bij God Zijnen Vader pleitte, Hij moest wel een gezicht als een keisteen hebben, want hoe zou het anders mogelijk zijn dat Hij het vol kon houden in dat werk, waarin Hij voor ons gebruikt wordt-een werk, dat de engelen zou doen blozen. Sommigen schuiven dit maar luchtjes terzijde door te zeggen: 'Het is zijn ambt, ' maar ik zeg, zijn ambt, niettegenstaande het werk op zich zelf moeilijk, uitermate moeilijk is, toen Hij ging om te sterven, had Hij de schande niet veracht, dan zou Hij den rug naar het kruis gekeerd hebben. En nu het Zijn beurt is om te pleiten, nu zou het hetzelfde geval zijn, maar Hij kan bewijzen gronden op datgene, hetwelk ons toeschijnt in het geheel geen bewijs te leveren, om moed te vatten om voor een Jozua te pleiten, voor een Jozua, gekleed met vuile klederen.

Hij, zo zegt Hij, die zich mijns en mijner woorden zal geschaamd hebben, in dit overspelig en zondig geslacht, dien zal zich de Zoon des mensen ook schamen, wanneer Hij zal komen in de heerlijkheid Zijns Vaders, met de heilige engelen. Markus 8:38. Hieruit volgt dat Christus zich over sommigen zal schamen, maar waarom niet over anderen? Het is niet omdat hun zaak goed is, maar omdat zij bewaard gebleven zijn Hem openlijk te verloochenen, daarom voor de zulken zal Hij Zijne krachten inspannen en Zijn aangezicht stellen gelijk enen keisteen, en zal zonder schaamte Zich hen toe-eigenen, voor hen pleiten, en hun zaak weer in orde brengen, ja voor de schuldigsten onder hen zal Hij pleiten, al zijn hun zaken zelfs zo afgrijselijk, dat zij zelf er van blozen en schaamrood worden, wanneer zij er aan denken. Maar wat doet niet de liefde? Wat kan de liefde niet verdragen? Van al de ambten van Jezus Christus is er naar mijn gevoelen niet één, dat Hem zo beproeft als Zijn ambt als Voorspraak.

Ik weet wel dat Zijne zelf-offerande Hem zwaar beproefde, maar het was slechts voor een kleinen tijd, zijn worstelen met den vloek, de dood en de hel beproefde Hem zeer, maar dat was ook maar voor enen korten tijd, doch dit ambt om Voorspraak te zijn, ofschoon het niet zulke plotselinge diepten van smart aantreft, toch kan het in lengte van tijd weer aantreffen wat

het nu in korthed ontbreekt. Ik weet het, Christus, uit den dood opgewekt zijnde, sterft niet meer, toch heeft hij niet opgehouden enig dienstwerk voor zijne kinderen op aarde te verrichten, ofschoon Hij in den hemel is, want daar pleit bij als een Voorspraak of Rechtsgeleerde voor Zijn volk. Hebréeën 8:1,2. En laat het waar zijn, dat Hij geen oorzaak heeft om Zich te schamen, wanneer Hij zich stelt, om voor zulk een onreine als ik ben te pleiten, die zo gruwelijk gezondigd heb, toch heb ik reden genoeg, om te denken dat Hij zulks wel zal doen, en om mijn aangezicht met mijne handen te bedekken van schaamte, terwijl Hij Zijn aangezicht stelt als een kesteen om mij vrij te pleiten van een rechtvaardige veroordeling voor God en tegen mijn verklager. Maar dit zij genoeg voor het zevende privilege dat zij hebben, die Jezus Christus tot hunnen Voorspraak hebben.

Achtste privilege. Nog een privilege, dat zij hebben, die Jezus Christus tot hunnen Voorspraak hebben is dit, Hij is altijd gereed: altijd aan het hof, altijd bij den rechter, om dan en daar op te staan en voor Zijne kinderen te pleiten, wat gepleit kan worden, wanneer onzen verklager komt met zijne beschuldigingen. En dit geeft de tekst te kennen waar hij luidt: 'Wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, ' altijd bij den Vader. Sommige advocaten, hoe bekwaam en scherpzinnig zij anders ook moge zijn, laten menigmaal hun arme cliënten door hunnen tegenstander overbluffen en niet-ontvankelijk verklaard worden, omdat zij niet altijd aan het hof en niet altijd gereed zijn, ja het gebeurt menigmaal dat door deze fout, tot hun grote verlegenheid en schade, een vonnis is uitgesproken tegen hen, voor wie zij op zich genomen hadden om te pleiten, maar de Satan kan zich nooit zulk ene gelegenheid ten nutte maken bij onzen Voorspraak, want Hij is bij den Vader, altijd bij den Vader, om even als Hij een Priester is, ook zo een Voorspraak te zijn-'Wij hebben enen Voorspraak bij den Vader.

Van de priesters staat geschreven, dat zij steeds bij het altaar zijn en de heilige dingen bedienen, 1 Corintiërs 9:13, en van de overheden, dat zij geduriglijk bezig zijn in hun ambt als zodanig Romeinen 13:6. En gelijk dezen, zo is Christus geduriglijk bezig in zijn ambt als Voorspraak bij zijnen Vader. 'Wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, ' altijd bij den Vader. En waarlijk zulk een Voorspraak past de kinderen Gods wel, uit hoofde van de waakzaamheid van hunnen vijand, die altijd op de loer ligt om hun op de ene of andere daad te betrappen, en er staat geschreven dat hij hen geduriglijk dag en nacht beschuldigt, met zulk enen onvermoeiden ijver zoekt en beoogt hij ons verderf Openbaring 12:10. Maar ziet hoe God voor ons heeft gezorgd-'Wij hebben enen Voorspraak bij den Vader.'

Komt hij bij dag, onze Voorspraak is bij den Vader, komt hij bij nacht, ook dan is onze Voorspraak bij den Vader. Zo is dus onze Voorspraak altijd gereed, om den Satan aan te vallen, wanneer hij ook kome, om ons bij den Vader te beschuldigen. Daarom moet men wel op deze twee teksten letten, op den een, omdat hij ons de rusteloosheid van onzen vijand verkondigt, op den anderen, omdat hij ons den ijver van onzen Voorspraak aantoont.

Ook wat wij in den brief aan de Hebréeën lezen toont ons de zorg van onzen Voorspraak aan, waar aldus geschreven staat: 'Christus is niet ingegaan in het heiligdom dat met handen gemaakt is, maar in den hemel zelve, om NU te verschijnen voor het aangezicht van God voor ons.' Hebréeën 9:24. Nu, juist op dit ogenblik, NU, de tijd, die altijd tegenwoordig is, NU, laat de Satan komen, wanneer hij wil! Ook moet hier niet uitgelaten worden, dat dit woord dat zodanig den tijd omschrijft, den tegenwoordigen tijd, ook in zich bevat, dat dat NU, een tijd is, waarin wij onvolkomen zijn in de genade, waarin wij vele gebreken hebben, waarin wij verzocht worden en voor God aangeklaagd worden door den duivel, dit is de tijd, en hierin, en in elke seconde ervan, verschijnt Hij voor het aangezicht van God voor ons. O welk een ijverigen vijand, o welk een ijverigen vriend! den een, tegen ons, den anderen voor ons en dat geduriglijk-'Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus den rechtvaardige. Dit dus, dat Jezus Christus altijd een Voorspraak voor ons is bij den Vader en zo geduriglijk gereed is, om de beschuldigingen, die de Satan voor het

aangezicht des Heeren tegen ons inbrengt te weerleggen en omver te werpen, dit is wederom een privilege dat zij hebben, die Jezus Christus tot hunnen Voorspraak hebben.

Negende privilege. Nog een privilege, dat zij hebben, die Jezus Christus tot hunnen Voorspraak hebben is dit, dat Hij zulk een is, die Zich niet wil laten overhalen, om de zaak van Zijnen cliënt te laten varen, noch voor omkoperij, noch voor vleierij, noch voor schone voorwendfels. Dit was een gebrek bij de rechtsgeleerden in den ouden tijd, zij verdraaiden en verwrongen het recht voor geld. Vandaar dat de Heilige God er over klaagde, dat het geschenk de ogen der wijzen verblindt en de woorden der rechtvaardigen verkeert. 1 Samuel 12:3. Amos 5:12. Deuteronomium 16:19.

Er zijn drie dingen, waar een advocaat acht op moet slaan-het ene is, de hoedanigheid der misdaad, het andere is, de mening en de bedoeling der wetgevers, en het derde is, voor hen in gevaar te pleiten, zonder te letten op liefde of beloning, en dit is een heerlijke zaak bij onzen Voorspraak, Hij wil niet overgehaald worden om Zich af te wenden van recht te doen. En dit bedoelde de apostel, toen hij onzen Voorspraak noemde: 'Jezus Christus den rechtvaardige.' 'Wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus den rechtvaardige, ' of, zoals een andere apostel Hem noemt, namelijk 'de rechtvaardige Heere-enen, die geen onrecht wil doen' dat is geen onrechtvaardigheid in het oordelen. Zefanja 3:5. Hij zal niet geprikkeld worden, om zulks te doen, noch door het gedurig en herhaaldelijk vragen van uwen vijand, noch door de gedurige tergingen waarmee gij Hem, van wege uwe vleeselijke zwakheid, zo dikwijls in de verzoeking brengt. En herinnert u wel, dat uw Voorspraak pleit op het nieuwe verbond, en uw tegenstander u beschuldigt op het oude, en denk er wel aan, dat het nieuwe verbond, waarop Christus pleit, meer pleitgronden geeft ter onzer vergeving en zaligheid dan het oude verbond gronden geeft aan onzen beschuldiger ter onzer veroordeling en verdoemenis. Het is een beter verbond, gevestigd op betere beloften.

'Nu, voeg deze twee zaken bij elkaar-n.l. dat Jezus Christus rechtvaardig is, en zijn plicht in het gericht niet verzaken zal, ook dat Hij voor ons pleit op de nieuwe wet, waarmee de Satan niets te doen heeft, en waarop hij ook geen nieuwe aanklacht tegen ons gronden kan, omdat die wet, van het begin tot het einde, uit niets anders bestaat, dan uit milde beloften, om ons genade te schenken en een eeuwige vergeving onzer zonde. Jeremia 31:31-34. Ezechiël 36:15-30. Hebreëen 8:8-13. O kinderen, uw Voorspraak zal zich bij de wet houden, bij de nieuwe wet, bij het nieuwe verbond, en Hij zal niet toestaan, dat onze vijand iets tegen ons inbrengt, dat onbestaanbaar is met de beloften der genade en de kwijtschelding der zonde. Dit is daarom een ander privilege, waarvan zij deelgenoten gemaakt zijn, die Jezus Christus tot hunnen Voorspraak hebben. Hij is rechtvaardig, Hij is' Jezus Christus, de Rechtvaardige, ' Hij zal niet overgehaald kunnen worden om voor gunst of vleierij verkeerd te oordelen over de misdaad of over de wet. Ook wordt door hen, die Jezus Christus tot hunnen Voorspraak hebben, nooit anders dan ene vergefelijke zonde begaan.

Tiende Privilege. Een ander privilege dat zij hebben, die Jezus Christus tot hunnen Voorspraak hebben, is dit, dat de Vader Hem zelf hem die uw Voorspraak is, tot scheidsman en rechter benoemd heeft in alle zaken, die tussen Hem en ons voorgevallen zijn, voorvallen of nog zullen voorvallen. Let hier wel op, want wanneer de rechter, voor wiens aangezicht ik beschuldigd word, zelf mijnen Voorspraak aanstelt, moet het dan niet wel met mij gaan? Ja, gewis. De rechter aldus, uw Voorspraak tot uw rechter gemaakt hebbende, 'want Hij heeft al het oordeel den Zoon overgegeven, ' heeft het om uwentwil gedaan, die Hem tot uwen Voorspraak gekozen heeft. Johannes 5:27. Het was een groot voorrecht voor Israël toen Jozef hun voorspraak geworden was en Farao hem tot rechter benoemd had. 'Gij, ' zegt hij, 'Gij zult over mijn huis zijn en op uw bevel zal al mijn volk de hand kussen. Zie, Ik heb u over gans Egypteland gesteld, en zonder u zal niemand zijne hand of zijnen voet opheffen in gans Egypteland-alleen dezen troon zal ik groter zijn dan gij.' Genesis 41:40,44.

Hierin was Jozef een type van Christus, en zijn bestuur een type van het bestuur van Christus over Zijne gemeente. Koningen benoemen zelden uw rechter tot uwen Voorspraak, zij laten zelden de beslissing der gehele zaak in handen van den advocaat, maar wanneer zij zulks doen, dan moet dit dunkt mij wel de hartenwens zijn van den cliënt wiens advocaat het is, inzonderheid wanneer, zoals ik reeds te voren gezegd heb, de zaak van den cliënt ook de zaak van den advocaat is en zij dus belang bij dezelfde zaak hebben, ja, wanneer de rechter zelf er in betrokken is, en zo staat het nu met de ziel, die Jezus Christus tot haren Voorspraak heeft. Wat zegt gij hiervan wel, arm kind van God? De Rechter-n.l. de God des hemels heeft uwen Voorspraak tot scheidsman in uwe zaak aangesteld, Hij moet het oordeel uitspreken, God heeft de zaak naar Hem verwezen, en Hij heeft belang in uw welzijn. Hij stelt daarin belang, waar gij belang in stelt. Hoort gij het wel, volk van God? Gij hebt uwe zaak in handen van Jezus Christus gesteld, en heeft Hem gekozen tot uwen Voorspraak om voor u te pleiten bij God tegen uwen tegenstander, en God heeft het oordeel van die zaak in handen van uwen Voorspraak overgegeven, zodat Hij over uwe zaak het vonnis vellen kan.

Ik weet wel dat dit den Satan niet bevalt. Hij zag liever dat het oordeel aan hem overgegeven werd, en dan wee over u o kinderen Gods, maar ik zeg God heeft de zaak naar Christus verwezen, Hij heeft Hem tot scheidsrechter en vonnisser in uwe zaak aangesteld. En zijt gij nu ook gewillig om aan Hem de beslissing over te laten? Kunt gij met David zeggen, 'Doe Gij mij recht, o God! en twist Gij mijne twistzaak?' Psalm 43:1. O welk een goede God hebben wij, die zo voor zijn arme volk zorgt! Hij heeft een Voorspraak voor hen bereid, en Hij heeft het oordeel in alle zaken in Zijne handen overgegeven.

Elfde privilege. Het voordeel, dat hij heeft, die Jezus Christus tot zijnen Voorspraak heeft, is zeer groot. Uw Voorspraak heeft de zaak, de wet, de rechten, de beurs, en bijgevolg alles dat vereist wordt voor enen Voorspraak, daarenboven heeft Hij wijsheid en moed en Hij houdt er van om het beste gebruik te maken van de voordelen, die Hij heeft, ten gunste van Zijnen cliënt, en wat dit alles nog overtreft is dit, Hij kan de voldane rekening tonen, waarover de Satan zoveel drukte maakt, een betaalden prijs tot een rantsoen voor mijne ziel en tot vergeving mijner zonden. Advocaten maken er een groten ophef van, wanneer zij bewijzen kunnen, dat diezelfde schuld, waarvoor hun cliënt gedagvaard wordt, betaald is. Nu, hiervan is Jezus Christus zelf de getuige, ja, Hij zelf heeft de schuld betaald, en dat wel uit Zijne eigene beurs, voor ons, met Zijne eigene handen, voor en op den genade-troon, overeenkomstig de wet het eist. Leviticus 16:13-15. Hebréeën 9:11-24.

Welk voordeel kan er onzen vijand dan uit geworden? of welke winst kan hij er door behalen door Gods kinderen dag en nacht te verklagen voor den Allerhoogsten? Voorwaar niets anders, dan neer en buiten uitgeworpen te worden, zoals ik reeds tevoren heb gezegd, want of koninkrijk van onzen God, hetwelk een koninkrijk van genade is, en de macht van Christus, zal de bovenhand behouden. Simsons kracht lag in zijn haar, maar de kracht van Christus, Zijn macht om ons te verlossen van des Satans beschuldiging en aanklacht, ligt in de verdiensten van Zijn zoenoffer. En van hier, dat er geschreven staat, 'zij hebben hem overwonnen door het bloed des Lams, ' en hij werd op de aarde geworpen. Openbaring 12:10-12. En hiermede menen wij genoeg gezegd te hebben van de privileges waarvan zij deelgenoten geworden zijn, die Jezus tot hunnen Voorspraak hebben.

DE NOODZAKELIJKHEID OM CHRISTUS TOT ONZEN VOORSPRAAK TE HEBBEN.

Ten vijfde. Ik ben nu tot het vijfde hoofddeel genaderd, dat is, om aan te tonen welke noodzakelijkheid er bestaat dat wij Christus tot onzen Voorspraak behoren te hebben.

Dat Christus een Priester moet zijn om ene Offerande te offeren, een Koning om te heersen, en een Profeet om te onderwijzen, dit beschouwen alle weldenkende mensen als ene noodzakelijkheid, maar dat Hij een Voorspraak moet zijn, een pleitbezorger voor zijn volk, hiervan zien slechts weinigen het voordeel in. Maar Hij is een Voorspraak, en als een Voorspraak heeft Hij een werk en ene bezigheid, geheel onderscheiden van zijn priesterlijk, koninklijk, of profetisch ambt. Johannes zegt: 'Hij is onze Voorspraak, ' en duidt hiermede den aard van zijn werk als zodanig aan op diezelfde plaats, waar Hij Zijn ambt verzekert, zoals ik u reeds in het voorafgaande heb aangetoond. Maar, daar ik u reeds den aard en de hoedanigheid van dit ambt heb aangetoond, zo zal ik u nu de noodzakelijkheid van dit ambt aantonen.

Ten eerste. Het is noodzakelijk voor een volle en uitvoerige verdediging van de rechtvaardigheid Gods tegenover al de haarkloverijen en spitsvondigheden van de helse geesten. Christus is op aarde gestorven, om den mensen aan te tonen de rechtvaardigheid van God in het rechtvaardigen der goddelozen. God staat zowel op verdediging der rechtvaardigheid als op de daad er van. Van hier, dat de Heilige Geest, door de profeten en de apostelen, zo in het brede twist over derzelve verdediging, omdat het de werkelijkheid van de vergeving der zonde verzekerd, de rechtvaardiging van de onrechtvaardigen, en hun verheerlijking met God. Romeinen 3:24. Jesaja , Jeremia , Maleachi Romeinen 3, 4 en 8, Galaten 3,

4. Ik zeg, omdat het de rechtvaardigheid van deze grote daad van God tegen de haarkloverijen van onverzoenlijke zondaren betwist. Nu, de profeten en apostelen zijn in die twisten, waarin zij de rechtvaardigheid Gods in het behouden van zondaren zoeken te verdedigen niet alleen Gods dienaren voor ons, maar ook advocaten voor God, zoals Elihu het heeft in Job. 36:2, 'Verbeid mij een weinig en ik zal u aanwijzen dat er nog redenen voor God zijn.

Ik zal mijn gevoel van verre ophalen, en mijnen Schepper gerechtigheid toewijzen.' Woorden, die gesproken en gepleit moeten worden tegen Zijne vijanden, ter rechtvaardiging Zijner handelingen. Nu, even noodzakelijk als het is, dat er advocaten voor God op aarde zijn, om voor Zijne rechtvaardigheid en heiligheid te pleiten, daar Hij zondaars verlost, in spijt der spitsvondigheden van onverzoenlijke zondaren, zo noodzakelijk is het ook, dat er ook een Voorspraak in den hemel zij, die daar dezelfde rechtvaardigheid en heiligheid van God kan verdedigen tegen alle beschuldigingen, die de gevallene engelen er tegen mogen inbrengen, omdat zij er in toestemt dat wij, ofschoon wij onzen weg verdorven hebben, behouden worden. Dat de gevallen engelen onbeschaamd genoeg zijn, om God de Heere in Zijn vlekkeloos en heilig aangezicht van onrechtvaardigheid in taal te beschuldigen, blijkt uit het eerste en tweede hoofdstuk van Job, en dat zij ook niet driest genoeg zouden zijn om Hem van onrechtvaardigheid in Zijne handelingen te beschuldigen, hiervan kan niemand het tegendeel aantonen. Verder, dat de Heere Zich van deze onrechtvaardige beschuldiging van den Satan wil vrij maken is even duidelijk, want al de moeilijkheden van zijnen knecht Job waren hoofdzakelijk voor dit doel. En waarom Hij er ook een in den hemel zou hebben, om te pleiten voor de rechtvaardigheid zijner daden in het vergiffenis schenken aan en in het behouden van zondaren, schijnt ook even noodzakelijk, zelfs, omdat er een Voorspraak bij den Vader is, of aan des Vaders zijde, die Zijn rechtvaardigheid zoekt te verdedigen, terwijl Hij voor ons pleit tegen den duivel en zijne tegenwerpingen. God is uitermate ingenomen met Zijn plan om zondaars te behouden, het geeft Hem innerlijk genoegen. En dewijl Hij ook oneindig rechtvaardig is, daarom is het noodzakelijk, dat een Voorspraak zou aangesteld worden om

aan te tonen, hoe in den weg van gerechtigheid zowel als van genade een zondaar behouden mag worden.

De goede engelen zagen in het eerst niet zo diep in in de verborgenheden van het Evangelie van Gods genade, dan dat zij verder licht daarin moesten hebben ter verdediging van hunnen Heere als Zijne dienaren. Daarom onderzochten zij het steeds nauwkeuriger en drongen er dieper in, en bogen hun hoofden en harten om nog meer te leren verstaan van de menigvuldige wijsheid Gods. 1 Petrus 1:12. Efeziërs 3:10. En indien de staande engelen nog niet volmaakt waren in de kennis dezer verborgenheid, en het is toch zeker, dat zij er meer van moesten weten dan degenen die gevallen zijn, geen wonder dan dat deze duivels, wiens vijandschap niets anders doen kon dan hun onwetendheid aanmoedigen, maakten en nog hun tegenwerpingen tegen de rechtvaardigheid maken: te kennen gevende dat de rechtvaardigheid niet onpartijdig en billijk is, omdat zij de goddelozen rechtvaardigt.

Dat de Satan met God twisten zal, dat heb ik u reeds aangetoond, en dat hij ook tegen zijne werken met de heilige engelen zal disputeren, dit wordt meer dan te verstaan gegeven bij den apostel Judas 1:9, en waarom niet getwist met de rechtvaardigheid Gods, waarom haar niet aangeklaagd en beschuldigd als ene grove ongerechtigheid, omdat zij toestemt in het behoud van zondaren, dewijl zijn beste hoedanigheden de sluwste en gedrochtelijkste pogingen zijn, om de Heere God Zijnen macht en heerlijkheid te ontnemen?

Neen, dit alles is klaar, dewijl 'wij enen Voorspraak bij den Vader hebben, Jezus Christus den rechtvaardige.' En wederom, ik zeg, het is duidelijk, dat een deel van Zijn werk als Voorspraak dient om de rechtvaardigheid Gods te verdedigen, terwijl Hij pleit voor onze zaligheid, omdat Hij pleit op ene verzoening, want een verzoening raakt God zowel als ons, het stillen van Zijnen toorn en het verzoenen Zijner rechtvaardigheid met ons zowel als onze verlossing van dood en hel, daarom het doet het ene, omdat het het andere doet. Nu, indien Christus, als een Voorspraak, op ene verzoening bij God pleit, tot wiens overtuiging pleit Hij dan? Niet om God te overtuigen, want deze heeft haar ingesteld, haar vergund, en stelt zich er mede tevreden, om dat Hij er de waarde van kent. Het geschiedt daarom ter overtuiging van de gevallen engelen en ter omverwerping van al de tegenwerpingen, die uitgedacht en ingebracht kunnen worden tegen onze zaligheid door deze sluwe en listige en haatdragende hel-bewoners.

Ten tweede. Er kan een wettige beschuldiging ingebracht worden, zowel tegen God als tegen ons, er bestaat ten minste schijn voor, omdat God de wet bekrachtigd heeft en wij er tegen gezondigd hebben.

God heeft gezegd, 'ten dage als gij daarvan eet zult gij den dood sterven, ' en, de ziel, die zondigt, zal sterven.' God staat ook nog op de verdediging zijner rechtvaardigheid en Hij verlost ook zondaren. Nu, daar komt onze beschuldiger binnen, en beschuldigt ons van zonde, schuldig staande aan de zonde, omdat wij de wet geschonden hebben. God wil ook niet van Zijn plan, Zijn genade-plan afgebracht worden, daarom zal Hij zeggen, dat Hij nog rechtvaardig is en nog recht doet in het behouden van arme zondaren. Ja, maar dat is maar zeggen, en zeggen is geen bewijzen. Hoe zal God bewijzen dat Hij rechtvaardig is, als Hij zondaars spaart, die tegen die wet zondigen, die Hij zelf bekrachtigd heeft? Nu, hier is nu gelegenheid voor een advocaat, een Voorspraak, die deze zaak kan bepleiten, die de goedkeuring der wet over het behoud van den zondaar bewijzen kan, 'Hij zal de wet groot maken, en hem zal Hij heerlijk maken.' Jesaja 42:21, dat wil zeggen, Hij zal de zondaar verlossen, en de heiligheid der wet en de eer van zijnen God bewaren. Maar wie is het, die dit kan doen? Het is de knecht Gods, zegt de profeet, vers 1, 13, 'De Heere, een held.'

Maar hoe kan dit door Hem gedaan worden? Het antwoord luidt, het zal zeker geschieden, 'want de Heere heeft lust aan Hem, om Zijner gerechtigheid wil, want het is hierdoor, dat Hij de wet groot maakt en Zijnen Vader heerlijk maakt-dat wil zeggen, Hij komt als een openbaar persoon in de wereld, onder de wet, vervult haar, en zo gedaan hebbende, geeft Hij deze

gerechtigheid weg, want Hij, wat Zijn eigen persoon betreft, had daaraan nooit enige behoefte, ik zeg, Hij geeft deze gerechtigheid aan hen, die er behoefte aan hebben aan hen, die niets hoegenaamd van zich zelve bezitten, opdat de gerechtigheid hun toegerekend zou kunnen worden. Deze gerechtigheid biedt Hij God voor ons aan, en God, om Zijner gerechtigheid wil, heeft er een welbehagen in, dat wij zalig worden, en omdat deze Gerechtigheid ons kan zalig maken, en Zijne heerlijkheid verzekeren kan en de wet in hare kracht kan bewaren. En dit pleit Christus tegen den Satan als een Voorspraak bij den Vader voor ons, waardoor Hij de rechtvaardigheid Zijns Vaders verdedigt, het kind van God in een staat van gerechtigheid houdt, niettegenstaande de menigvuldige bedrevene zonden, en waardoor Hij de duivel geheel en al overwint en verstormt.

Want Christus, aldus pleitende, beroept zich op de wet zelf, of Hij haar geen recht gedaan heeft, zeggende, 'Mchtigste wet, welke uwer geboden heb Ik niet vervuld? Welke uwer eisen heb Ik niet ten volle beantwoord? Waar is de jota of tittel der wet, die in staat is tegen mijne daden iets in te brengen? Hier is de wet stom, zij spreekt niet één woord in den weg van het minste beklag, maar getuigt eerder van zijne gerechtigheid, dat zij goed en heilig is. Romeinen 3:22,23, 5:15-19. Nu, dewijl Christus dit als openbaar persoon deed, zo volgt hieruit, dat anderen er door gerechtvaardigd moeten worden, want dat was het doel en het plan van Christus, waarom Hij op zich nam om de gerechtigheid der wet te vervullen. Ook kan de wet niets inbrengen tegen de rechtvaardigheid van God in zijne handelingen om zondaren vrij te stellen, want waarom zou God, die de wet haar aanzijn en kracht gaf, niet over de gerechtigheid mogen beschikken, welke de wet beveelt?

Bovendien, indien mensen gerechtvaardigd worden, dan zijn zij zulks, en indien dit geschiedt is door een rechtvaardigheid, welke de wet beveelt, hoe kan dan de wet hen veroordelen? Neen, de rechtvaardigheid Gods is geopenbaard geworden, 'hebbende de getuigenis van de wet en de profeten, die toestemmen dat zij tot allen, en over allen die geloven, zou toegerekend worden, ter hunner rechtvaardiging. Romeinen 3:20,21,22.

En dat de machtige God den Vorst der duisternis toelaat om met de wet te doen wat hij kan, tegen deze gezonde en reine leer, dit geschiedt om de echtheid, de zuiverheid en de duurzaamheid er van aan te tonen, want het is alsof iemand zegt, nu, duivel, handel nu maar zo slecht als ge kunt! Wanneer de wet in handen van enen gemakkelijken pleiter is, dan kan een arglistige tegenstander, hoe goed de zaak ook moge zijn waarvoor gepleit wordt, spoedig het recht verkeren, maar hier is de zaligheid der kinderen in dispuut, of zij bestaanbaar is met de wet en de rechtvaardigheid, de bestrijder hiervan is de duivel, zijn bewijs er tegen is de wet, Hij, die de leer verdedigt is Christus, de Voorspraak, die in zijn pleidooi de rechtvaardigheid Gods moet rechtvaardigen, de heiligheid der wet verdedigen en de zondaar moet verlossen uit al de drogredenen, pleidooien, eisen en excepties, die de satan er tegen kan instellen. En dit moet Hij eerlijk, rechtvaardig en eenvoudig doen, de rechtvaardiging pleitende voor hetgeen waarvoor Hij staat, op dezelfde wet, waarop de satan er tegen pleit, want ofschoon onze verlossing door de nieuwe wet komt, toch wordt de nieuwe wet door de oude goedgekeurd en dus ook den weg der zaligheid.

Dit toont daarom aan, dat Christus zich niet schaamt den weg onzer rechtvaardigmaking en verlossing te belijden, neen, niet voor mensen en duivelen. Het toont ook aan, dat Hij beslist is, voor dezelve te twisten en te pleiten, ofschoon de duivel zelf er tegen op mag komen als een bestrijder. En daar onze tegenstander voorgeeft dat zijne gedrochtelijke aanklacht op de wet steunt, daarom is het betamelijk dat er een open verhoor zij voor den Rechter van hemel en aarde, maar voor zo ver wij zelf niet kunnen of durven verschijnen om voor ons zelve te pleiten, daarom heeft onze goeden God het goed gedacht zulks door een Voorspraak te doen: 'Wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus den rechtvaardige.' Dit is dus de tweede zaak, die de noodzakelijkheid aantoont, dat wij enen Voorspraak zouden hebben. Onze

tegenstander beweert dat hij ene op de wet gegronde aanklacht tegen ons heeft, en dat de wet geheel anders over ons beslissen zou, dan ons erfgenamen van het Koninkrijk der hemelen te maken.

Ten derde. Er zijn vele dingen met betrekking tot de belofte, ons leven, en de bedreigingen, die stof verschaffen voor twijfel, en gelegenheid om tegenwerpingen te maken voor hem, die zo vuriglijk begeert iets tegen onze zaligheid in te brengen, al hetgeen den Heere behaagt heeft door Jezus Christus onzen Voorspraak te weer leggen.

1. Er zijn vele dingen met betrekking tot de beloften, die wij niet zo gereed kunnen bevatten: zoals den ruimen en den engeren zin der woorden, de vrije en de voorwaardelijke bedoeling der woorden, en daarom, wanneer de Satan den strijd met ons aanbindt dan vallen wij spoedig op den grond voor hem, wij besluiten menigmaal, dat de woorden der belofte te eng en te bekrompen zijn om ons te kunnen bevatten, wij denken werkelijk ook, dat de voorwaarden van sommige beloften ons geheel en al buiten sluiten van de hoop op rechtvaardigmaking en het leven, maar onze Voorspraak, die voor ons bij den Vader is, Hij is beter bekend met, en geleerd in deze wet, dan zich door twee of drie onbeschaamde holklinkende woorden, of helse drogredenen uit het veld te laten slaan. Jesaja 50:4. Hij kent de ware betekenis, bedoeling, mening en zin van elke belofte, en gedeelte van ene belofte, die in den gehelen Bijbel is, en Hij kan zeggen hoe dit of dat tegen den beschuldiger moet aangewend worden, en Hij doet zulks ook.

En ik leid dit niet alleen af uit zijn twist met den satan voor Jozua, Zacheria 3, en van zijn strijd met hem in de woestijn Mattheus 4, en in den hemel, Openbaring 14, maar ook uit de praktijk van satans zendelingen hier, want wat zijne engelen doen, doet Hij ook. Nu, er is hier niets meer in het oog lopend dan dat de instrumenten van den satan pleiten tegen de gemeente Gods, uit hoofde van de vermeende verwarring, dubbelzinnigheid en moeilijkheid der belofte, waaruit ik opmaak dat de satan eveneens voor de Vierschaar Gods handelt, maar daar hebben wij er een, die tegen hem opgewassen is, 'wij hebben enen Voorspraak bij den Vader', die de wet en het recht beter kent dan de satan, en inzetting en gebod beter dan de keur zijner engelen, en door de uitspraak van onzen Voorspraak worden al de woorden, den engeren en den uitgebreideren zin der woorden, met al de voorwaarden der beloften verklaard en toegepast! En van hier dat het soms zo uitvalt dat de eigenste belofte, waarvan wij dachten dat geen troost voor ons uit kon voortvloeien, op een andere tijd ons doet opspringen van onuitsprekelijke vreugde. Christus, de ware Profeet, heeft het rechte begrip der woorden als een Voorspraak, heeft het voor God tegen den satan gepleit, en hem overwonnen hebbende op de grondwet, zo laat Hij het ons door zijnen goeden Geest verkondigen, tot onze troost en tot beschaming van onzen vijand.

2. Er zijn vele dingen met betrekking tot ons leven, die onzen verklager menigvuldige gelegenheid verschaffen om bedenkingen en tegenwerpingen tegen onze zaligheid in te brengen, want er zijn benevens onze dagelijkse zwakheden, ook grove zonden en afschuwelijke afkeringen in ons, ook zuigen en drinken wij vele verschrikkelijke dwalingen en bedrieglijke gevoelens in, van al dewelken de Satan ons verklaagt voor den rechterstoel van God, om onze verdoemenis over ons te verzekeren tot in alle eeuwigheid. Bovendien, sommigen dezer dingen zijn gedaan na ontvangen licht, tegen bestaande overtuigingen en overredingen, tegen heilige beloften van beterschap, toen de koorden der liefde om ons waren Jeremia 2:20. Dit zijn schreeuwende zonden, zij hebben een luide stem in zich tegen ons, en zij geven aan den Satan groot voordeel en moed om onze veroordeling voor den rechterstoel Gods te eisen, ook ontbreekt het hem niet aan scherpzinnigheid en behendigheid om de omstandigheden, de gelegenheden en de zonden te verzwaren-te weten, dat wij het zonder oorzaak deden, ook toen, toen wij vele dingen hadden om ons tegen zulke zonden te helpen en ons rein en oprecht te bewaren, als wij maar genade gehad hadden, om ze te gebruiken. 'Daar is ook ene zonde tot

de dood.’ 1 Johannes 5:16, en hij kan zeggen, hoe men door geslepenheid en behendigheit in drogredenen, kleur, gedaante, en vorm aan onze overtredingen kan geven om tegenwerpingen te maken tegen onze zaligheid.

Menigmaal begint hij met ons te redetwisten en legt dan al het gewicht zijner valse beschuldigingen op ons geweten, ja brengt ons dikwijls met zijne drogredenen en helse verzoeken tot aan den rand der vertwijfeling en eeuwige verwoesting, dezelfde zonden met hun verzwarende omstandigheden pleit hij tegen ons voor de Vierschaar des Allerhoogsten. Maar daar treft hij Jezus Christus aan, onzen Heere en Voorspraak, die Zijn pleidooi tegen hem aanvangt, al zijne redenen en droggronden ontwart, en er de valsheid en onechtheid van aantoon. Hij bewijst ook, dat noch de aard der zonde, noch al die verzwarende omstandigheden, noch de zonde en de verzwarende omstandigheden bij elkaar gevoegd, ene zonde tot den dood kan zijn, Colossen 2:19, omdat wij het hoofd behouden en niet ‘van het geloof schipbreuk geleden hebben, ‘ 1 Timotheus 1:19, maar nog als David en Salomo onze zonden belijden en er berouw over tonen. Derhalve, ofschoon wij door onze vallen te kort komen aan de belofte met Petrus Hebreëen 4:3, en ofschoon wij onze overtredingen met Salomo als struikelblokken aan de wereld achterlaten, en aan de kinderen Gods somwijlen oorzaak geven om onze zaligheid in twijfel te trekken, toch zal onze Voorspraak ons voor God vrijpleiten, en ten laatste zullen wij gezond en wel in den hemel aangetroffen worden, door hen die hier vreesden dat zij ons verloren hadden.

Maar al deze punten moeten door Christus voor ons, als door enen rechtsgeleerde en voorspraak behandeld worden tegen den Satan. Als een Voorspraak, die tot dat einde in de tegenwoordigheid Gods voor ons verschijnt, om al de gebreken en tekortkomingen van zijn duur gekochte volk, tegen al de tegenwerpingen en valse beschuldigingen, die de Satan met zijne helse drogredenen tegen hen inbrengt, te verdedigen, tot beschaming van den duivel en tot onze troost en zaligheid en eeuwige heerlijkheid.

3. Er zijn ook nog bedreigingen, die in het evangelie gevonden worden en zij vallen nu onder onze beschouwing. Zij zijn tweeërlei-zulke, die betrekking hebben op degenen, die het evangelie geheel en al verwaarlozen en verwerpen, en degenen, die het belijden, maar die hun belijdenis niet beleven.

De eerste soort der bedreigingen kunnen niet tegen de belijders van het evangelie gepleit worden als tegen degenen, die het nooit beleden hebben, daarom neemt hij zijne toevlucht tot die bedreigingen tegen ons, die geschreven zijn voor diegenen, die het evangelie beleden hebben, en afkerig zijn geworden. Psalm 109:6. Jozua viel er in. Zacheria 3:1,2. Judas viel er door, en de verklager staat aan hun rechterhand voor de rechtbank van God, om hen te weerstaan, door de bedreigingen tegen hen te pleiten-n.l. ‘Indien iemand zich onttrekt, Mijne ziel heeft in hem geen behagen.’ Hier is een aanklacht voor den Satan, zowel tegen den een als den ander, zij beiden hebben zich onttrokken, zij zijn beide afkerig geworden, en hij is listig genoeg om zijn pleidooi te voeren.

Ja, maar Satan, hier is ook voldoende grond voor een pleit voor onzen Voorspraak tegen u, nademaal de volgende woorden onderscheid maken tussen onttrekken, en onttrekken ‘ten verderve, ‘ ieder die zich onttrekt, onttrekt zich daarom nog niet ‘ten verderve.’ Hebreëen 10:38,39. Sommigen onttrekken zich van het evangelie, en anderen onttrekken zich in de belijdenis van het evangelie. Judas onttrok zich van zijn geloof, en Petrus in de belijdenis van zijn geloof, daarom gaat Judas verloren, maar Petrus keert weer, omdat Judas zich onttrok ‘ten verderve, ‘ maar Petrus nog tot zaligheid zijner ziel geloofde. Ook tracht Jezus niet de ziel te behouden, wanneer Hij ziet dat Zijne pogingen te vergeefs zouden zijn. Daarom wat Judas aangaat, de Heere geeft hem voor zijne afvalligheid aan den Satan over, en laat hem in zijne handen, zeggende: ‘Als hij gericht wordt, zo ga hij schuldig uit, en zijn gebed zij tot zonde.’ Psalm 109:7. Maar Hij handelt met Petrus zo niet: ‘De Heere laat hem niet in zijne hand, en Hij

verdoemt hem niet, als hij geoordeeld wordt.’ Psalm 37:33. Hij zal voor hem bidden van te voren, en daarna voor hem pleiten, Hij zal hem beveiligen tegen den prikkel en gesel der bedreiging die is vastgesteld tegen gehele afvalligheid.

Ten vierde. De noodzakelijkheid van het Voorspraak-ambt van Jezus Christus komt helder voor den dag in dit-dat Hij pleit over de oordelen, tegenspoeden, droefheden en moeilijkheden, die ons bovenal in ons leven treffen wegens onze zonde. Want ofschoon, Christus, krachtens dit ambt, ons geheel en al vrijpleit van de verdoemenis, waarheen de ongelovigen gaan voor hun zonden, toch stelt Hij ons niet vrij van tijdelijke straffen, want wij zien, dat zij ons dagelijks overvallen, maar wanneer het komt tot de toewijzing der straf, of tot kastijdingen voor onze overtredingen, ziende dat dit onder het vonnis der wet valt, dan is het zaak dat wij enen Voorspraak hebben, die de wet en het oordeel verstaat, om voor een rechtvaardige uitdeling der kastijding te pleiten, overeenkomstig het verbond der genade, en dit werk verricht onze Heere Jezus Christus.

Veronderstel, dat een mens om zijne misdaad voor de rechtbank vervolgd wordt, zijn tegenstander is vol boosheid en wil hem strengelijk laten straffen boven hetgeen de wet voor zulk ene overtreding eist, en hij pleit dat de rechter dien man zo zal straffen en tuchtigen als zijn boze hart het begeert. Maar de mens heeft daar enen Voorspraak, die een aanklacht richt tegen de wreedheid van den verklager van zijnen cliënt, zeggende, o rechter, het kan niet geschieden zoals onze vijand het verlangt, de straf op deze overtredingen is voorgeschreven bij dien wet, waarop wij thans onze aanklacht gronden, ook mag onze aanklacht niet geweigerd worden om zijne boosheid te bevredigen, wij hebben hier wetszaken voor ons, en daarom beroepen wij ons op de wet. En dit is het werk van onzen Voorspraak in den hemel. De straffen of kastijdingen over de zonden der kinderen komen niet hol-over-bol, of zonder mate, zoals onze tegenstander het gaarne zag, ook niet zoals zij hen overvallen, die niemand hebben om hun twistzaak te twisten. Heeft Hij de kinderen geslagen met de zelfde mate waarmee Hij anderen geslagen heeft? Neen, ‘Met mate hebt Gij met hen getwist, wanneer Gij hen wegstiet, als Hij hen wegnam door Zijnen harden wind, in den dag des oostenwinds.’ Jesaja 27:8.

De Heere zal met mate met hen twisten, onderzoekende en redenerende bij de wet, of de straffen niet te zwaar, te drukkend, te langdurig te hartscheurend zijn, zodat zij den geest van den christen verbreken zouden. En ziet Hij dat de kastijdingen en de bedroevingen te zwaar zijn, dan maakt Hij gebruik van zijn paslood om daarmee de straf te meten, Hij haalt zijn paslood te voorschijn, en stelt het in het midden zijns volks, Hij stelt het gericht naar het richtsnoer en de gerechtigheid naar het paslood. Amos 7:8, Jesaja 28:17. De straf zal zijn naar den aard der misdaad en overeenkomstig de termen, grenzen en maten, welke het verbond der genade toestaat. De Satan zegt dikwijls van ons, wanneer wij gezondigd hebben, als Abisaï van Simeï zei, toen deze David gevloekt had: ‘zou deze man niet gedood worden.’ 2 Samuel 19:21. Maar Jezus onze Voorspraak, antwoord als David, wat heb Ik met u te doen, gij Satan! Gij zijt mijn vijand dezen dag, gij zoekt naar een straf voor de overtredingen mijns volks, zwaarder dan het verbond der genade eist, waaronder zij gesteld zijn, en boven hetgeen de betrekking, waarin zij tot mijnen Vader en Mij staan, ooit zal toelaten.

Daarom, als Voorspraak pleit Hij tegen den Satan, wanneer deze ene beschuldiging tegen ons inbrengt voor begane zonden, en voor de regeling der straf, zowel wat den aard, den graad als de duur der straf betreft, en dit is de reden, waarom wij, wanneer wij geoordeeld worden, niet veroordeeld, maar gekastijd worden, ‘opdat wij met de wereld niet zouden veroordeeld worden.’ 1 Corinthiërs 11:32. Vandaar dat koning David gezegd heeft: ‘De Heere heeft hem niet overgegeven in de begeerte zijner tegenpartijen.’ En wederom, ‘De Heere heeft mij wel hard gekastijd, maar Hij heeft mij ter dood niet overgegeven.’ Psalm 118:18. Des Satans pleit was, dat de Heere David in de begeerte zijns (des Satans) hart zou overgeven, en aan de tirannie des doods.

Neen, zegt onze Voorspraak, dat zal niet gebeuren, dit te doen, zou een schending zijn van het verbond der genade, waaronder hij geplaatst is, dat zou handelen met hem zijn onder het verbond der werken, waaronder hij uitgebracht is, en waartoe hij dus niet meer behoort. Er is ene roede voor de kinderen, en zweepslagen voor hen, die overtreden. Deze roede is in de hand des Vaders, en moet gebruikt worden overeenkomstig de wetten der bloedverwantschap, niet ter verderving, maar ter verbetering der kinderen, niet om de woede des Satans te bevredigen, maar om de heiligheid des Vaders te verdedigen, niet om hen van God verder af te drijven, maar om hen dichter tot hunnen God te brengen.

Ten vijfde. De noodzakelijkheid van het Voorspraak-ambt van Jezus Christus wordt ook hierin geopenbaard, dat er behoefte bestaat aan iemand, die de kracht van onze oude rechten op onze eeuwige erfenis bepleit, wanneer onze aanspraak daarop twijfelachtig schijnt ter oorzaak van nieuwe overtredingen. Dat Gods volk door herhaalde en nieuwe zonden hun aanspraak op de eeuwige erfenis in gevaar kunnen brengen wordt openbaar uit hun menigvuldig weeklagen- 'Waarom verstoot Gij mij? waarom ga ik steeds in het zwart, van wege des vijands onderdrukking.' Psalm 43:2, 'Verwerpt mij niet van uw aangezicht, en neem uwen Heiligen Geest niet van mij.' Psalm 51:13. En, 'O God! waarom verstoot Gij in eeuwigheid? waarom zou uw toorn roken tegen de schapen uwer weide? Gedenk aan uwe vergadering, die Gij van ouds verworven hebt, de roede uwer erfenis, die Gij verlost hebt. Psalm 74:1,2. In het boek van Leviticus lees ik, dat ofschoon iemand der kinderen Israëls zijne erfenis verkocht, verpand, of weggedaan had, zij toch niet hun gehele recht daarop verloren hadden, maar dat deze tot hen zou wederkeren, en zij zich wederom in de bezitting daarvan zouden verheugen in het jubeljaar. Op het jubeljaar, zo zegt de Heer, dan zal ieder wederkeren tot zijne bezitting, 'het land zal niet voor altoos verkocht worden, ' of geheel afgesneden worden, 'want het land is het mijne, dewijl gij vreemdelingen en bijwoners bij Mij zijt. En in het ganse land uwer bezitting zult gij ene lossing voor het land toelaten.' Leviticus 25:23,24.

De man in Israël, die uit armoede zijn land in Kanaän verkocht, was voorzeker een type van den christen, die door zonde en verdorvenheden, zijne plaats der erve in den hemel heeft verbeurd, maar gelijk de ceremoniële wet er voor zorgde, dat de arme in Kanaän, door zijne armoede, zijn deel niet voor altoos zou verliezen, maar dat het tot hem zou wederkeren in het jubeljaar, zo heeft het verbond der genade er voor gezorgd, dat de kinderen voor hun zonden niet voor altoos hun erfenis in den hemel zouden verliezen, maar dat die tot hen zal wederkeren in de toekomstige wereld. 1 Corinthiërs 11:32. Alles wat in dit geval dus geschieden kan is, dat zij de troost ervan hier in dit leven niet smaken, gelijk hij, die in Kanaän zijn land verkocht, het moest missen tot aan het jubeljaar. Het kan ons ook toeschijnen dat zij de erfenis niet deelachtig zijn, zelfs wanneer zij sterven, gelijk hij, die in Kanaän vóór het jubeljaar stierf, maar zo zeker als hij, die in Kanaän vóór het jubeljaar stierf, toch zijne erfenis weer ontving door de hand van zijnen nagelaten bloedverwant, zo zeker zal hij, die sterft, en die in zijn dood de hemelse erfenis schijnt te missen, toch worden toegelaten bij zijne weder-opstanding, tot de weder-bezitting van zijne oude erfenis in den dag des oordeels.

Maar nu is hier plaats voor een redekaveler om tegenwerpingen te maken, en om tegen de kinderen te pleiten, zeggende: 'Zij hebben hun deel in het paradijs door hun zonden verbeurd, welk recht zullen zij dus hebben op het koninkrijk der hemelen? Laat nu de Heere zich stellen om voor de kinderen te pleiten, want Hij is hun Voorspraak, laat hij voor hun recht pleiten, voor het recht, dat zij op het koninkrijk der hemelen hebben, en dat hun daden het land niet voor altoos kunnen verkopen. De reden waarom de kinderen Israëls het land niet voor altoos konden verkopen, was, omdat de Heere hun hoofd, er een recht in had bewaard voor zich zelven- 'Het land zal niet voor altoos verkocht worden want het land is het mijne.' Veronderstel dat twee of drie kinderen een wettig recht op een zeker landgoed hebben, maar dat zij allen buitensporig en verkwistend zijn, en dat er ook een broeder is, die ook een recht op dat

landgoed heeft, een recht dat boven het hun gaat, deze broeder kan voor altoos de verkoop van deze bezitting verhinderen, omdat het zijne erfenis is, en hij kan het aan hen wedergeven, wanneer de bepaalde tijd, waarin zijne broederen hun deel daarin verkocht hadden, voorbij is. En zijn er onrechtvaardigen, die rondgaan om zijne broederen van hun goederen en goed recht te beroven, dan kan hij onderwijl voor hen opstaan en voor hen pleiten, dat volgens de wet het land niet voor altoos verkocht mag worden, want dat het zowel het zijne als het hun is, en dat hij besloten heeft geen afstand van zijn recht te doen. O mijne broederen! Christus wil geen afstand doen van zijn recht op de erfenis, tot dewelken ook gij geboren zijt. Uwe buitensporigheden en verkwistingen zullen voor Hem geen oorzaak zijn om de werken zijner handen te laten varen, Hij zal uwe plaats voor u bewaren, ook kunt gij, volgens de wet, het land niet voor altoos verkopen, daar het het zijne is, en Hij heeft het voornaamste en het hoofdrecht er op. Ook dit geeft Hem grond om zich te stellen en te pleiten tegen alle degenen, die het koninkrijk van u voor altijd wilden onthouden, want laat de Satan zeggen tegen u wat hij wil, Christus kan zeggen ‘ Het land is het mijne’ en dat bijgevolg zijne broederen het niet konden verlopen.

Ja, zegt de Satan, indien de erfenis verdeeld wordt.

O maar, zegt Christus, het land is onverdeeld, geen mens heeft zijn deel er uit gekregen en aan hem zelven toegewezen, bovendien mijne broederen zijn nog onmondig, en Ik ben hunlieder voorgd, zij hebben geen volmacht om het land voor altoos te verkopen, het land is het mijne, ook heeft mijn Vader Mij verheergewader gemaakt voor mijne broederen, opdat zij ontvangen mogen wat voor hen bestemd is, wanneer ze allen tot enen volkomen man geworden zijn, ‘tot de mate van de grootte der volheid van Christus.’ Efeziërs 4:13. En niet eerder, en Ik wil het voor hen tot dan bewaren, en dit te doen is de wil mijns Vaders, de wet des Rechters, en alzo mijn onveranderlijk besluit. En wat kan de Satan tegen dit pleit zeggen? Kan Hij bewijzen dat Christus geen lust aan zijn volk of erfenis heeft? Kan hij bewijzen dat wij reeds mondig zijn, of dat onze afzonderlijke delen van het hemelse huis reeds in onze eigene volmacht zijn overgegeven? En als hij tracht dit te doen, is dan de wet van het land niet tegen hem? Zegt het Woord niet, dat onze Voorspraak ‘is een Heere van allen, ‘ Handelingen 10:36, dat het Koninkrijk van Christus is, dat het voor ons weggelegd is in de hemelen, Efeze 5:5, ja zelfs, dat de erfenis, die onverderfelijk, onbevlekkelijk, en onverwelkelijk is, voor ons in de hemelen bewaard wordt, voor ons, die in de kracht Gods bewaard worden, door het geloof tot de zaligheid. 1 Petrus 1:4,5.

Zo is dus onze hemelse erfenis verzekerd tegen het dwarsdrijven en redekavelen des duivels. Ook kunnen onze nieuwe zonden haar niet krachteloos maken, maar zij blijft veilig voor ons bewaard, niettegenstaande onze zwakheden, ofschoon wij, indien wij zondigen, slechts weinig troost er uit mogen hebben, of slechts weinige harer tegenwoordige weldaden, zolang wij in deze tegenwoordige wereld zijn. Een verkwister, ofschoon hij zijn recht niet verliest, kan toch de tegenwoordige voordelen verliezen, maar de hoofdsom zal tot hem wederkeren ten laatste, ‘want wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus den rechtvaardige, ‘

Ten zesde. De noodzakelijkheid van het Voorspraak-ambt van Christus voor ons blijkt verder hieruit-dat onze bewijsstukken, die verklaren, dat wij recht en aanspraak op de eeuwige erfenis hebben, zeer dikwijls uit onze eigene handen zijn, en ook langen tijd van ons gehouden worden, dewelken wij niet weer in het gezicht krijgen dan door onzen Voorspraak, inzonderheid wanneer ons onze bewijsstukken ontnomen zijn, wegens een tijdelijke verbeurdverklaring onzer erfenis voor deze of gene boze daad. Wanneer de bewijsstukken van ons zijn weggenomen, zoals bij David het geval was, Psalm 51:12, dan worden zij in de handen van onzen God weggelegd, uit het gezicht van hen aan wie zij behoren, zelfs tot zij den inhoud er van vergeten hebben. 2 Petrus 1:5-9.

Nu, wanneer geschriften en bewijsstukken uit de hand des eigenaars zijn gegaan, en weggelegd in het gerechtshof, waar zij behoren bewaard te worden, dan zijn zij gewoonlijk niet terug te bekomen dan met behulp van enen advocaat-enen Voorspraak. Zo is het met de kinderen Gods. Wij verbeuren menigmaal ons recht op het eeuwige leven, maar genade is het, het verbeurd-verklaarde valt in Gods handen, niet in handen van de wet of des duivels, daarom neemt Hij ook onze bewijsstukken van ons weg, indien niet allen, dan toch enigen, zoals Hij zegt- 'Ik heb van dit volk weggenomen mijnen vrede, goedertierenheid en barmhartigheden.' Jeremia 16:5. Dit nam Hij weg van David, en hij smeekt om de teruggave, zeggende:, 'Geef mij weer de vreugde uws heils, en de vrijmoedige geest ondersteune mij. 1 Kronieken 17:13, Psalm 51:14. En, 'O God der heirscharen! breng ons weer, laat uw aanschijn lichten, zo zullen wij verlost worden.' Psalm 80:4,8 20.

De Satan heeft ook nu ene gelegenheid om tegen ons te pleiten, zoals zijne trawanten deden van ouds, toen God slechts een weinig toornig was. Zacheria 1:15, maar Jezus Christus onze Voorspraak is vaardig om tegen hen te verschijnen, en ons onze oude bewijsstukken van den hemel weer toe te zenden, of ons te kennen te geven, dat zij nog goed en authentiek zijn, en niet kunnen worden tegengesproken. 'Gabriël, ' zegt Hij, geeft dezen man het gezicht te verstaan.' Daniël 8:16. En tot enen anderen zegt Hij wederom, 'Loop, spreek dezen jongeling aan, zeggende, Jeruzalem zal dorpswijze bewoond worden.' Zacheria 2:4. Jeruzalem was in gevangenschap geweest, had vele bewijzen van Gods gunst en liefde verloren wegens hare zonde, en haar vijand kwam voort om hare zonde en smart te vermeerderen, maar daar was een man (de engel des Heeren), 'die tussen de mirten stond, ' die op den bodem stonden die God overhaalden om te zeggen, Ik ben tot Jeruzalem wedergekeerd met ontfermingen, en daarna beveelt dat het verkondigd zal worden dat zijne 'steden zullen nog uitgespreid worden van wege het goede.' Zacheria 1:11-17.

Op deze wijze worden wij door de verdiensten van onzen Voorspraak of weer in het bezit gesteld van onze oude bewijsgronden voor den hemel, of wij worden bekend gemaakt met de blijde boodschap, dat zij nog goed zijn en geldig zijn aan het hof des hemels, ook kunnen zij niet krachteloos gemaakt worden, maar zij zullen ten laatste de proef doorstaan, omdat onze Voorspraak ook betrokken is in de erfenis der gelovigen. Christenen verstaan wat het zeggen wil zijne gronden voor den hemel te verliezen, en hen weer te ontvangen, of te vernemen, dat zij door hen hun recht en aanspraak behouden, maar misschien weten zij niet hoe zij aan dit privilege gekomen zijn, daarom zegt de Apostel tot hen 'zij hebben enen Voorspraak, ' en dat zij door Hem, hunnen Voorspraak, al deze voordelen genieten is blijkbaar, omdat Zijn Voorspraak-ambt tot onze hulp bestemd is, wanneer wij zondigen-dat is, wanneer wij grote en gruwelijke zonden begaan-'Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak.'

Door Hem is het recht Gods verdedigd, de wet beantwoord, de bedreigingen afgeweerd, de mate der straf en droefheid, die wij voor onze zonden moeten ondergaan, bepaald, onze aanspraak op het eeuwige leven gewaarborgd, en onze troost daarvan teruggegeven, niettegenstaande de list, de woede en de boosheid der hel. Zo dan, Christus gaf zich zelf voor ons als een Priester, stierf voor ons als ene offerande, maar pleit recht en gerechtigheid in den weg des rechts en der rechtvaardigheid, want zodanig is zijne offerande voor onze verlossing van den dood, die als een straf op onze gruwelijke overtredingen rustte als een Voorspraak. Tot hiertoe heb ik u dus een verslag gegeven van den aard, het doel en de noodzakelijkheid van het Voorspraak-ambt van Jezus Christus, en zou thans tot enige toepasselijke woorden moeten overgaan, indien ik niet vooraf een paar tegenwerpingen moest beantwoorden en weerleggen.

TEGENWERPINGEN WEERLEGD.

Ten zesde. Ik moet thans enige tegenwerpingen beantwoorden.

Eerste Tegenwerping. Maar waartoe al deze ambten van Jezus Christus? Waarom is het nodig, dat gij ons lastig valt met deze fijne onderscheidingen? Het is voor ons voldoende, om in Christus te geloven in het algemeen, zonder Hem in dit of dat ambt te beschouwen.

Antwoord. De wijsheid Gods moet niet beschuldigd worden van overbodig werk te doen, wanneer zij aan Jezus Christus zulk ene verscheidenheid van ambten toekent, en Hem roept tot zoveel verschillende bezigheden voor ons, zij zijn alle noodzakelijk geacht door den hemel en behoren daarom door de aarde niet als overbodig beschouwd te worden. En om een vraag op uwe tegenwerping te stellen: Wat is ene offerande zonder priester, en wat is een priester zonder offerande? En hetzelfde zeg ik van zijn Voorspraak-ambt: Wat is een Voorspraak zonder de uitoefening van zijn beroep? En welke behoefte zou er bestaan voor een Voorspraak-ambt, als Christus, als Offerande en Priester door God voldoende was geacht? Ieder van deze ambten is voldoende om het werk te voleindigen, waarvoor het bestemd is, maar zij zijn niet ieder bestemd voor hetzelfde bijzonder doel. Als ene offerande offert Christus zich zelve niet, als een Priester doet Hij zulks. Christus stierf niet voor onze zonden als een Priester, als ene offerande deed Hij zo. Wederom, als Priester en als offerande beperkt Christus zich tot deze twee bezigheden, maar als een Voorspraak begeeft Hij zich tot de derde. En daar deze niet verward worden in den hemel of in de Schriften, zo moesten zij ook in onze gedachten niet verward worden.

Het is daarom voor ons niet genoeg, dat wij onze gedachten laten werken over Christus op ene onbestemde of algemene wijze, maar wij moeten Hem in al Zijne ambten leren kennen, en ook den aard van Zijne ambten, onze toestand vereist zulks, ik zeg onze toestand vereist dit, daar wij schuldig staan aan de zonde, daar wij met God te doen hebben, en met onzen vijand den duivel. Daar wij schuldig staan aan zonden, daarom hebben wij ene offerande nodig, en daar wij ook zondaren zijn, zo hebben wij iemand nodig om onze offerande voor ons aan God aan te bieden. Wij hebben Hem ook nodig als Priester, om onze diensten en ons zelve aan God voor te stellen. En daar God rechtvaardig is, en op den rechterstoel, en dewijl wij Hem smartelijk door onze zonden bedroefd hebben, en wij ook enen verklager hebben, die voor den rechterstoel Gods onze zonden tegen ons pleit, met het doel om ons te zien veroordelen, daarom hebben wij enen Voorspraak nodig en 'wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, den rechtvaardige.'

Helaas! Hoevelen zijn er onder Gods dierbare kinderen, die uit gemis aan ene duidelijke kennis van Christus in al Zijne ambten, in deze dagen op zo treurige wijze door de drogredenen des duivels overbluft worden! Om slechts over dit ene te spreken- hoe worden zij heen en weer geslingerd en van den enen hoek naar den anderen gedreven met vele angsten en bekommernissen, wanneer zij, na licht ontvangen te hebben, ene of andere afschuwelijke zonde begaan hebben! Zij kunnen niet tot enig anker der hoop naderen in deze zee van moeilijkheden, zij gaan van beloften tot beloften, van voorzegging tot voorzegging, van dit naar dat ambt van Jezus Christus, maar vergeten, of verstaan het niet, wat het is voor dezen Heere Jezus, om voor hen een Voorspraak te zijn.

Vandaar dat zij zo menigmaal onder de vrees wegzinken, dat hun zonde ene onvergeeflijke zonde is, en dat daarom hun toestand reddeloos verloren is daar zij, indien zij Christus als hunnen Voorspraak konden beschouwen, en dat Hij daarvoor tot Voorspraak aangesteld is om hen van die gruwelijke zonden te verlossen, die zij begaan hebben, en dat Hij geduriglijk voor het aangezicht des Heeren bezig is in dit Zijn ambt, troost zouden ontvangen, en kracht, om hun hoofden recht op te houden, en sterkte, om zich van onder die schuld en last uit te werken, die touwen en koorden, waarmee zij door hun dwaasheid zich zo hebben vast gebonden.

Tweede tegenwerping. Maar niettegenstaande hetgeen gij hebt gezegd, is toch deze zonde ene hinderpaal op mijnen weg, ik kan het maar niet uit mijne gedachten verdrijven, dat Christus mij verlaten zal, omdat mijne zaak zo slecht is.

Antwoord. Het is waar, de zonde is en zal altijd blijven ene belemmering voor het geloof hoe men haar ook moge beschouwen, en de zonde die ons het meest in den weg staat en ons zo lichtelijk omringt, is het ongeloof. Hebréeën 12:1,2. En geen wonder, want het ongeloof werkt nooit alleen, maar wordt gesteund, niet slechts door schuld en onwetendheid, maar ook door vleselijke begeerlijkheden en zinnelijk genot. Hij die dit niet weet, kent zich zelven niet, of weet niet wat geloven is. Hij die onderneemt te geloven, neemt de zwaarste taak op zijne schouders, die ooit den mens werd voorgesteld, niet omdat de dingen, die ons opgelegd worden onredelijk en onverantwoordelijk zijn, maar omdat het hart van den mens des te meer valt en struikelt naar mate enig ding waren is, en Christus zegt, 'omdat Ik u de waarheid zeg, daarom gelooft gijlieden niet.' Johannes 8:45.

Vandaar dat te geloven werken wordt genoemd, en Hebréeën 4:11, het is het moeilijkste werk, dat iemand op zich kan nemen, omdat het met de grootste bitterheid wordt aangevallen, maar geloven moet gij, hoe moeilijk het ook schijne, en dat niet alleen in Christus in het algemeen, maar ook in Hem met betrekking tot Zijne verschillende ambten, en vooral in het bijzonder in Zijn Voorspraak-ambt, anders zullen enige zonden en verzoeken in hare schuld en last niet gemakkelijk van uw geweten scheiden, neen, noch door belofte, noch door uwe pogingen om hetzelfde door het geloof te volbrengen. En dit geeft de tekst te kennen door Christus als Voorspraak aan te wijzen, als de enige en beste en kortste weg om in zekere gevallen de ziel te troosten en verademing te geven.

Daar is dan een zekere orde, die gij moet opmerken wanneer gij uwe ziel oefent in den weg des geloofs.

1. Gij moet geloven tot rechtvaardigheid in het algemeen, en hiertoe moet gij uwe ziel wenden tot den Heere Jezus Christus, daar Hij ene offerande voor de zonde is, en als een Priester die offerande offerende, zo zult gij Hem als ene offerande het Goddelijk ongenoegen over uwe zonden zien stillen, en als een Priester zijn kleed over u uitspreiden om uwe naaktheid te bedekken, aldus gekleed zijnde zult gij niet maakt gevonden worden.

2. Wanneer gij alles gedaan hebt wat gij kunt, dan moet gij in de volgende plaats uw oog op den Heere Christus vestigen, als op degene, die als Priester ten nutte aanwendt de offerande, die Hij op aarde offerde om u bij voortgang in een staat van rechtvaardigheid te bewaren, niettegenstaande de vele zwakheden des vlezes, die in u wonen en waaraan gij onderhevig zijt in al uwe heilige plichtsbetrachtingen en diensten. Romeinen 5:10. Exodus 28:31-38. Want daarvoor is Hij een Priester in den hemel, en door Zijne offerande bidt Hij voor u.

3. Maar indien uw voet uitglijdt, indien gij ver van het voetspoor naar den hemel afdwaalt, weet dan, dat het niet lang zal duren of de verklager der broederen zal ene eis tegen u opstellen, daarom moet gij dan een toevlucht hebben tot Christus als tot uwen Voorspraak, om vóór God uwen Rechter te pleiten tegen den duivel uwen tegenstander.

4. En betreffende de slechtheid uwer zaak, laat niets u bewegen, behalve tot nederigheid en zelfverootmoediging, want Christus wordt verheerlijkt door voor u te pleiten, ja de Engelen zullen juichen, wanneer zij zien dat Hij u vrijpleit. Want is het geen heerlijkheid en roem voor Christus, dat Hij zijn volk vrijpleit, wanneer zij gezondigd hebben, niettegenstaande de menigvuldige en zware beschuldigingen des Satans?

Hij werd verheerlijkt, toen Hij naar het kruis ging om te sterven, Hij ging op met gejuich en met het geluid van een bazuin, om voor ons te bidden, en zullen wij denken dat Hij, dooreen Voorspraak te zijn, geen nieuwe heerlijkheid en ere ontvangt? Het is ongetwijfeld ene

heerlijkheid voor Hem om den titel van enen Voorspraak te dragen, en nog meer om voor ons te pleiten en voorspoedig te zijn tegen onzen tegenstander, zoals Hij doet.

5. En, ik zeg wederom, het is ene soort van godslastering tegen dit zijn ambt en zijn Woord, wanneer gij denkt, dat Christus u verwerpen zal, omdat uwe zaak slecht is, want wat anders doet gij dan, dan uzelfen aan de zijde stellen van den Satan, terwijl Christus tegen hem pleit? Ik zeg, het is de duivel, die u er toe prikkelt, want het geeft kracht aan zijne beschuldiging, door onze zonde en onze goddeloosheid te vermeerderen. Maar zal Christus onze zaak in handen nemen, en zullen wij twijfelen aan den goeden afloop? Dit is den Satan sterker achten dan Christus, en dat hij het langer vol kan houden om tegenwerpingen te maken dan Christus om voor ons te pleiten. Daarom weg met zulke gedachten, niet alleen uit het hoofd maar ook uit het hart. Wanneer zal Christus onze Heer door ons geëerd en geprezen worden zoals het behoort? Dit laffe en blode hart van ons, wanneer zal het meer onderwerpen en vertreden worden onder de voeten des geloofs? Wanneer zal Christus als Heer en Koning en Voorspraak over Zijn volk heersen? Hij is verhoogd voor God, voor de engelen en boven al de macht van den vijand, daar is niets dat achter aan komt, dan het geloof van zijn volk.

Derde Tegenwerping. Maar daar gij het beeld, of de overdrachtelijke uitdrukking zo op de voet volgt, zo wil ik veronderstellen, dat, indien men een advocaat gebruikt, men hem ook enige beloning moet geven. Zijn loon, wie zal Hem zijn loon betalen? Ik heb niets. Kon ik iets doen om dezen Voorspraak afstand te laten doen van zijne beloningen, dan kon ik, naar mijne mening enig voordeel van Hem genieten, maar ik heb niets om aan Hem te geven. Wat zegt gij hier nu wel op?

Antwoord. Beelden of gelijkenissen moeten niet te ver gevolgd worden, maar voor deze tegenwerping heb ik toch nog een antwoord. Er bestaat ene wet in sommige gevallen voor degenen, die geen geld hebben, ja, ene wet en ook rechtsgeleerden, en dit wordt genoemd, pleiten op pro Deo, en zulke advocaten zijn voor dat doel door de overheid aangesteld. Zo geschiedt het menigmaal op aarde en in den hemel altijd voor de Vierschaar Gods. Alles wordt daar voor ons gedaan pro Deo, om niet, vrij van kosten, want daarvoor is onze Voorspraak of advocaat door zijnen Vader aangesteld

Van hier dat van Christus gezegd wordt dat Hij de twistzaak twist, niet voor de rijken en aanzienlijken, maar voor de armen en nooddriftigen, niet voor hen die vele vrienden hebben, maar voor de wezen en weduwen, niet voor hen die vet en sterk zijn, maar voor degenen die zwaar beproefd worden. Spreuken 22:22,23, 23:10,11, 31:9. 'Hij zal den nooddriftige ter rechterhand staan, om hem te verlossen van degenen, die zijne ziel veroordelen.' Psalm 109:31. Dit is de handelwijze van Christus met zijn volk, Hij doet alles om niet, niet voor prijs of beloning. 'Ik heb hem verwekt in gerechtigheid, en al zijne wegen zal ik recht maken, hij zal mijne stad bouwen, en hij zal mijne gevangenen loslaten, niet voor prijs noch voor geschenk, zegt de Heere der heirscharen.' Jesaja 45:13.

Gesproken van Cyrus als een type van Christus.

Dit, zeg ik, is de handelwijze van Jezus Christus met de mensen, Hij pleit, Hij gaat voor hen in rechten, gratis, om niet, uit loutere goedertierenheid, en van hier dat er gezegd wordt, dat zijne arme cliënten Hem danken, want dit is alles dat een arm mens geven kan. 'Ik zal den Heere met mijnen mond zeer loven, en in het midden van velen zal ik Hem prijzen. Want Hij zal den nooddriftigen ter rechterhand staan, om hem te verlossen van degenen, die zijne ziel veroordelen.' Psalm 109:30,31.

Zij weten maar weinig, die zoveel van geven aan Christus praten, tenzij zij bedoelen, dat zij Hem lof en dank willen geven. Hij nodigt ons, om vrijelijk te komen, om vrijelijk te nemen, en Hij zegt ons, dat Hij den dorstigen uit de fontein van het water des levens voor niet zal geven. Openbaring 22:17, 21:6. Laat Hem hebben, hetgeen het Zijne is-te weten, uzelfen, want gij zijt de prijs Zijns bloeds. David spreekt zeer zonderling over geven aan God voor de genade hem

geschonken, ik zeg 'zonderling' omdat het zo ons verstand toeschijnt. 'Wat' zal ik den Heere vergelden voor al Zijne weldaden, aan mij bewezen? (zo zegt hij) Ik zal den beker der verlossing opnemen, en den naam des Heeren aanroepen, 'om meer. Psalm 116:12,13.

God heeft uwe gaven niet nodig, noch Christus uw geschenk, om uwe twistzaak te twisten, neemt aan met dankbaarheid wat u wordt aangeboden en vraagt om meer, dat is de beste gift aan God. God is rijk genoeg, praat daarom niet van geven, maar van ontvangen, want gij zijt arm. Wees niet te hooggevoelig, noch denkt uzelf te braaf om van de aalmoezen des hemels te leven, en daar de Heere Jezus gewillig is om u om niet te dienen, en uw recht op den hemel tegen uwen vijand te handhaven, zonder prijs of geschenk, laat daarom de vrede Gods in uwe harten heersen, tot welken gij ook geroepen zijt in een lichaam, en weest dankbaar. Colossenzen 3:15. Dit is dus het voorrecht van een Christen 'Wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus den rechtvaardige, 'ene die de twistzaak voor Zijn volk twist tegen dezulken, die tegen hen opstaan. Wij hebben enen Voorspraak die voor ons pleit uit liefde, ontferming, en loutere goedertierenheid. Heere, open de ogen van duistere lezers, van troosteloze gelovigen, opdat zij mogen zien, wie voor hen is, en op welke voorwaarden!

Vierde Tegenwerping. Maar indien Christus eens voor mij begint te pleiten, en mijn Voorspraak zal worden, dan zal Hij altijd moeite met mij hebben, tenzij ik Hem, uit mij zelven, verlaat, want ik ben altijd in geschil en rechtsgeding, beschuldiging op beschuldiging wordt mij opgelegd, en soms word ik meer dan tienmaal op een dag gedagvaard ter verantwoording mijner daden voor God.

Antwoord. Christus is geen Voorspraak om voor een of twee zaken te pleiten, of de vromen van een of twee beschuldigingen te verlossen. 'Hij verlost Israël uit al zijne benauwdheden. Psalm 25:22, 2 Samuel 22:28, en Hij verkiest voor dezulken een Voorspraak te zijn, daarom plachten de oude vromen van de veelheid hunner benauwdheden en den overvloed hunner benauwers een bewijsgrond te maken voor den Heere om hen hulp te zenden en te verlenen- 'Wees mij genadig, Heere!' zegt David, 'zie mijne ellende aan van mijne haters mij aangedaan.' Psalm 9:14. En wederom, 'velen staan tegen mij op, velen zeggen van mijne ziel: Hij heeft geen heil bij God.' Psalm 3:1,2. Ja, de benauwdheden van dezen man waren zo groot en zo velen, dat zijne vijanden over hem begonnen te juichen, zeggende: 'Hij heeft geen heil bij God.' Maar kon Hij hem niet verlossen, of had de Heere hem verlaten? Neen, geenszins, want zo zegt hij: 'Gij hebt al mijne vijanden op het kinnebakken geslagen, de tanden der goddelozen hebt Gij verbroken.'

En gelijk Hij hen verlost aan hun benauwers, zo twist Hij ook al hun twistzaken. 'O Heere!' zegt de gemeente, 'Gij hebt de twistzaken mijner ziel getwist, Gij hebt mijn leven verlost.' Klaagliederen 3:58. Merk wel op, benauwde en in de engte gebrachte christen, gij zegt, dat gij menigmaal op een dag gevangen genomen wordt, en even dikwijls gedagvaard om voor Gods Vierschaar uzelf te verantwoorden tegen al de beschuldigingen, die tegen u ingebracht worden. En hier, leest gij, ter uwer aanmoediging, dat de gemeente enen Voorspraak heeft, die de twistzaken voor hare ziel twist, dat is al hare twistzaken om haar te verlossen. Hij weet, dat zolang wij in deze wereld zijn wij onderhevig zijn aan verzoeking en zwakheid, en dat wij door hen schuldig staan aan vele slechte dingen, waarom Hij zich zelven voorbereid heeft tot onze dienst, en om bij den Vader te blijven als onze Voorspraak.

Gelijk Salomo zegt van enen man, die groot is van grimmigheid, zo kan het ook gezegd worden van enen man, die groot is van zwakte, en de besten onder de gelovigen behoren hier toe-hij moet telkenmale verlost worden, Spreuken 19:19, ja, 'menigmaal,' zegt David, heeft Hij hen gered, 'Psalm 106:43, dat wil zeggen, meer dan eens of tweemaal, en Hij zal ook u verlossen, indien gij Hem slechts als uwen Voorspraak aanneemt. Gij spreekt er van, om Hem te verlaten, maar waarheen wilt gij dan gaan? Alle andere dingen zijn ijdel, dingen die u geen voordeel kunnen aanbrengen, en Hij zal Zijn volk niet begeven noch verlaten. 1 Samuel 12:20-

23, hoewel hunlieder land vol van schuld is. Jeremia 51:5. Ik weet dat de bedrukte gelovige vatbaar is om beschaamd en schaamrood te staan, wanneer hij denkt welk een moeite en verdriet hij den Heere den gansen dag veroorzaakt. Nu laat hem met heilige schaamte vervuld zijn, maar laat hem nooit zijnen Voorspraak verlaten.

TOEPASSING.

Ten zevende. Nadat wij deze tegenwerpingen beantwoord hebben, laat ons nu overgaan om een gepast gebruik van het geheel te maken.

Eerste gebruik. Ik wek u op om de waardigheid wel te beschouwen, waarmee God den Heere Jezus Christus onzen Zaligmaker bekleed heeft, want in zo verre God Zijnen Zoon tot ambten en posten van vertrouwen geroepen heeft, naar die mate heeft Hij Hem bekleedt met waardigheden. Van Mordechai wordt gezegd, dat Hij de naaste aan den Koning Ahazveros was. En wat dan? Wel, dan moeten de grootheid van Mordechai, en zijn hoge opklimming, in het boek der Kronieken van de Koningen van Medië en Perzië opgeschreven worden, opdat zijn roem niet begraven noch vergeten zou kunnen worden, maar in gedachtenis blijven tot in volgende geslachten. Esther 10. Wel, mijne broederen, God heeft Jezus van Nazareth verhoogd, heeft Hem de enige grote gemaakt, Hem enen naam gegeven hebbende boven alle namen-een naam zeg ik? enen naam van roem die allen overtreft en te boven gaat, als blijkt zo wel uit Zijne verheffing boven alle anderen, als uit de vele ambten, die Hij ten behoeve van Zijn volk voor God vervult. Het wordt gene kleine zaak geacht, wanneer iemand niet alleen op den Koning volgt in waardigheid, maar ook bijna met al de gewichtigste zaken is toevertrouwd.

Nu dit is de waardigheid van Christus, Hij is, het is waar, de natuurlijke Zoon van God, en zo hoog verheven, en een Die allen overtreft in eer, maar dit is niet alles, God heeft Hem, als mens, met al de machtigste ere-ambten des hemels bekleed, Hij heeft Hem Middelaar gemaakt tussen Hem en de wereld. Dit in het algemeen. En in het bijzonder heeft Hij Hem geroepen om Zijnen Hogepriester te zijn voor altoos, en Hij heeft gezworen dat Hij niet voor een anderen zal verwisseld worden. Hebreëen 7:21-24. Hij heeft Zijne offerande eens voor altoos aangenomen, rekenende, dat er volkomen genoeg is in hetgeen Hij eens deed 'om tot in eeuwigheid te volmaken degenen, die geheiligd worden, ' dat wil zeggen, degenen die afgezonderd worden tot heerlijkheid. Hebreëen 10:11-14.

Hij is opperbevelhebber van al de strijdkrachten, die God heeft in den hemel en op de aarde, de Koning en de bevelhebber van Zijn volk. Hoofdstuk 9:25,28. Hij is Heere van allen, en 'Hij is der gemeente gegeven tot een Hoofd boven alle dingen, ' en Hij is onze Voorspraak bij den Vader. Efeziërs 1:22. O, die verhoging van Jezus Christus! Laten Christenen daarom dit in de eerste plaats overwegen. Het kan ook niet anders dan ten hunnen voordele zijn, wanneer zij bovenal bedenken, dat al dit vertrouwen en al die eer aan Hem is opgedragen met betrekking tot den zegen en den vooruitgang der christenen. Als christenen slechts denken aan de nabijheid die er tussen Christus en hen bestaat, en bovenal hoe Hij verhoogd is, dan moet dit stof tot troost aan hen geven. Hij, die verhoogd is, is mijn vlees en mijn been, Hij die verhoogd en verheven is, Hij is mijn vriend en mijn Broeder. Het was iets voor de Joden, toen Mordechai tot eer en aanzien verheven werd, zij hadden daardoor wel reden om blijde te zijn en zich te verheugen, omdat een uit hen tot opperste rechter door den Koning werd aangesteld.

Het is wel waar, wanneer een mens op Christus ziet als van hem gescheiden zijnde, dat hij dan niet veel troost ziet in de verhoging van Christus, maar, wanneer Hij op Christus ziet, en zeggen kan, Mijn Zaligmaker, mijn Priester of opperste Leidsman mijner ziel, dan ziet Hij er zeer veel in, in de verhoging van Christus. Het is ook betamelijk, wanneer gij tot Hem spreekt, dat gij Zijnen naam noemt met enige toegevoegde titel, om daardoor meer eerbied te tonen voor den persoon van uwen Jezus, zoals, onze Heere Jezus, onze Heere en Zaligmaker Jezus Christus, 'de Apostel en Hogepriester onzer belijdenis, Christus Jezus.' 2 Petrus 2:20, Hebreëen 3:1 enz. De mensen schrijven hun titels bij hun namen, zoals Jozef, hertog van die en die plaats, Albrecht graaf van die en die plaats, Thomas, Jonkheer enz. Men is in grote steden gewoon om mensen van rang en aanzien meer bij hun titels dan bij hun namen te noemen, en het behaagt zulke groten wel. En zo behoren ook de Christenen, wanneer zij melding maken

van Jezus Christus onzen Heere, daarbij enige Zijner eretitels te voegen, inzonderheid omdat al de waardigheden en titels die Hem zijn toegewezen tot ons voordeel zijn.

De christenen moesten dit doen, het zou hen goed doen, want waarvoor anders geeft de Heilige Geest Hem deze titels, dan dat wij Hem er bij zouden noemen, en zo melding zouden maken van Zijnen naam, wanneer wij over Hem tot elkaar spreken, want alleen het noemen van dezen of genen eretitel kan ons tot nadenken brengen over ene of andere waardigheid, die de Heere Jezus Christus voor ons bekleedt, om ons te helpen en Zijne gemeente te verlossen.

Hoe staan soms de mensen er op om al de eer te gebruiken, die hen van hoger hand gegeven is, hoe trachten zij niet op allerlei wijzen hun waardigheid en grootheid te handhaven, en Christus zegt, 'Gij heet Hij Meester en Heere, en gij zegt wel, want Ik ben het.' Johannes 13:13. Christus Jezus onze Heere wil, dat wij Hem in al Zijne heerlijke ambten en daarbij passende titels leren kennen, omdat er zoveel voordeel voor ons in ligt, en om de meerdere liefde en eerbied, die wij dan in ons hart voor Hem opvatten. 'De discipel, ' zo zegt de tekst, 'welken Jezus liefhad, zei tot Petrus: Het is de Heere! Nu, toen Simon Petrus hoorde, dat het de Heere was, toen omgordde Hij het opperkleed (want hij was naakt) en wierp zich zelve in de zee. En de andere discipelen kwamen met het scheepje': dat wil zeggen, naar den oever om hunnen Heere te dienen. Johannes 21. Zelfs het noemen van Hem bij den titel van Heere, neigde hun harten om aanstonds eendrachtelijk tot Hem te komen om Hem te dienen. Laat dit ons leren om de ambten en titels van Christus wel te onderscheiden, en hen niet te verwarren, want Hij vervult deze ambten, en draagt deze titels, voor ene grote oorzaak, en tot ons gemak.

Elke omstandigheid betreffende Christus vernedering en verhoging behoort terdege door ons overwogen te worden, wegens die verborgenheid des Heeren, en des mensen verlossing, die er in ligt opgesloten, want gelijk er geen pen, geen lus noch nagel zonder doel in de tabernakel was voor de kinderen Israël's, zo is er niet enig deel, hetzij geopenbaard of nog verborgen, in het lijden en de verheerlijking van Christus, dat niet vol geestelijk voordeel voor ons is, indien wij er slechts enen dieperen blik in konden slaan.

Om een voorbeeld aan te halen, het water, dat uit de zijde van Christus kwam, iets, waarvan weinig notitie genomen wordt zowel door predikers als hoorders, dat is bij Johannes gebruikt als een getuige van de echtheid onzer verlossing, en als een bevestiging van de zekerheid van dat verhaal, dat God aan de wereld gegeven heeft van de algenoegzaamheid, die er in Zijnen Zoon is om zalig te maken. Johannes 19:34. 1 Johannes 3:5-9. Romeinen 4:9-12.

Toen ik leerde inzien dat zelfs de tijdsbepaling van schriftuur-uitdrukkingen, en de gelegenheid van het uitvaardigen van bevelen, bewijskrachtig zijn geweest voor de voortplanting van het geloof, toen rees bij mij de gedachte op of Gods volk niet te licht over de Schriften heen glijdt, en te weinig acht slaat op dit of dat ere-ambt, waarmee God Christus bekleedt heeft. Zal Hij een Koning, een Priester, een profeet, ene offerande, een altaar, een Leidsman, een Hoofd, een Man, een Vader, ene fontein, ene Deur, een Rots, een Leeuw, een Zaligmaker enz. genoemd worden, en zullen wij hier geen acht op slaan? En zal God hier nog aan toevoegen, dat Hij een Voorspraak is, en zullen wij daarvan geen notitie nemen, of dingen met elkaar verwarren, en zo doende enige van Zijne titels en ambten verliezen, of zullen wij ons zoveel met het ene bemoeien dat wij denken aan de anderen gene behoefte te hebben? Laat ons ons zelve schamen aldus te doen of te denken, en laat ons Hem, die verhoogd is, de eer geven, welke Hem toekomt.

Tweede gebruik. Zo betamelijk het is, dat wij de titels en ambten van Christus in het algemeen beschouwen, zo behoorlijk is het ook, dat wij Zijn Ambt als Voorspraak in het bijzonder gadeslaan, want dit is de reden, waarom juist de apostel Hem hier onder deze benaming aan ons voorstelt-n.l. opdat wij er in geloven zouden, en het tot onze troost zouden overwegen- 'Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, den rechtvaardige.' 'Een Voorspraak' een advocaat, zoals ik heb gezegd, is iemand, die macht

heeft om voor een ander te pleiten in dit of dat gerechtshof. Laat uwe gedachten daarom veel vervuld zijn met meditatieën over Christus als Voorspraak voor u, want groot zal de zegen zijn dien gij hieruit genietent zult.

1. Dit zal u doen zien, dat gij toch niet verlaten zijt, hoewel gij gezondigd hebt, en dit geeft niet alleen enige verruiming, maar in tijden van droefheid strekt dit ook tot groten troost. Wij zijn niet meer geneigd dan te denken, dat wij verlaten zijn, wanneer wij gezondigd hebben, wanneer juist voor deze zaak- namelijk om ons van deze gedachte af te houden, de Heere Jezus onze Voorspraak is geworden-‘Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak.’ Christen, gij die gezondigd hebt, en die door den last en het schuldgevoel uwer zonden tot aan den rand der hel gekomen zijt, ik breng u blijde tijding van God- gij zult niet sterven, maar leven, want gij hebt ‘enen Voorspraak bij den Vader.’ Denk dus veel aan het pleitambt van Christus, want dit is de vrucht die het afwerpt.

2. De studie van deze waarheid zal u een vasten grond geven om moed te vatten om met den duivel te strijden over den rijkdom der genade door het geloof, daar uw Voorspraak voor u tegen hem strijdt voor de Vierschaar Gods. Het is nog al moedgevend voor iemand om zijn hoofd rechtop te houden, wanneer hij weet, dat hij enen bijzonderen vriend heeft aan het hof. Wel, onze Voorspraak is een Vriend aan het hof, een Vriend die gereed staat om den duivel aan te vallen, wanneer hij ook kome. ‘Wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, ‘ enen Voorspraak om voor ons tegen den Satan te pleiten.

3. Deze beschouwing zal u verademing geven, wanneer uw geloof aan het wankelen gebracht is, hetzij door de aanvechtingen van den Satan, hetzij door andere oorzaken. Christus velst als een profeet menig verschrikkelijk vonnis over de zonde, en Christus kan als een koning dit vonnis uitvoeren, en de Satan is geslepen genoeg om deze beide dingen te misbruiken, op zulk ene wijze, dat het geloof van de kinderen Gods geheel en al omvergeworpen wordt. Maar wat zal Christus doen als Voorspraak? Zal Hij tegen ons pleiten? Hij kan niet, zulk een werk heeft Hij niet. ‘Zou Hij naar de grootheid zijner macht met mij twisten? neen, maar Hij zou acht op mij slaan.’ Job 23:6. Daarom doet de satan al het mogelijk om u onkundig van dit ambt te houden, want hij weet, dat wanneer de gelovigen Hem recht leren kennen als enen Voorspraak, reeds de gedachte aan dit ambt hen vertroosting geeft.

4. De gedachte aan Christus, als dit werk verrichtende, zal u helpen om de vermomming weg te nemen, waaronder de satan Christus verkeerd aan u voorstelt, om u te verzwakker. en te verschrikken. Niets geschiedt meer onder de gelovigen, dan zo door den satan verongelijkt te worden, want hij tracht vuur te halen uit de Ambten van Christus om ons te verteren, Hem zo verschrikkelijk en vertoornd aan ons voor te stellen, dat een mens in den weg der beproeving en onder schuldgevoel zijne ogen nauwelijks hemelwaarts tot God durft opheffen.

Maar nu werkelijk te denken, dat Hij nu mijn Voorspraak is, dit heelt alles! Vermom het aangezicht van een vader, en het kind zal wellicht voor een ogenblik bang worden, maar laat de vader op zijn eigen toon tot het kind spreken, en het masker is verdwenen, zo niet van des vaders aangezicht, dan toch uit de gedachten van het kind, ja het kind zal het wagen, in weerwil van de vermomming, toch naar den boezem des vaders te kruipen. Nu, zo is het met de gelovigen, wanneer de satan hen misleidt en bedriegt door het aangezicht van Jezus Christus voor hun gezicht te misvormen. Laat hen slechts hunnen Heere horen spreken in zijn eigen taal (en dit doet Hij dan wanneer wij Hem als een Voorspraak horen spreken) en hun zielen komen tot kalmte, hun gedachten worden geregeld, hun schuldgevoel verdwijnt en hun geloof herleeft. Het pleit-ambt van Jezus Christus is niet veel vermeld in het Woord, en het is wellicht daarom, dat enige Christenen er zo licht over heen gaan, terwijl juist de zeldzaamheid van deze zaak het integendeel bewonderenswaardiger moest maken, en misschien wordt het daarom zo weinig vermeld in den Bijbel, opdat het niet misbruikt zou worden door de naamchristenen. Het is als het ware, stilletjes geheel alleen in een hoeksken terneer gevallen, en kan door hen gevonden

worden, die naarstiglijk de Schriften onderzoeken om enige vertroosting voor hun ziel te vinden, want Christus is slechts bestemd als een Voorspraak voor de kinderen, de wereld heeft hiermede niets te maken.

Mij dunkt, datgene, hetwelk alleen voor de gelovigen is, en datgene, hetwelk door God in het bijzonder voor hen bestemd is, behoorden zij op hogen prijs te stellen, de bijzondere schat der koningen, het bijzondere privilege der gelovigen, o dit moest bekoorlijk voor ons zijn! wel, Christus is als een Voorspraak zulk ene. 'Gedenk mijner, o Heere!' zegt de Psalmist, 'naar het welbehagen tot uw volk, bezoek mij met uw heil, opdat in aanschouwe het goede uwer uitverkorenen, opdat ik mij verblijdde met de blijdschap uws volks, opdat ik mij beroeme met nu erfdeel.' Psalm 106:4,5. De Psalmist roept hier om een deel in, en de kennis van, de eigenaardige schat der gelovigen, en deze schat is Jezus Christus als Voorspraak, onderzoek daarom deze schat en stel hem op hogen prijs, want deze Voorspraak is de onze.

(1.) Onderzoek hem met betrekking tot zijne eigenaardigheid Hij is voor de kinderen, en voor niemand anders, voor de kinderen, voor kleinen zowel als voor groten. Dit is het brood der kinderen, dit is een schotel voor Benjamin, dit moet gegeten worden in de heilige plaats. Kinderen maken er een groten ophef van, wanneer zij iets ontvangen, dat inzonderheid voor hen alleen bestemd is-'en Naboth zei tot Achab: dat late de Heere verre van mij zijn, dat ik u de erve mijner vaders geven zou!' 1 Koningen 21:3 Neen, waarlijk ik wil niet. Hoe dat zo? Omdat het mijns vaders geschenk is, niet voor iedereen, maar inzonderheid voor mij, voor mij in het bijzonder

(2.) Onderzoek nauwkeurig den aard en de hoedanigheid van dit ambt, want daarin ligt de heerlijkheid van een ding, in den aard er van. Verkeerde gedachten nemen de heerlijkheid er van weg. Pas er dus wel op, dat gij Christus niet verkeerd begrijpt, wanneer gij Hem zoekt te verstaan als uwen Voorspraak. De mensen oordelen over de ambten van Christus, wanneer zij er veel te ver vandaan zijn, maar 'laat ze toetreden, ' zegt de Heere, 'laat ze dan spreken, ' Jesaja 41:1, of als Elihu zei tot zijne vrienden, toen hij zag, dat zij verkeerd geoordeeld hadden, 'laat ons kiezen voor ons wat recht is, laat ons kennen onder ons wat goed is ' Job. 34:4. Daarom, ik zeg nogmaals, onderzoek, bestudeer het Voorspraak-ambt van Jezus Christus, opdat gij het recht moogt leren kennen. Het is een van de lichtste dingen der wereld den aard of de hoedanigheid van het Voorspraak-ambt niet te vatten, terwijl wij over den naam en de ambten van Jezus Christus spreken, draag er daarom zorg voor, dat gij den aard van dit Zijn Voorspraak-ambt grondig leert kennen, opdat gij weten moogt dat het een Voorspraak-ambt is, niet tegen maar voor u, want zo behoort gij het te beschouwen. Er is een Voorspraak VOOR niet tegen de kinderen Gods-'Jezus Christus den rechtvaardige.'

(3.) Bestudeer dit ambt met betrekking tot het doeltreffende en de werkdadigheid er van. Job zegt: 'Na mijn woord spraken zij niet weer.' Job. 29:22. En wanneer Christus zich stelt om te pleiten, dan moeten allen voor Hem zwijgen. Het is waar, de Satan had het eerste woord, maar Christus had het laatste in de twistzaak van Jozua, en wel zulk een laatste woord dat de arme man geheel en al vrijpleitte, ofschoon hij gekleed was 'in vuile klederen.' Zacheria 3. De Satan moet sprakeloos zijn na een pleidooi van onzen Voorspraak, hoe geweldig hij ook tevoren ware, of zoals Elihu het heeft, 'zij zijn ontzet, zij antwoorden niet meer, zij hebben de woorden van zich verzet.' Zal Hij, die gerechtigheid spreekt, zijn plaats verlaten, en zal het hem, die niets dan leugen en bedrog spreekt, vergund worden om op Zijnen grond te staan? Ziet, de engelen bedekken hun aangezichten, wanneer zij van Zijne heerlijkheid spreken, zal dan de Satan niet voor Hem buigen? In de dagen Zijner vernedering, deed Hij hem kruipen, hoeveel te meer zal Hij zulks doen nu Hij verhoogd is in heerlijkheid, om een Voorspraak te zijn voor zijn volk! 'Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus den rechtvaardige.'

(4.) Onderzoek de getrouwheid van Christus in Zijne verrichting van dit werk, want Hij zal niet verlaten degenen, die Hem tot hunnen Voorspraak hebben aangenomen: 'Hij zal hunnen twist zeker twisten.' Jeremia 50:34. Getrouw en waar, is een Zijner titels, en gij zult getrouwelijk door Hem gediend worden, gij moogt vrijmoedig uwe zaak aan Hem toevertrouwen, de slechtheid uwer twistzaak zal Hem niet doen versagen of u verlaten, of Hem ontmoedigen in Zijn werk, want het is niet de slechtheid ener zaak, die Hem belemmert in de overwinning, omdat Hij genoeg heeft om voor al uwe zonden te betalen, en omdat Hij pleit op enen nieuwen wet, waardoor Hij u tot enen overwinnaar zal maken. Hij houdt ook net zolang vol tot Hij de overwinning behaald heeft, indien Hij eens voor u begonnen is. Johannes 13:1,2. Hij doet geen half werk, en Hij laat de werken Zijner handen niet varen. Hij zal dreigen en beminnen, kastijden en beminnen, doden en beminnen, en zo zult gij het ondervinden. En Hij zal dit ten laatste doen blijken, en de Satan weet dit nu reeds, want hij ondervindt de kracht van zijne afwijzingen als Hij tegen hem pleit voor de balie.

(5.) Onderzoekt ook de behoefte, die gij hebt aan een deel in de uitvoering van dit pleit-ambt van Jezus Christus. Christenen gevoelen wel, dat het nodig is, dat zij gewassen worden in het bloed van Jezus Christus, en dat het nodig is dat zij gekleed worden met de gerechtigheid van Jezus Christus, zij gevoelen ook hoe noodzakelijk het is, dat Christus voor hen bidt, en dat zij door Hem tot God moeten naderen, en hun gebeden en diensten aan Hem moeten aanbieden, maar zij zien niet zo goed in, dat het ook nodig is, dat Christus hun Voorspraak zij. En de reden hiervan is deze: Zij vergeten, dat de duivel hun tegenstander het zich tot taak gesteld heeft, om hen geduriglijk voor den troon van God te beschuldigen, zij denken niet aan de lange lijsten van zonden en misdaden, waarvan hij hen beschuldigt in de tegenwoordigheid der Engelen Gods. Ik zeg, dit is de oorzaak, waarom het pleit-ambt van Christus zo weinig gewaardeerd wordt in de gemeenten, zelfs velen, die door dit zijn ambt verlost zijn geworden, hebben niet verstaan, wat Hij daardoor voor hen gedaan heeft.

Maar misschien zal dit voor velen verborgen blijven, totdat zij zijn aangezicht zullen zien, en totdat alle dingen zullen geopenbaard worden, opdat Christus ere en heerlijkheid zal ontvangen in de toekomstige wereld voor hetgeen Hij voor hen gedaan heeft in deze wereld, waarin zij zo weinig er aan dachten. Maar stelt gij uzelf niet tevreden met deze onwetendheid, want de kennis er van zal u dadelijke verruiming geven. Bestudeer daarom uw eigen zwakheid, de heiligheid van den Rechter, de slechtheid van uwe twistzaak, de sluwheid, de doortraptheid, de boosheid en de woede van uwen vijand, en wees verzekerd, dat wanneer gij ook zondigt, gij spoedig aangeklaagd zult worden voor den rechterstoel des Allerhoogsten. Deze dingen zullen u de behoefte doen gevoelen aan enen Voorspraak, en zullen u doen zien op het bloed en de gerechtigheid van Jezus Christus om u te rechtvaardigen. Daarom, wat n ook overkome, ga als Job ten allen tijde met al uwe noden en behoeften tot Christus, Hij is uw Voorspraak, Hij kan u uitredder, Hij kan u vrijpleiten. Job 16:21.

Derde gebruik. Is Christus Jezus niet alleen een Priester van, en een koning over, maar ook een Voorspraak voor, zijn volk? Laat dit ons stil doen staan en ons verwonderd en verbaasd doen zijn over zijne vernedering en liefde. Wij lezen van zijne vernedering op aarde, toen Hij de gestalte eens dienstknechts aannam, onze zonden op zich nam, en hen als de zijne rekende tot veroordeling en den dood. En een voorspraak te zijn is ook ene grote zelfvernedering, want het is een ambt dat voor schuldigen en onwaardigen wordt uitgeoefend. Hoe hoger en eerbiedwaardiger de persoon is, die voor schuldigen pleit, hoe groter de zelfvernedering is. Het Woord rekent Hem dikwijls inderdaad een dienaar van ons te zijn in den hemel nu, en dienstverrichtingen zijn daden van liefde, van toegenegenheid, van goedgunstigheid, en ik ben er zeker van dat in sommige daden van dienstbaarheid de liefde meer uitkomt dan in anderen, en ik denk wanneer alle dingen beschouwd worden, dat Christus geen nederiger dienstwerk

voor ons verrichten kan dan onze Voorspraak te zijn. Het is waar, Hij wordt er in verheerlijkt, maar dat is geen bewijs, dat het werk op zich zelf daarom zo voortreffelijk is.

Het is ook een Zijner eretitel, maar dit dient om ons te doen zien, hoezeer God Hem waardeert en al zijne daden waardig keurt, en ofschoon dit ten laatste zijne eer en heerlijkheid verhogen zal, toch is het werk op zich zelf zeer, zeer laag. Ik spreek naar den mens. Men beschouwt het als zodanig in deze wereld. Hoe laag en onachtbaar maakt iemand zich, inzonderheid ten overstaan van zijnen vijand, wanneer hij onderneemt om een slechte zaak te bepleiten, vooral wanneer het gebeurt, dat het ene zaak van enen lagen en onwaardigen persoon is! En wees er zelve van, gij en ik, wij allen, wij zijn zulke onwaardigen, zulke schuldenaars, voor wie Hij een Voorspraak geworden is bij den Vader. Het is waar, in Hem zijn wij waardig gemaakt, maar daarvoor komt ons geen dank toe, wat ons zelve en onze zaak betreft, wij zijn slecht genoeg. En laat ons nu ophouden met redetwisten, maar liever verbaasd en verwonderd staan over zijne nederdalende goedgunstigheid. 'Wie is gelijk de Heere, onze God? die zeer hoog woont, die zeer laag ziet, in den hemel en op de aarde, die den geringe uit het stof opricht, en den nooddriftige uit den drek verhoogt?' Psalm 113:5,6,7.

En de mensen plachten vroeger in verbazing en verrukking te staan, dat God zo neerbuigend goed kon zijn, om van uit den hogen hemel met een medelijdend en ontfermend oog op schuldige en doemwaardige zondaren neer te zien. Job 7:17, 14:1-3, Psalm 8:4, 144:2,3. En indien dit reeds van Zijne goedheid jegens ons getuigde, wat moeten wij dan wel zeggen van het opstaan van Christus om voor ons als onzen Voorspraak bij Zijnen Vader te pleiten? Moet dit niet veel meer gewaardeerd worden? Terwijl redekavelers over zulk ene taal twisten, laten de gelovigen zich bedwingen en er verbaasd over staan over zulk ene grote genade. De personen zijn laag, en de misdaden, waarvan zij beschuldigd worden, zijn laag, daarom moest men denken, als men maar gezond verstand heeft om te denken, dat het ene neerbuigende goedheid van Christus is, om nu in den hemel een Voorspraak voor zulk een volk te zijn, inzonderheid indien gij de openheid van dit werk van Christus beschouwd, want het geschiedt niet in een hoek, maar in het openbaar.

1. Voor een heilig en rechtvaardig God, want Hij is de Rechter van allen, en Zijne ogen zijn te rein dan dat zij het kwade zouden aanschouwen, zelfs zijn wezen en tegenwoordigheid is een verterend vuur, nochtans voor en bij dezen God, en dat voor zulk een volk, wil Jezus Christus, de Koning een Voorspraak zijn. Voor een laag mens betekent het niet zoveel een Voorspraak te zijn voor de verachten en verworpenen bij iemand die niet aanzienlijk is, maar voor Christus, o dit wekt onze verwondering op, dat Hij een Voorspraak wil zijn voor de verachten, voor de onwaardigsten onder de onwaardigen. Toen Bathseba, de koningin, een Voorspraak voor Adonia werd bij den Koning Salomo, gij weet hoe hij tegen haar raasde, omdat zijne zaak slecht was. 'En, ' zei hij, waarom begeert gij Abisag voor Adonia? begeer ook voor hem het Koninkrijk.' 1 Koningen 2:16-23.

Ik heb het u reeds vroeger gezegd, wanneer iemand een Voorspraak voor een ander wordt, dan stelt hij zich bloot aan bitse verwijtingen, en men kan lichtelijk denken, dat de Koningin bloosde, toen zij van den Koning, haren zoon, zulk een schampere weigering ontving, ook lezen wij verder niet meer, dat zij ooit weer als Voorspraak is opgetreden, ik geloof dat zij er in eens genoeg van had. Maar deze Christus, de Zoon van God, die zelf meerder dan Salomo is, Hij is een Voorspraak geworden, 'een Voorspraak bij den Vader, ' die de eeuwig rechtvaardige, en Heilige God is, en dat voor een volk, in betrekking tot Hem, slechter dan Adonia in de ogen van zijnen broeder Salomo. Majesteit en recht zijn verschrikkelijk op zich zelve, maar nog meer indien iemand tot hen nadert, inzonderheid wanneer de zaak slecht is, waaraan hij schuldig staat, die betrokken is in het pleit-ambt van Zijnen vriend, en toch is Christus nog een Voorspraak voor ons, 'een Voorspraak bij den Vader.'

2. Overweeg ook nog voor wie Jezus Christus als een Voorspraak pleit, en dat is, voor of in de tegenwoordigheid en in het bijzijn van al de hemelse heirlegers, want terwijl Christus bij God voor Zijn volk pleit, staan al de heirlegers des hemels er bij, ter rechter en ter linker zijde. Mattheus 10:32. En ofschoon er nu nog maar weinig voordeel in deze beschouwing schijnt te zijn, toch wilde Christus, dat wij het weten zouden, en het als ene oneindige goedheid zouden rekenen, dat Hij ons belijden zal, en zich onzer niet zal schamen voor de engelen van Zijnen Vader. Markus 8:38. De engelen Zijn heilige en heerlijke schepselen, en mogen in sommige opzichten ene grotere kennis van den aard en de laagheid der zonden hebben dan wij, terwijl wij op aarde zijn, en zodoende verwonderd staan, wanneer de Voorspraak bij God voor een volk pleit, dat van het hoofd tot de voeten met zonden bedekt is. Maar Christus zal zich niet schamen om voor ons in hun tegenwoordigheid op te staan, ofschoon zij weten hoe slecht wij zijn, en welke onreine dingen wij gedaan hebben. Laat dit ons daarom verwonderd doen staan.

3. Voeg hierbij, hoe zorgeloos en onbekommerd diegenen dikwijls over zich zelve en over hunnen erbarmelijken toestand zijn, voor wie Christus als een Voorspraak werkt in den hemel bij God. Helaas! de ziel weet evenmin wat de duivel tegen haar doet voor de rechtbank Gods, als David wist wat Saul deed, toen hij zelf in het veld verborgen was. 1 Samuel 20:26-34. Maar, o getrouwe Jonathan! hoe hebt gij voor David gepleit! Alleen, hier hebt gij een voordeel boven onzen Voorspraak, gij kunt voor ene goede zaak pleiten, toen Saul, uw vader, zei 'David zal gewis sterven', toen was uw antwoord, waarvoor zal hij gedood worden?' Welk kwaad heeft hij gedaan? Maar Christus kan zo niet spreken, wanneer Hij voor ons pleit, en onze onbekommerdheid omtrent Zijn pleiten is ook niets anders dan een verzwaring onzer zonde. Misschien bad David, terwijl Jonathan zijn voorspraak was voor den koning, zijnen vader, maar waarschijnlijk slaapt de gelovige, ja, wat meer is, zondigt, terwijl Christus voor hem pleit in den hemel. O! dit moest ons aandoen, dit behoorde ons verwonderd te doen staan, dit moest zo door ons overwogen worden, dat onze ziel wegsmolt in aanbidding en verwondering over de genade en goedertierenheid van Christus.

4. Voeg hier nog bij, de grootheid en waardigheid, de verhevenheid en de heerlijke Majesteit van den Man, die onze Voorspraak geworden is. De tekst zegt, het is Jezus Christus- 'Wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, Jezus.' Dat Hij een Voorspraak zou worden en dat Hij zulk een pleit-ambt zou aanvaarden, laat dit ons verbaasd en verwonderd doen staan, en laat ons het beschouwen als een wonder.

Vierde gebruik. Is het zo? Is Jezus Christus, de Zaligmaker ook onze voorspraak geworden? Laat ons ons zelve dan benaarstigen om een nuttig gebruik van dit leerstuk te maken ter versterking van ons geloof. Inderdaad, zo behoorde het gebruik te zijn, dat wij van alle ambten van Christus moesten maken, maar laat ons thans ons zelve hiermede bezig houden, laat de arme christen aldus met zich zelve redeneren.

1. Is Christus Jezus, de Heere, mijn Voorspraak bij den Vader? Welaan dan, ontwaak mijn geloof! en schudt uzelve als een reus, sta op uit uwen slaap, vat moed en wees beziel met Goddelijke kracht, zo zullen de bergen voor u wijken en de zeeën voor u een pad banen. Ontwaak, ontwaak, en wordt niet verflauwd Christus is de Voorspraak van Zijn volk, en Hij twist de twistzaak voor de armen en nooddruftigen. En wat betreft de zonden, die een groot struikelblok voor uwe daden zijn, o mijn geloof, Christus is niet alleen daarvoor als ene offerande gestorven, ook heeft Hij daarvoor niet alleen Zijne offerande tot den Vader gebracht, in het heiligste van alles, maar hij is daar, om die offerande als een Voorspraak te besturen, pleitende op de algenoegzaamheid en de doeltreffendheid en de waarde er van bij God, tegen den duivel, voor ons. Zo zouden wij ons geloof versterken, want het geloof heeft niet alleen te maken met het Woord, maar ook met de ambten van Christus. Bovendien, indien wij overwegen hoe talrijk de aanvallen zijn die op ons geloof gedaan worden, dan vinden wij alles te zwak en te gering om ons tegen al de listen des duivels te helpen.

De Christenen bekommeren zich te weinig, zoals ik heb gezegd, over de ambten van Jezus Christus, en daarom is hun kennis van Hem zo gering, en hun geloof in Hem zo zwak. Wij worden geboden onze samensprekingen in den hemel te hebben, en een mens heeft dit dan, wanneer hij daar is, in zijnen geest, in den gelove, gadeslaande hoe de Heere Jezus daar Zijne ambten voor hem vervult. Laat ons dikwijls in den gelove naar de rechtbank van God gaan, om daar onzen Voorspraak onze twistzaak te horen twisten, wij behoorden, in den gelove, menigmaal tot den rechterstoel des Allerhoogsten te gaan, omdat wij daar zaken hebben: daar worden wij beschuldigd door den duivel, daar worden onze misdaden open en bloot gelegd, en daar hebben wij enen Voorspraak om voor ons te pleiten, en dit wordt door den tekst te verstaan gegeven, want hij zegt, 'Wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, daarom, daarheen moet ons geloof zich uitstrekken in dagen van benauwdheid.

Ik zeg, wij moeten ons geloof naar den rechterstoel Gods richten, en daar moeten wij het door het glas van onzen tekst laten zien, wat de Satan tegen, en de Heere Jezus voor, onze ziel doet. Wij behoorden het ook te laten zien, hoe de Heere Jezus elke beschuldiging van den duivel wegwerpt en wegvoert van voor den rechterstoel, tot troost der kinderen, tot vreugde en blijdschap der engelen, en tot schande en beschaming van den vijand. Dit zou ons geloof werkelijk versterken en schragen, en ons bekwamer maken, om beter gebruik te maken van de genadegiften, die God ons geschonken heeft, om den duivel met meer kracht te kunnen weerstaan en af te stoten. Het is gemakkelijk voor een mens, wanneer hij weet dat zijn advocaat zijnen vijand omvergeworpen heeft voor de rechtbank, om zijnen vijand minder te vrezen, wanneer hij hem daarna ziet, en hem stouter antwoorden te geven, wanneer hij zijne bedreigingen tegen hem vernieuwt. Laat daarom uw geloof versterkt worden, door het bezig te houden met het voorspraak-ambt van Jezus Christus.

2. Gelijk wij gebruik moeten maken van het Voorspraak-ambt van Jezus Christus om ons geloof te versterken, zo moeten wij er ook gebruik van maken om ons zelve aan te moedigen tot het gebed. Gelijk ons geloof, zo is ons gebed, namelijk koud, zwak, en onbeslist, indien ons geloof zodanig is. Wanneer het geloof het niet begrijpen kan, dat wij door Christus toegang tot den Vader hebben, of dat wij enen Voorspraak hebben, wanneer wij voor God van onze zonden door den duivel beschuldigd worden, dan verflauwen en kwijnen wij in ons gebed, maar wanneer wij moed vatten om te geloven-en dit doen wij dan het meest wanneer wij Christus recht verstaan-dan beginnen wij te bidden, dan groeien en bloeien wij in het gebed. En naar die mate een mens Christus leert kennen en verstaan in zijne ondernemingen en ambten, naar die mate zal hij met God worstelen en Hem smeken.

Gelooft een mens dat Christus voor zijne zonden stierf, dan zal hij daarop pleiten in zijn gebed tot God. Verstaat een mens dat Christus opgestaan is ter zijner rechtvaardigmaking, dan zal hij ook daarop in zijn gebed pleiten, maar weet hij niet meer, dan gaat hij ook niet verder. Maar wanneer hij weet, dat er ook een Voorspraak voor hem is bij den Vader, en dat die Voorspraak Jezus Christus is, en wanneer de heerlijkheid van dit ambt van Christus in het aangezicht van de ziel van dezen mens zal stralen, o, dan vat hij moed om met dat vertrouwen te bidden, dat hij vroeger miste, ja dan wordt zijn geloof zo ondersteund en versterkt, dat zijn gebed vuriger wordt, en overvloedig smeekt. Ik zeg nogmaals, de kennis van het voorspraak-ambt van Christus is ten hoogste nuttig om ons geloof te versterken, en ook ons gebed. Daarom, onze wijsheid bestaat hierin, dat wij zo dit leerstuk ons ten nutte maken dat ons gebed er door versterkt moge worden.

3. Moeten wij van dit leerstuk gebruik maken om ons geloof en ons gebed te versterken, wij moeten er ook gebruik van maken om ons zelve te verootmoedigen en te vernederen, want hoe meer ambten Christus voor ons bij Zijnen Vader vervult, hoe meer dit onze verdorvenheid en slechtheid aantoon, en naar die mate wij inzien hoe slecht wij zijn, naar die mate behoren wij ons zelve te vernederen en te verootmoedigen. Christus betaalde voor ons den prijs des

bloeds, maar dat is alles niet, Als een Overste Leidsman heeft Christus den dood en het graf voor ons overwonnen, maar dit is alles niet: Christus bidt voor ons in den hemel, en dit is alles niet. De zonde is nog in ons en bij ons, en mengt zich in alles wat wij doen, hetzij wij godsdienstige of burgerlijke plichten vervullen, want niet alleen onze gebeden en onze diensten, ons horen en ons prediken, maar ook onze huizen, onze winkels, onze handelszaken, onze bedsteden, allen zijn verontreinigd door de zonde.

Ook laat de duivel, onze gedurige tegenstander, niet na onze slechte daden aan onzen Vader te vertellen, er op aandringende dat wij voor altoos voor onze zonden onterfd moeten worden. En wat zouden wij nu kunnen doen, indien wij geen Voorspraak hadden? Indien wij geen Voorspraak hadden, die voor ons om niet wilde pleiten? Indien wij er niet een hadden, die tegen hem bestand was, en die getrouwelijk dat ambt voor ons vervullen wilde? Wel, wij zouden moeten sterven. Maar, daar wij door Hem gered zijn, laat ons, met betrekking tot ons zelve, de hand op den mond leggen, en stille zijn, en zeggen: 'Niet ons, niet ons o Heere! maar uwen Naam alleen zij de ere!' En, ik zeg wederom, daar de Heere Jezus gedwongen is om zo veel werk voor ons te verrichten voor Hij ons in de heerlijkheid kan binnenbrengen, o! hoe laag, hoe klein, hoe onrein moesten wij dan wel zijn in onze eigene ogen.

Het is schande voor een Christen om hoog van zich zelve te denken, daar Christus gedwongen is om zoveel voor hem te doen, en hij zelf niet in staat is de geringste schadevergoeding of beloning te geven, maar sommigen wier rijkdom slechts uit bladeren en onkruid bestaat, hebben gewoonlijk de trotste houding en den hoogmoedigsten blik. Maar moeten zij niet berispt worden, die zich zo trots houden, en met zulk een verheven blik op durven zien, en nochtans zelf hun hand niet aan den ploeg kunnen slaan, maar wachten moeten op een meerdere, om hun werk te verbeteren? Ik vraag u, is het niet betamelijk dat zij, die zodanig gesteld zijn, opstaan en spreken, en belijdenis doen van hun zonden? Is het niet betamelijk voor een ieder, dat hij belijdenis doe van zijne ongerechtigheden? Zo behoorde het onder de christenen te zijn, en God is vertoord wanneer het anders is. Het betaamt ons niet ons zelve zo te verheffen. Die zijne zonden belijdt, dien zal barmhartigheid geschieden, maar die zich zelve verhoogt, die zal vernederd worden. Laat het Voorspraak-ambt van Christus ons leren om nederig te zijn.

Moeten wij dit leerstuk ons ten nutte maken, om ons geloof te versterken, ons gebed aan te moedigen, en om ons zelve te vernederen, zo ook moeten wij van dit leerstuk gebruik maken om onze volharding aan te moedigen-dat wil zeggen, om vol te houden, om vol te houden tot aan het einde, want hiervoor heeft de apostel Christus aan ons als een Voorspraak voorgesteld. Er is niets dat de ware godvruchtigen meer ontmoedigd, dan het gevoel hunner eigene zwakheden, en bijgevolg is er niets dat hen meer kan aanmoedigen om te volharden dan de gedachte aan Jezus Christus als hunnen Voorspraak. Ook de diensten, die Jezus Christus voor ons in deze wereld verrichten moet, zijn vol moeilijkheden, en zodoende geschikt om te ontmoedigen: maar wanneer een christen leert verstaan dat-als wij doen wat wij kunnen doen-het niet een misslag is, die dit ambt geheel onnut maken zal, of aan den duivel gelegenheid zal geven om daarop voor onze veroordeling en verwerping te pleiten, maar dat Christus door onze Voorspraak te zijn, ons verlost van al onze tekortkomingen en ook van de woede der hel. Dit zal ons aanmoedigen om te volharden, hoewel wij wankelen in al onze gangen, en struikelen in al onze daden, want wij hebben Christus tot enen Voorspraak, in geval wij zondigen in de volbrenging van enige plicht-'Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus den rechtvaardige.' Laat ons daarom wandelen in al Gods wegen zo goed als wij kunnen voor onze harten, en wanneer onze voet uitglijdt, laat ons het aan God vertellen, en zijne genade in Christus Jezus zal ons ondersteunen. Psalm 84:9-12.

Donkerheid, en opgesloten te zijn in een gevangenis, is ook zeer ontmoedigend voor ons, maar onze Voorspraak is daar om ons licht te geven, en ons uit de gevangenis te verlossen. Het is

waar, hij die Jozef tot zijn voorspraak verkoos, herinnerde zich Jozef niet, maar vergat hem. Genesis 40:14,23, maar hij die Jezus Christus tot zijn Voorspraak heeft, hij zal niet vergeten worden, maar Christus zal aan hem denken voor God. Micha 7:8-10. 'Die aan ons gedacht heeft in onze nederigheid: want Zijne goedertierenheid is in der eeuwigheid.' Psalm 136:23. Ja, Hij zal tot de gevangenen zeggen, vertoon uzelf, en tot hen die in de gevangenis zijn, ga uit van hier. De Satan krijgt de gelovigen soms in de gevangenis, wanneer hij hen gevangen neemt onder hun vleeselijke begeerlijkheden. Romeinen 7:23. Maar zij zullen daar niet voor altoos in zijn, en dit moest ons aanmoedigen en aansporen om op den weg der gerechtigheid te wandelen, want 'door velerlei verdrukking moeten wij ingaan in het koninkrijk Gods.'

Tegenwerping. Maar, zegt iemand, ik kan niet bidden, hoe zou ik daarom kunnen volharden? Wanneer ik mij neerbuig om te bidden, dan wordt mijn mond gesloten. Wat zoudt gij mij laten doen?

Antwoord. Wel ziel, ofschoon de Satan u overbluffen kan, met uwen Voorspraak kan hij zo niet handelen, indien gij niet voor u zelve kunt spreken, Christus, uw Voorspraak, kan voor u spreken. Lemuël moest zijn mond openen voor de stommen-dat wil zeggen voor de zonen des verderfs en om de twistzaken te twisten voor de armen en noodduftigen. 'Open uwen mond, oordeel gerechtelijk, en doe den verdrukten en noodduftigen recht.' Spreuken 31:8,9. Indien wij de liefde van onzen Heere Jezus Christus kenden, zo als het Woord haar openbaart, dan zouden wij geloven, dan zouden wij hopen, en wij zouden de verlossing van den Heere verwachten, niettegenstaande alle ontmoedigen. Maar er zijn vele beletselen, waardoor geloof, gebed en volharding zo moeilijk voor ons zijn-'Maar indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, den rechtvaardige, ' en 'God zal voor u strijden, en gij zult stille zijn, ' was eens een heerlijk woord voor mij, toen ik niet bidden kon.

5. Wij moeten ook dit Voorspraak-ambt ons ten nutte maken om moeilijkheden te verdrijven en zodoende grond op den vijand winnen-'Wederstaat den duivel, ' drijf hem terug, hiertoe is uwe Heere Jezus Christus een Voorspraak bij God in den hemel, en hiertoe zijt gij een gelovige gemaakt op de aarde. 1 Petrus 5:9, Hebrëen 12:4. Waar anders voor heeft God dit zwaard 'WIJ HEBBEN ENEN VOORSPRAAK' in uwe handen gegeven, dan om u zelve met dit wapen een weg door deze wereld te banen? Strijdt den goeden strijd des geloofs, grijpt het eeuwige leven, en zegt, ik zal gaan in de kracht des Heeren. En daar ik enen Voorspraak bij den Vader heb, Jezus Christus, den rechtvaardige, daarom zal ik niet wanhopen, ofschoon de ongerechtigheden, die op de hielen zijn, mij omringen!' Psalm 49:6.

Vijfde gebruik. Staat Jezus Christus op om voor ons bij God te pleiten, om voor ons bij God tegen den duivel te pleiten? Laat dit ons leren om op te staan om voor Hem te pleiten bij de mensen, om voor Hem te pleiten tegen de vijanden van Zijn persoon en Zijn evangelie. Dit is niet meer dan billijk, want als Christus opstaat om voor ons te pleiten, waarom zouden wij dan niet opstaan om voor Hem te pleiten? Hij verwacht dit ook van ons, zeggende, 'Wie zal voor Mij staan tegen de boosdoeners? wie zal zich voor Mij stellen tegen de werkers der ongerechtigheid?' Psalm 94:16. De apostel deed alzo, en achtte zich verplicht zulks te doen, waar hij zei, dat hij het evangelie van God sprak 'in veel strijds.' 1 Thessalonicenzen 2:2. Ook is dit niet slechts de plicht van apostelen of predikers, maar elk kind van God moest ernstig strijden 'voor het geloof, dat eenmaal den heiligen overgeleverd is.' Judas 1:3.

En, zo als ik gezegd heb, er bestaat reden voor, waarom wij dit moesten doen, Hij staat op voor ons. En

(1.) als wij de ongelijkheid der personen om te pleiten beschouwen, dan zal het nog veel billijker en redelijker schijnen. Hij stelt zich om bij God te pleiten, wij stellen ons om bij de mensen te pleiten. Het geweld des Heeren is groot, ja groter dan het geweld der mensen.

(2.) Indien wij de personen beschouwen, voor wie gepleit wordt. Hij pleit voor zondaars, voor de geringen, de onreinen, de slechten, wij pleiten voor Jezus, voor den groten, den heiligen en den verheerlijkten. Het is een eer voor de armen om op te staan voor de groten en machtigen, maar welke eer is het voor de groten om voor de slechten te pleiten? De billijkheid daarom, vereist dat wij opstaan om voor Hem te pleiten, ofschoon wij weinig in kunnen brengen, waarom Hij op zou staan om voor ons te pleiten.

(3.) Hij staat op om voor ons te pleiten in de allerheiligste plaats, hoewel wij onrein zijn, en waarom zouden wij niet voor Hem opstaan in deze wereld, daar Hij heilig is?

(4.) Hij pleit voor ons, ofschoon onze zaak slecht is, waarom zouden wij niet voor Hem pleiten, daar Zijne zaak goed is?

(5.) Hij pleit voor ons tegen gevallene engelen, waarom zouden wij niet voor Hem pleiten tegen zondige ijdelheden?

(6.) Hij pleit voor ons, om onze ziel te behouden, waarom zouden wij niet voor Hem pleiten om Zijnen Naam te prijzen en te verheerlijken?

(7.) Hij pleit voor ons voor de heilige engelen, waarom zouden wij niet voor Hem pleiten voor prins en koningen?

(8.) Hij schaamt Zich onzer niet, hoewel nu in den hemel, waarom zouden wij ons dan schamen, om voor Zijnen Naam en maak uit te komen in dit overspelige en zondige geslacht?

(9.) Hij wordt niet moede noch mat om voor ons te pleiten, waarom zouden wij verslappen en vol angst en schrik staan, wanneer wij voor Hem pleiten.

Mijne broederen, is het niet redelijk, dat wij in alle dingen ons er op toe leggen om Zijnen Naam hier te verhogen, dewijl Hij in alle dingen zich benaastigt voor onze eer en heerlijkheid in den hemel? Een kind van God moest er zich op toe leggen om in elk zijner betrekkingen den Heere Jezus Christus in deze wereld te dienen, omdat Christus, in de uitvoering van elk Zijner ambten, onze verhoging beoogt hiernamaals. Indien dit geen voldoende bewijsgronden zijn om ons over te halen om onze leden, ons zelve, ons zelve geheel en al aan God over te geven, opdat wij dienaren der gerechtigheid mogen zijn voor Hem, ja, indien wij door deze en dergelijke niet gewillig gemaakt worden om voor Hem op te staan voor de mensen, dan is dit een teken dat er slechts weinig, indien enige, genade Gods in onze harten is.

Ja, verder, dat wij nu ten laatste Christus in reserve zouden hebben als gevolmachtigde om onze Voorspraak te zijn om voor ons te pleiten, want dit is het laatste Zijner ambten voor ons, terwijl wij hier zijn, en het moet voor ons vervuld worden in buitengewone gevallen. Het dient om ons te helpen als wij in nood zijn, zelfs dan wanneer een christen gevangen genomen is, of wanneer hij in de modder gezonken is, waar geen standplaats is, of wanneer hij gekleed is in vuile klederen, of wanneer de duivel met alle geweld onze slechte daden tegen ons pleit, of wanneer wij door levenswandel onze zaligheid twijfelachtig gemaakt hebben, en onze bewijsstukken voor den hemel verbeurd hebben. En waarom zouden wij dan niets in reserve hebben voor Christus? En wanneer beroep en belijdenis niets vermogen, wanneer verlies van goederen en een gevangenis niet baten, wanneer verlies van land en vrienden niet voldoende is, dan, als de reserve in te brengen, datgene dat zeker voldoende is-n.l. gewillig ons leven voor Zijnen naam neer te leggen, en daar Hij Zijn werk voor ons zonder murmureren en morren verricht, Laten wij het onze voor Hem met vreugde doen. Jesaja 24:15, Johannes 21:19.

Zesde gebruik. Staat Jezus Christus op om voor ons te pleiten, en dat uit loutere liefde en barmhartigheid? Dan behoort dit de christenen waakzaam en omzichtig te maken, hoe zij tegen God zondigen. Deze gevolgtrekking schijnt terugwerkend te zijn, maar die er goed over nadenkt, zal zien dat zij goed uit het voorafgaande is afgeleid. De christelijke godsdienst leert openhartigheid, rondborstigheid, ongeveinsdheid, en een vatbaarheid om gevoelig te zijn voor vriendelikheden, en zij onderwijst ons om een afkeer te hebben van Hem te bedroeven, van Wie wij alles om niet ontvangen. 'Zullen wij kwaad doen opdat het goede er uit voortkome?

Dat zij verre. Zullen wij zondigen omdat wij niet zijn onder de wet, maar onder de genade? Dat zij verre.’ Romeinen 11:1,2,15.

Het is het vals te ding in de wereld, om er onverschillig onder te zijn hoe kostbaar men is voor dien vriend, die ons alles gratis schenkt. Toen er voor Mefiboseth een gelegenheid was om nog bezwarender voor David te worden, toen wilde hij niet, omdat hij zijn leven en alles wat hij had aan de goedgunstigheid des konings te danken had. 2 Samuel 19:24-28. Ook David dacht dat het te veel was om met zijn gehele gezin naar het feest van Absalom te gaan, daar het vrij was. Nu, Christus is onze Voorspraak om niet, wij betalen noch beloning noch inkomen voor hetgeen Hij doet, ook begeert Hij niets van ons, dan dat wij zijn vrije daad voor ons met dankbaarheid aannemen, laat ons Hem daarom zo weinig mogelijk dit werk laten verrichten, en door aldus te handelen zullen wij tonen christenen te zijn van den echten stempel. Wij rekenen dat iemand een zeer laag karakter bezit, wanneer hij juist daarom de goederen zijns vriends doorbrengt, omdat zij voor hem uit loutere goedheid bestemd zijn, Ezaü zelfs had er een afkeer van, en zullen dan de christenen ontrouw zijn?

Ik geloof, als de christenen nuchteren en waakzaam waren, en van een meer zelf verlooopenende natuur, dat zij dan de Heere Jezus niet behoeften te noodzaken tot datgene, waartoe zij Hem, uit gebrek aan deze dingen, zo dikwijls noodzaken. Ik weet het wel, Christus is niet ongewillig om ons te dienen, maar ik weet ook dat de liefde van Christus ons dringen moet, om niet meer ons zelve te leven, maar dien, die voor ons gestorven en opgewekt is. 2 Corinthiërs 5:14,15. Wij moeten dat doen, hetwelk niets teveel is, zelfs dan wanneer wij waken en ons uiterste best doen om tegen de zonde te strijden. Ons vlees, zal zowel ons, als onze beste verrichtingen verontreinigen, zelfs dan, wanneer wij ons uiterste best doen om het te weerstaan. Wij behoeven de teugels niet op den nek te leggen, en te zeggen, waarover zouden wij ons bekommeren? Hoe meer zonde, hoe meer genade, hoe meer wij de goedheid van Christus zullen zien, en welke deugd er is in dit Zijn Voorspraak-ambt om ons te verlossen.

En zijn er zulken, die dit zullen lezen, dan zou ik hen deze twee teksten wel eens willen voorleggen, de eerste is deze, ‘zult gij dit den Heere vergelden, gij dwaas en onwijs volk!’ Deuteronomium 32:6. En als deze zachte vermaning niet voldoende is, lees dan de tweede, ‘Zullen wij zeggen: laat ons het kwade doen, opdat het goede daaruit kome? Welker verdoemenis rechtvaardig is.’ Romeinen 3:8. Bovendien, gelijk er niets is, dat zoveel invloed op ons uitoefent als de liefde, zo is er niets dat meer behaagt aan God dan de liefde. Laat een mens liefhebben, ofschoon hij geen gelegenheid heeft om iets anders te doen, het wordt aangenomen door den God des hemels. Maar waar geen liefde bestaat, laat een mens doen wat hij wil, er wordt in het geheel geen acht op geslagen. 1 Corinthiërs 13:1-3. Nu, onverschillig en onbekommerd te zijn, door van de veronderstelling uit te gaan dat hierdoor de liefde van Christus in het uitoefenen van Zijn Voorspraak-ambt voor ons in den hemel beter zal uitblinken, is een klaar bewijs, dat de liefde van Christus niet in uw hart is, en dat gij niets zijt, in plaats van een christen. Spreek dan over de godsdienst zoveel ge wilt, wees zo vroom als gij ooit geweest zijt, indien het u onverschillig is of gij zondigt of niet, dan is Jezus Christus uw Voorspraak niet, en arme ziel, al het pleiten dat Christus voor Zijn volk doet tegen den duivel voor de Vierschaar Gods kan u niets geen voordeel aanbrengen.

Christenen, Christus Jezus is niet ongewillig, om al het mogelijke voor u te doen in den hemel, ook niet om een Voorspraak voor u te zijn voor het aangezicht van zijnen Vader, maar Hij is wel ongewillig, dat gij Hem kwaad voor goed zou vergelden, ik zeg, dat gij zulks zoudt doen, door uwe nalatigheid en achteloosheid, uit gebrek aan zulk ene overweging der dingen, die uw hart vermurwen kan. Het zou betamelijker voor u zijn, en Hem meer behaaglijk, beter met uwe belijdenis overeenstemmen, en ook beter doen zien dat gij genade ontvangen had, om gevonden te worden in de macht van deze gevolgtrekkingen. ‘Wij die der zonde gestorven zijn, hoe zullen wij nog in dezelve leven?’ Romeinen 6:2. ‘Indien gij dan met Christus opgewekt zijt,

zo zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechterhand Gods, want gij zijt gestorven en uw leven is met Christus verborgen in God. Doodt dan uwe leden, die op de aarde zijn, namelijk, hoererij, onreinheid, schandelijke beweging, kwade begeerlijkheid, en de gierigheid, welke is afgodendienst, om welke de toorn Gods komt over de kinderen der ongehoorzaamheid.’ Colossenzen 3:1-6.

Ik zeg, het zou den christenen meer passen om te zeggen: wij willen niet zondigen omdat God ze vergeven wil, wij willen geen goddeloosheid bedrijven omdat Christus voor ons pleiten wil. ‘Ik schrijf u deze dingen opdat gij niet zondigt. En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak bij den Vader.’ Wel, het redeloze dier zou tot het besluit komen, ik wil zo niet doen, omdat mijn meester mij straffen zal, ik zal aldus handelen, want dan zal mijn meester mij liefhebben. En christenen behoren toch boven het rede onze dier, boven de onverstandigen te staan.

Laat mij tot besluit hiervan u nog drie opmerkingen maken.

(1.) Weet, dat dit een kenteken van genade is, door de liefde Gods gedrongen te worden om een heiligen levenswandel te leiden, en een afkeer te hebben van nalatigheid en achteloosheid. 2 Corinthiërs 5:14.

(2.) Weet daarom, dat zij, die dit in zich zelve niet ontdekken, gene genade bezitten.

(3.) Weet ook, dat onder al de menigten van belijders, die van eeuw tot eeuw den naam van Christus beleden hebben, alleen zij met Hem zullen samenwonen in den hemel, die afstand gedaan hebben van ongerechtigheid en ijverig geworden zijn in goede werken. 2 Timotheus 2:19. Voor dezen heeft Hij zich zelve overgegeven, opdat Hij hen zou verlossen van alle ongerechtigheid en Zich zelve een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken. Titus 2:11-14.

Zevende gebruik. Is dit zo? Is Jezus Christus een Voorspraak voor ons bij den Vader? Dan moest dit de sterke christenen aansporen om aan de zwakkeren te vertellen, waar zij iemand kunnen vinden om hun twistzaak te twisten, wanneer zij in verzoeking en benauwdheid verkeren over hun zonde. Zo doet de apostel in den tekst, en zo behoren wij met elkaar te doen. Ziet, hoe hij de zwakkeren vertelde dat zij enen Voorspraak hebben: ‘Mijne kinderkens, ik schrijf u, ‘ enz.

De christenen spreken veel te veel zonder een bepaald doel, of in het algemeen, wanneer zij hun terneder geslagene broederen willen troosten, zij moesten meer op het doel af spreken: ‘hoe goed is een woord op zijnen tijd!’ Ik zeg, christenen moesten opmerken en onderzoeken, opdat zij de oorzaak of de grond van de droefheid huns broeders zouden leren verstaan, en dit eerst gedaan hebbende, dan in de volgende plaats overwegen onder welk der ambten van Jezus Christus deze zonde dezen man geworpen heeft, en zo moesten zij hun best doen om Christus door middel van het evangelie in zijne bijzondere ambten aan hen bekend te maken. Soms moeten wij Hem als een Apostel en Hogepriester beschouwen, soms als een Voorloper en Voorspraak. En Hij bekleedt deze verschillende ambten, om, zoals wij reeds vroeger gezegd hebben, ons uit onze menigvuldige beproevingen te verlossen. Ik geloof dat Johannes dit ons hier wil leren, zoals hij een weinig tevoren Hem aan ons heeft verkondigd als ene offerande, want hij biedt hen, die na hun bekering gezondigd zullen hebben, Jezus Christus als enen Voorspraak aan bij den Vader. Alsof hij zeggen wilde, mijne broederen, zijt gij verzocht, wordt gij beschuldigd, hebt gij gezondigd, heeft de Satan overrompeld? ‘Wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus den rechtvaardige.’

Zo moesten wij handelen, en onzen broeder van den dood verlossen. Er is niets, waarnaar de Satan zo dorst, dan om de kinderen Gods in zijne zeef te ziften als de tarwe, opdat hij, ware het mogelijk, hen niets overlade dan zemelen, geen genade, maar de dop en de bast der godsdienst. En wanneer een christen dit te weten komt, zou Christus voor hem als een Voorspraak verborgen blijven, wat zou hem kunnen ondersteunen? Maar laat hij zich nu

herinneren en geloven dat 'wij enen Voorspraak hebben bij den Vader, Jezus Christus den rechtvaardige' en aanstonds ontvangt hij troost, want een voorspraak moet voor mij pleiten, naar hetgeen wij tevoren reeds gezegd hebben, opdat ik verlost worde van de grimmigheid en de beschuldiging van mijnen tegenstander, en nog behouden worde onder de genade.

Verder, door mijnen broeder te vertellen, dat hij enen Voorspraak heeft, zeg ik iets dat hij niet geweten heeft, of ik breng hem in herinnering, hetgeen hij vergeten heeft-namelijk, dat hij, hoewel hij gezondigd heeft, nochtans behouden zal worden in een weg van rechtvaardigheid, want een Voorspraak moet op de rechtvaardigheid en op de wet pleiten, en dit moet Christus doen voor enen gelovige, die gezondigd heeft, ja, Hij moet zo pleiten dat Hij hem behouden kan. Dit zo zijnde, dan begint hij te bemerken dat zijne zonden hem vergeven moeten worden krachtens de wet, en dat hij door het recht gerechtvaardigd moet worden. Want Christus eist als een Voorspraak recht, recht en gerechtigheid voor zich zelve, en deze gelovige is van Hem zelve-een lid van zijn lichaam, van zijn vlees en been.

Ook heeft de Satan nooit zo'n goed recht, waarop hij tegen ons pleiten kan, ofschoon wij gezondigd hebben, opdat wij veroordeeld zouden worden, als Christus heeft, om te pleiten, dat wij behouden zouden worden, hoewel wij gezondigd hebben, want de zonde kan niet zo hard roepen als het bloed van Christus, en Hij pleit als Voorspraak op zijn bloed, waarmee Hij de wet voldaan heeft, daarom moet de wet, die niets heeft in te brengen, den man ontslaan voor wie de Heere Jezus pleit. Ik besluit dit gedeelte met, de woorden van den Psalmdichter zeker zijn heil is nabij dengenen, die Hem vrezen, opdat in ons land eer wone. De goedertierenheid en waarheid zullen elkaar ontmoeten, de gerechtigheid en vrede zullen elkaar kussen. De waarheid zal uit de aarde spruiten, en gerechtigheid zal van den hemel neerzien. Ook zal de Heere het goede geven, en ons land zal zijne vrucht geven. De gerechtigheid zal voor zijn aangezicht heengaan, en Hij zal ze zetten op den weg zijner voetstappen.' Psalm 85:9-13.

Achtste gebruik. Maar wat nut is dit voor u, die niet in dit privilege betrokken zijn? De kinderen hebben het voordeel van een voorspraak, maar wat nut is dit voor hen, die geen voorspraak hebben om hun twistzaak te twisten? Jeremia 30:12,13, zij worden, zoals wij gezegd hebben, aan zich zelve overgelaten, of om tot stof vermaald te worden tussen het recht Gods en de zonden, die zij begaan hebben. Dit is de man, die door niemand anders dan door den duivel gezocht wordt, dit is de man die door de wet en de zonde vervolgd wordt en niemand heeft om zijne twistzaak te twisten. Het is treurig den toestand van zulk een mens te aanschouwen. Zijn beschuldiger is aangewezen, zelfs bevolen om ene beschuldiging tegen hem in te brengen-'De Satan sta aan zijne rechterhand, ' in de plaats waar de beschuldigers staan. 'Als hij gericht wordt zo ga hij schuldig uit, ' laat er niemand zijn om voor zijne vrijspraak te pleiten. Indien hij roept, of laat roepen om genade en vergeving 'dan zij zijn gebed hem tot zonde.' Psalm 109:6.

Dit is het deel van een goddeloos mens: 'Verschrikkingen zullen hem als wateren aangrijpen, des nachts zal hem een wervelwind weg stelen. De oostenwind zal hem wegvoeren dat hij heengaat, en zal hem wegstormen uit zijne plaats. En God zal dit over hem werpen, en niet sparen, van zijne hand zal hij snellijk vlieden. Een ieder zal over hem met zijne handen klappen, en over hem fluiten uit zijne plaats.' Job 27:20-23. En wat zal deze man doen? Kan hij iets tegen de beschuldiging inbrengen, kan bij iets afdingen op het vonnis of de veroordeling? Neen hij heeft niemand om zijne twistzaak te twisten. Ik herinner mij ergens gelezen te hebben van een die, toen hij op de schouders grafwaarts werd gedragen, uitriep, toen hij op de baar lag: Ik wordt beschuldigd voor den rechtvaardigen rechterstoel Gods, en een ogenblik later, 'ik ben veroordeeld voor den rechterstoel Gods.' Ook was die man niets minder geweest dan een streng godsdienstig mens, naar de godsdienst die toen op de wereld heerste, maar alle godsdienst der wereld bedraagt nooit meer dan niets, ik meen met betrekking tot de zaligheid, indien de mensen den Voorspraak missen om hun twistzaak te twisten. Niet een dan Jezus

Christus kan u vrij pleiten, want niemand is tot dit werk geroepen, en bijgevolg kan ook niemand voor zijn cliënt pleiten dan Jezus Christus de rechtvaardige.

Tegenwerping. Maar sommigen zullen zeggen, daar is Gods genade, zijne belofte, Christus bloed, en zijn tweede deel van zijn priesterschap in den hemel. Kunnen deze niet afzonderlijk of allen te zamen een zondaar verlossen van de hel, tenzij Christus ook onzen Voorspraak worde?

Antwoord. Alle dezen, zijn Voorspraak-ambt niet uitgesloten, zijn weinig genoeg, en klein genoeg, om de gelovigen van de hel te bevrijden, want de rechtvaardige wordt nauwelijks zalig. 1 Petrus 4:18. De belofte, Gods genade, Christus bloed, en Hij zelf als een Voorspraak, moeten er zijn, of wij kunnen niet verlost worden. Wat is de belofte zonder Gods genade, en wat is die genade zonder ene belofte om haar aan ons te schenken? Ik zeg, welk voordeel hebben wij daardoor? Bovendien, indien de belofte en Gods genade, zonder het bloed van Christus, ons konden verlossen, waarom is Christus dan gestorven? Ja, ik zeg nog eens, indien al deze ambten, zonder zijn Voorspraak-ambt, ons konden verlossen van al de nadelen die onze zonden en onze zwakheden ons berokkenen, dan zou zijn Voorspraak-ambt tevergeefs en doelloos zijn.

Maar ziel, gij hebt allen nodig, en gevoelt u daarom niet beledigd, dat de Heere Jezus van Zijnen Vader zoveel ambten ontvangen heeft voor de zijnen, maar sta er liever verbaasd en verwonderd over, dat de Vader en de Zoon zoveel doen voor zulk een slecht voorwerp als gij zijt, die niets meer zijt dan stof en as. En ik zeg wederom, wordt beschaamd en schaamrood' wanneer gij denkt, dat de zonde zulk een verschrikkelijk ding is, met zulk een macht om u te verontreinigen, om u gevangen te nemen en van God af te houden, dat zonder al deze drukte (Met eerbied gesproken van God en zijne wijsheid) gij niet verlost kunt worden van het eeuwig verderf, dat zij (de zonde) over de kinderen der mensen gebracht heeft.

Maar, ik zeg, wat geeft dit hen, die niet in dit Voorspraak-ambt van Christus zijn opgenomen? Of Christus een Voorspraak is of niet, dat is voor hen hetzelfde. Het is waar, Christus is als een Zaligmaker niet gedeeld, hij die Hem niet in alles heeft, zal Hem ook niet in een zijner ambten hebben tot zaligheid. Daarom, voor wie Hij geen Voorspraak is, voor dien is Hij niets met betrekking tot het eeuwige leven.

Een mens heeft geen grond om te zeggen Christus is hier of daarin de mijne, voordat hij grond heeft om te zeggen, Hij is ook mijn Voorspraak, ofschoon, zoals reeds is aangetoond dit ambt in de laatste plaats is, en achteraan komt als ene reserve. Maar kan iemand zich voorstellen dat Christus wel als Priester zal bidden voor hen voor wie Hij niet als Voorspraak pleiten zal? Of dat Hij wel tot God zal spreken voor hen, voor wie Hij niet tegen den duivel spreken wil? Neen, neen, zij zijn de zijnen, welke Hij liefheeft tot den einde. Johannes 13:1, tot aan het einde huns levens, tot het einde hunner zonden, tot het einde hunner verzoeken, tot het einde hunner vrezes, en tot het einde van het blazen der woede en de boosheid des Satans tegen hen. Tot den einde toe, kan ook zo verstaan worden, zelfs tot Hij hen de weldaden en zegeningen van al zijne ambten heeft doen ondervinden. Maar, ik zeg, wat betekent dit alles voor hen, die Hem niet tot hunnen Voorspraak hebben?

Gij zult u herinneren, dat ik u reeds gezegd heb, dat er verscheidene zijn, die de Heere Jezus niet tot hunnen Voorspraak hebben-namelijk, degenen, die nog in hun zonden zijn, en hun eigene lusten najagen, degenen, die zich Christus schamen voor de mensen, en degenen, die nooit meer dan half in hun belijdenis zijn. En laat ons tot besluit deze zaak verder onderzoeken. Is het waarschijnlijk, dat zij de Heere Jezus tot hunnen Voorspraak zouden hebben om hun twistzaak te twisten, zij, die Zijn persoon, Zijn Woord en Zijne wegen verachten en verwerpen? Of zij, die geen gevoel van, en gene schaamte gevoelen over, de zonde, die zij liefkozen en omhelzen?

Het is waar, Hij twist de twistzaak van Zijn volk, beide bij den Vader en tegen den duivel, en de gehele wereld bovendien, maar openbare goddeloosheid, schaamte over het goede, en

zonder hart of liefde te zijn in de godsdienst, dit zijn geen kentekenen van Zijn volk. Het is onredelijk om te denken, dat Christus een Voorspraak is voor degenen, of dat Hij de twistzaak twist voor dezulken, die terzelfder tijd, en dat wel voor Zijne vijanden, slijk in zijn aangezicht werpen met hun onheilige lippen en hunnen goddeloze levenswandel en samensprekingen.

Indien Hij als een Voorspraak pleit voor sommigen, dan moet Hij tegen den Satan voor hen pleiten, en bijgevolg enen goeden grond of bodem voor Zijn pleidooi hebben, ik zeg, enen beteren bodem, dan waarop de vleeselijke mens staat, welke bodem is, hetzij enige bijzondere betrekking waarin deze man tot God staat, of enige bijzondere wet, waardoor hij enig privilege heeft, opdat hij enige grond mag hebben om zich te beroepen, indien nodig, op de gerechtigheid van God, maar gene van deze dingen behoren hen toe, die dood zijn in zonden en misdaden, zij staan in gene bijzondere betrekking tot God, zij zijn niet bevoorrecht door het verbond der genade.

Tegenwerping. Maar pleit Christus niet als Voorspraak voor de uitverkorenen, ofschoon zij nog niet geroepen zijn?

Antwoord. Hij stierf voor al zijne uitverkorenen, Hij bidt voor al zijne uitverkorenen als een Priester, maar als een Voorspraak pleit Hij slechts voor de kinderen, voor de geroepenen alleen. De Satan had niets in te brengen tegen Gods uitverkiezing, want hij kent haar niet, maar hij had op de geroepenen tegen- namelijk, of zij waarlijk geheiligd waren of niet, of zij moesten sterven voor hun overtredingen. Job. 36:9,10, Zacheria 3. En voor deze dingen heeft hij enige stof om ene beschuldiging tegen ons samen te flansen, en nu is het de tijd voor Jezus Christus om op te staan en voor Zijn volk te pleiten. Ik zeg, voor deze dingen heeft hij enige stof om ene aanklacht tegen ons op te stellen, want daar is de zonden, het verbond der werken en ook een rechter, bij wie geen aanneming des persoons is. Nu, om nu deze beschuldiging te ontwarren en te vernietigen, hiervoor is Jezus Christus onze Voorspraak, en dit geschiedt alleen voor de kinderen. 'Mijne kinderkens! Ik schrijf u deze dingen opdat gij niet zondigt. En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus den rechtvaardige.'

Ik zal den Heere op het hoogste prijzen,
'k Zal Hem bij velen eer bewijzen,
Want Hij zal zich gewis erbarmen,
En staan ter rechterhand des armen,
Hem redden uit het snood gericht,
Daar het vonnis tot zijn doodstraf ligt.

ENIGE VRAGEN AAN DE KWAKERS.

OF

ENKELE VRAGEN AAN DIEGENEN, DIE BEZETEN ZIJN MET EEN GEEST VAN MISLEIDING IN DIT GESLACHT.

‘ZIJT ALTIJD BEREID TOT VERANTWOORDING AAN EEN IEGELIJK, DIE U REKENSCHAP AFEIST VAN DE HOOP, DIE IN U IS. 1 Petrus 3:15. EN IK SMEEK U, DOE HET IN OPRECHTHEID.

1. Indien gij zegt, dat iedereen een mate van de Geest van Jezus Christus in zich heeft, waarom zeggen dan de Schriften, dat sommigen ‘natuurlijke mensen’ zijn, ‘de Geest niet hebbende?’ Judas: 19. En wanneer Christus tot Zijn discipelen spreekt van hun de Geest te zullen zenden, zegt Hij ook: De wereld kan Hem niet ontvangen. Johannes 14:17.

2. Waardoor is de kerk van God verlost van de vloek der wet? Is het door iets dat gedaan is in hen, of door iets dat gedaan is buiten hen? Indien gij antwoordt: Zij is verlost van de vloek der wet door iets dat werkt in hen, dan vraag ik: Waarom hing de mens Christus Jezus aan het kruis op de berg Calvarie, buiten de poorten van Jeruzalem, voor de zonden des volks? Galaten 3:3, 1 Petrus 2:24. En waarom zeggen de Schriften, dat door deze mens ons vergiffenis van zonden gepredikt wordt? Handelingen 13:38. Dat is, door Zijn bloed, Efeze 1:7, Colossenzen 1:20, hetwelk vergoten werd buiten de poorten van Jeruzalem. Hebréeën 13:12.

3. Welke schriftplaats hebt gij om te bewijzen, dat Christus is of was gekruisigd in U, dood in u, opgestaan in u, en opgevaren in u?

4. Is diezelfde mens, die gekruisigd werd op de berg Calvarie tussen twee dieven, wiens naam is Jezus, de Zoon van Maria, ik zeg, is Hij de ware Christus van God, ja of neen?

5. Is die zelfde mens, met dat zelfde lichaam, in u, ja of neen?

6. Was die Jezus, die geboren werd uit de maagd Maria, een wezenlijk mens van vlees en benen, na Zijn wederopstanding van de doden, uit Jozefs graf, ja of neen? Want de Schrift zegt, dat Hij het was, zoals in Lukas 24:39. Zo ja, ging dan die mens, die zei: Tast Mij aan, en ziet, want een geest heeft geen vlees en benen, gelijk gij ziet, dat Ik heb, ik zeg, ging die mens weg van Zijn discipelen (en niet in hen, naar Zijn lichaam), zoals deze schrift plaatsen verklaren: Lukas 24:39, 40, vergeleken met Lukas 24:50, 51, benevens Handelingen 1:9-11, of ging Hij met dat lichaam des vlezes in Zijn discipelen, zoals sommige dwaze dromers denken?

7. Heeft die Christus, die bij God de Vader was eer de wereld was, geen ander lichaam dan Zijn kerk? Indien gij zegt: Neen, zoals gij gewoonlijk doet, dan vraag ik u wederom, wat dat was, in hetwelk Hij de zonden van Zijn kinderen droeg. Zo gij antwoordt: Het was ‘in Zijn eigen lichaam op het hout, ‘ want zo zegt de Schrift, 1 Petrus 2:24, dan vraag ik u verder, of dat lichaam, in hetwelk Hij onze zonden droeg, (hetwelk ook Zijn eigen lichaam genoemd wordt), was, of is, de kerk van God, ja of neen? Wederom, zo gij zegt, dat Hij geen lichaam heeft dan de kerk, de heiligen, dan vraag ik, wat dat was, hetwelk afgenomen werd van het huis, en gelegd in Jozefs graf. Lukas 23:53.

Nu weet ik, dat gelijk Christus het hoofd is van Zijn kerk, zo de kerk het lichaam is van het hoofd, hetwelk is Christus. Maar zoals (Christus de Middelaar is tussen God en mensen, ik zeg, zoals Hij Middelaar is, zo is Hij een mens, 1 Timotheus 2:5, en afwezig van Zijn heiligen in de wereld, gelijk duidelijk is. 2 Corinthiërs 5:6. Daarom zoals Hij een Middelaar en een mens is, zo heeft Hij een lichaam, dat afwezig is van Zijn kerk, welk lichaam is opgevaren van Zijn discipelen, boven de wolken in de hemel. Lukas 24:51, Handelingen 1:9-11. Indien gij zegt: Neen, dan vraag ik u: Liet Hij het lichaam achter, hetwelk geboren was uit de maagd Maria, hetwelk met Zijn discipelen in de wereld rondwandelde, naderhand gehangen werd aan het kruis, Lukas 23:26, 33, 53, begraven werd, weer opstond van de doden, Mattheus 24:3, 6, 15,

41, 42, 39, 50, met welk lichaam Hij at, dronk en eveneens met Zijn discipelen wandelde, na Zijn wederopstanding uit de doden, Handelingen 10:41, en Zijn discipelen verzocht te zien, of Hij geen vlees en benen was, ja of neen?